

Ölüm Orucu Direnişi 4. ayında!..

**Suskunluk fesadını parçalayalım,
devletin yeni manevra ve oyunlarını
boşa çıkaralım!**

**Devrimci tutsaklarla
dayanışmayı yükseltelim!**

İÇİNDEKİLER

Yıkıma karşı birleşik mücadele cephesini . örelim.	3
Kamuda TİS görüşmeleri başlıyor	4
Sendika ağaları İMF dayatmalarının altına imza attılar	5
“Ekonomi zirvesi”ndeki “feryadın” arka planı	6-7
Tutsak yakınlarının Ankara girişiminden notlar	8
Yasaklamaya rağmen 1500 kişilik protesto eylemi.	9
Kürt hakına karşı yeni bir kirli savaşın işaretleri çoğalıyor	10
Yusuf Kırmızıoğlu 6 Ocaktan beri kayıp	11
Şeker de özelleştirme kıskacında	12
Susurluk pisliğini devrim temizleyecek. 13	13
Gençlik alanında dönemsel devrimci görevlerimiz/EG iktibas	14-15
Dünyada güncel durum /1 (orta sayfa)	16-18
Ev kadınlarıyla ilgili bir anket çalışmasının sonuçları.	19-20
Proleter kadın hareketinin görevleri/V.I.Lenin	21
Ekvador halkı bir kez daha kazandı	22
ÖO direnişçilerinden mektuplar.	26-30
Türkeş ailesinin miras kavgasıyla ortaya saçılan pislik	30
Mücadele postası	31

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2001/07 • 17 Şubat 2001

Fiyatı: 5 DM

Sahibi ve Y. İşl. Md.: İbrahim GÜMÜŞ
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul

Tel-Fax: 0 (212) 638 58 13

e-mail: kb1@turk.net

Web: <http://www.kizilbayrak.de><http://www.kizilbayrak.org>Baskı: SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75Genel Dağıtım:
BİRYAY

Susurluk devleti, devrimci tutsakların 4. ayına giren Ö.O Direnişi karşısında düştüğü aczi ortadan kaldırmak ve kıramadığı direnişi hiç olmazsa zayıflatmak için yeni oyun ve manevralar peşinde. Bu oyunun kamuoyuna dönük yüzünde gündemden düşürme/unutturma çabaları var ve bu konuda en büyük iş medyaya düşmüş bulunuyor. Günü geldiğinde, cezaevleri dışında hiç bir sorun yokmuş, tüm sorunlara cezaevleri (özelde devrimci tutsaklar) kaynaklı ediyormuş havası yaratmayı çok iyi başaran medya, katliamdan bu yana, sanki cezaevleri diye bir sorun hiç olmamış, 30 devrimci katledilmemiş, F tipi hücrelere götürülen yaralı tutsaklar sistemli bir işkence altında değilmiş...gibi, sorunu tümüyle gündem dışına itebildi. Bu çabada, suçların gizlenmesi telaşı olduğu kadar-hatta daha da fazla-uygulan katliama, hücrelerle yaratılan tecrite ve sürdürülen işkencelere rağmen olanca kararlılığı ile sürdürülen Ölüm Orucu Direnişi'nin gözlerden gizlenmesi kaygısı ağır basıyor. Çünkü direnişin, devletin sindirme operasyonunun dışardaki basıncını kırabileceği biliniyor.

Devletin yeni oyun ve manevralarının doğrudan devrimci tutsakları hedef alan yanında, yine, direnişi zayıflatma ve giderek bitirme amacı güden plan, çaba ve girişimler sözkonusu. Hastaneye götürüp-getirmeler, zorla müdahaleler ya da müdahale girişimleri, işkenceler ve diğer uygulamalar sürüp giderken, bir yandan da, direnişin kimi taleplerine yönelik “çalışmalar yapıldığı” söylentileri yayılıyor. “Direnişi bıraksınlar, devlet gerekeni yapacaktır” söylemiyle, özelde aileler, onlar üzerinden de devrimci tutsaklar arasına tereddüt tohumları ekilmeye çalışılıyor.

F tipi hücreler, sadece tecriti ve direniş zeminlerini ortadan kaldırma amacına hizmet etmiyor. Daha şimdiden, buna karşı başlatılmış bulunan bir direnişin tüm kararlılığıyla sürdürüldüğü bir süreçte, sistemin azgın sömürü mekanizmasının bir dişlisi haline getirilmiş bulunuyor. Hücre hapsinin ilk gününden itibaren, ailelerin getirdiği hiç bir ihtiyaç maddesinin içeri alınmadığı biliniyor. Katliam saldırısı yüzünden yarı çıplak vaziyette sevk edilmiş olmalarına ve kış koşullarında, kullanıma tam hazır olmayan (kaloriferleri yanmayan) binalara kapatılmış olmalarına rağmen giysilerin kabul edilmemesi bunun en çarpıcı örneğini teşkil ediyor. Tutsaklara tek imkan tanınıyor, cezaevi kantininden alışveriş yapmak... Yani, dışardakinin en az iki katı bir fiyat ödeyerek ihtiyaçlarını

karşılatabilmek. Şimdi Adalet Bakanlığı, yayınladığı bir genelge ile, devrimci tutsaklara dayattığı bu soygun çarkını, sanki genel bir uygulamaymış gibi gösterebilmek için, bir genelge ile kamuoyuna duyurmuş bulunuyor. Bu genelge ile devlet kendine, mahkumların özel eşyalarına el koyma ve onları her türlü ihtiyacın temini konusunda kantine adı verilen sömürü çarkına mahkum etme hakkı tanımış oluyor. Eğer tutuldukları cezaevi kantininde arzularına uygun restoranlar açılmayacak ise, bu genelgenin mafya ve çetelere uygulanmayacağı açık olduğuna göre, asıl muhatabı yine devrimci tutsaklardır. Tabii bir de, zaten koğuş ağalığı sistemiyle haraca bağlanmış durumdaki adli mahkumlar için ikinci bir sömürü çarkı kurulmak istenmektedir.

Dördüncü ayına girmiş bulunan direnişin kazanımla sona ermesi, katliam ve hücre uygulamasıyla gaspedilmiş bulunan pek çok hakkın geri alınabilmesini sağlayacağı gibi, yeni hak gasplarını durdurmanın da tek yoludur. Direnişin kazanımı ise, kendi iç bütünlüğü ve kararlılığı ile birlikte, dışardaki dayanaklarının da sağlamlığına bağlıdır. Katliamın ardından adım adım geriletelen muhalefet hareketinin yeniden yükseltilmesi için gereken her türlü çaba gösterilmek durumundadır.

TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri Devrimci taktiğin sorunları

Devrimci politika uygulanabilmesi için devrimci bir programın geliştirilmesi ve bunun bir sonucu olarak, devrimci bir stratejinin geliştirilmesi gerekmektedir. Devrimci politika uygulanabilmesi için devrimci bir programın geliştirilmesi gerekmektedir. Devrimci politika uygulanabilmesi için devrimci bir programın geliştirilmesi gerekmektedir.

TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri

Devrimci taktiğin sorunları

Baskıya hazırlanıyor...

TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri Devrimci taktiğin sorunları

EKSEN YAYINCILIK

www.kizilbayrak.org

Sosyal yıkım saldırısının boyutları büyüyor...

Yıkıma karşı birleşik mücadele cephesini örelim!

Düzen cephesindeki son gelişmeler, devrim cephesine karşı girişilecek yeni saldırı planlarına işaret ediyor. Fakat dar anlamıyla devrimci hareketi değil, esas olarak işçi sınıfı ve emekçi hareketini de kapsayan bir saldırdır sözkonusu olan. Zaten, İMF-TÜSİAD yıkım programı olarak adlandırılan ve yaklaşık iki yıldır uygulanmakta olan bir planlı saldırı ile karşı karşıya bulunan ücretli emek açısından, bu yeni gelişmeler ve yeni kararlar, bir bakıma saldırıların yoğunlaştırılması anlamına geliyor. Ancak, özeldi geçen hafta düzenlenen ekonomi zirvesi ve burada ortaya konan tablo üzerinden hükümetin aldığı kararlara bakıldığında, işçi sınıfı ve emekçilere, saldırı programında planlananın üstünde ek yükler getirme hazırlığı gözlenebilir.

Geçen haftanın önemli gelişmelerinden biri, ekonomi zirvesi olarak adlandırılan toplantı idi. Belli başlı sermaye örgütlerinin temsilcileri ile hükümet yetkililerini bir araya getiren bu toplantıyı, hükümetin değerlendirme ve karar toplantısı izledi. Onu da, İMF heyetinin program dışı Türkiye ziyareti. Daha doğrusu "olağan" ziyaretin öne alınması.

Bu toplantılar, görüşmeler, değerlendirmeler dizgesinin ortaya koyduğu sonuçları özetlersek;

- Sermayenin istikrar programı sonunda, büyük burjuvazinin orta ve alt kesimlerini de etkilemeye başlamıştır. (Zirvede, en büyük patronların kulübü TÜSİAD dışında, hemen tüm temsilciler krize ilişkin şikayetlerini, yardım ve destek taleplerini dile getirmişlerdir.)

- Ancak bu etkilenme, yıkım programının sahiplerini (İMF-TÜSİAD) ve memurlarını (hükümet) pek ilgilendirmemektedir. Zirve sonrası TÜSİAD'ın ve hükümetin "programdan taviz verilemez/verilmemelidir" yönlü açıklamaları, dile getirilen taleplere yönelik elle tutulur bir girişimin düşünülmediğini göstermektedir.

- Bununla birlikte, programı aksatabilecek bir "iç çatışma"nın önlenmesi (en azından geciktirilmesi) amacıyla bir takım tavizler verilebilir. Fakat tümüyle işçi sınıfı ve emekçilere fatura edilmek şartıyla. Düzen açısından programa zarar vermemenin tek yoludur bu.

Bu fatura meselesi, işçi sınıfı ve emekçiler açısından bu tür gelişmelerin en önemli yanlarından birini teşkil etmektedir. Program baştan sona ücretli emeğin yıkımı ve köleleştirilmesi üzerine kurulduğu gibi, uygulama sürecindeki her sıkıntının ek faturası da sınıfa yüklenecektir.

Haftanın ikinci önemli gelişmesi, bu yeni ek saldırıları kolaylaştıracak bir düzenleme olan, meclis iç tüzük değişikliğidir. Önceki hafta bir milletvekilinin ölümüyle sonuçlanması üzerine "tartışmalı" oturumlara ara veren meclis, geçtiğimiz hafta nihayet kavgayı bırakıp tüzüğü onayladı. Artık işçi sınıfı ve emekçiler, aleyhlerinde hazırlanan her bir yasadın, ancak yayınlanıp yürürlüğe girdikten sonra, hatta uygulanıp zararını gördükten sonra haberdar olacaklar. Yani iş isten geçtikten sonra...

Yeni iç tüzük, yasa ve kararname çıkarma yetkisini neredeyse tek başına hükümet partilerinin elinde toplayan bir özelliğe sahip. Meclisin (muhalafet parti milletvekillerini de kapsayan) büyük çoğunluğunun oyları zorunluluğunu ortadan kaldırıyor. Tartışmalı oturumlarla sürecin uzayıp gitmesini önüyor. Böylece İMF-TÜSİAD programının uygulanma hızını artırıyor.

Şimdi, ilk sırada ele alınacak ve hızla yasalaştırılacak konuların başında, sosyal sigorta hakkının tasfiyesinde önemli bir adım olan, özel/bireysel sigortacılığın (emekliliğin) teşviki (zorunlu hale getirilmesi) bulunuyor. Bunu, kilit sektörlerdeki özelleştirmelere yönelik yasa ve kararnameler izleyecek.

Öncelikli bir diğer saldırı yasası ise, İMF programında yer alan "kamuda istihdamın azaltılması" kararını, hükümetin "zararlı unsurların temizlenmesi" arzusuyla birleştirecek olan tasfiye kararnamesidir. Geçtiğimiz aylarda Cumhurbaşkanı Sezer'in "yasal yolların" denenmesi isteğiyle geri çevirdiği bu kararnameye hükümetin ne kadar önem verdiği, bu tür bir toplu tasfiye için ne kadar "kararlı" olduğu biliniyor. Çünkü İMF uşakları açısından bu, önemli bir mücadele potansiyelinin tırpanlanması, yıkım programının yolunun biraz daha düzlenmesi anlamına geliyor. Tırpanlama konusunda gerektiğinde nasıl sert darbeler vurabileceklerini, F tipi hücrelere karşı görüş açıklayan Tüm Yargı-Sen yöneticilerine yaptıklarıyla göstermiş de oldular. Görevden uzaklaştırmadan sürgünlere, baskınlardan gözaltı ve tutuklamalara kadar, her türlü hukuk dışı yol ve yöntem kullanıldı ve Tüm Yargı-Sen'in sesi kısıldı.

İlgili yasanın değiştirilmesiyle birlikte, kamu kurum ve kuruluşlarında çalışıp da siyasal süreçlere ilişkin düşüncelerini ifade eden tüm sesler bu kez "hukuka uygun" olarak kısılacak. Ancak bu, tasfiyenin sadece küçük bir

kısmını ifade ediyor. Bunu sendikal örgütlülüğün tasfiyesi izleyecek ki, yıkım ve tasfiye programına karşı hiçbir direniş odağı bırakılmasın. Asıl büyük kitlesel tasfiye de bunlardan sonra gerçekleştirilebilecek. Bu arada özelleştirmelerde de önemli mesafeler katedebileceklerini hesaplıyorlar kuşkusuz. Eğer kamu hizmetleri özelleştirilemezse, kamuda istihdamı 300 binlere çekmek sözkonusu olamaz. 2 milyon civarındaki memur sayısının, İMF'nin direktifinde yer alan 300 bin gibi bir seviyeye düşürülmesinin kolay olmadığı düşünülebilir. Ancak, önce devrimcilerin, ardından sendika yöneticilerinin ve üyelerinin tasfiyesine göz yumulduğu taktirde, kitlesel işten çıkarmalara karşı toplu bir mücadelenin örgütlenmesi için imkanların tüketilmiş olacağı, dolayısıyla kitlesel tasfiyelerin engellenemeyeceği açıktır.

Kamu hizmet sektörleri üzerinden verdiğimiz bu örnek, özelleştirme kapsamındaki tüm KİT'ler için geçerlidir. Hatta buralardaki tasfiye için bir sıralama da gerekmemekte, satılan veya kapatılan her fabrikada, toptan işten çıkarmalar anında uygulanmaktadır. Bugüne dek yaşanan örnekler bunu yeterince göstermiştir. Kaldı ki, bugüne dek yaşanan örnekler genelde tek fabrika yerelliğinde kaldığı için etkisi de sınırlı olmuştur. Oysa, sıradaki özelleştirmelerin (Telekom ve enerji başta olmak üzere) ülke çapında gerçekleştirileceği, dolayısıyla tasfiyenin de buna uygun bir yaygınlık ve kapsamda olacağı açıktır.

Enerji ve Telekom gibi KİT'ler ile sağlık ve eğitim gibi kamu hizmet teşekküllerinin özelleştirilmeleriyle ilgili bu kapsam, sadece saldırının boyutlarını değil, daha önemlisi, saldırıya karşı yürütülecek mücadelenin imkanlarını da göstermektedir.

Enerjinin özelleştirilmesi belli başlı santrallerin satışıyla başlatılıyor olsa da, nihayetinde, enerji üretim ve satışının özel sektöre (daha önemlisi uluslararası tekelere) tümünden devredilmeye çalışıldığı biliniyor. Bu ise, enerji sektöründeki tüm çalışanların (işçi ve memur) adım adım tasfiyesi anlamına geliyor. Bu tasfiyenin yurt çapında ve satışla paralel biçimde uygulanacağını ise belirtmeye gerek yok. Çünkü konuya ilişkin çalışmaların bir gizliliği bulunmuyor. Böyle olduğu için de, sektörde çalışan işçileri temsilen Tes-İş ve memurları temsilen Enerji Yapı Yol-Sen'in de aralarında bulunduğu bir dizi örgütün oluşturduğu enerji platformu, bugünlerde, enerjinin özelleştirilmesine karşı birleşik bir mücadele için arayışa başlamış bulunuyorlar.

Enerji işkolundaki bu girişim (yer alan örgütlerin yapısı, niyeti, ciddiyeti ne olursa olsun) topun ucundaki tüm sektörler açısından örnek teşkil etmeli. Tabii ki, örgütlü-birleşik mücadelenin zorunluluğunu göstermesi açısından. Ancak sözkonusu girişim, başlangıç açısından anlamlı olmakla birlikte, yeterli değildir. Çünkü enerjinin özelleştirilmesi tek başına enerji işkolunda çalışanların sorunu olmadığı gibi, buralarda gerçekleştirilecek toplu tasfiye ile sınırlı bir saldırı da değildir. Bugünkü toplumda enerji yaşamın temelidir. Enerji sektörünü uluslararası tekelere emanet eden bir toplum, günlük yaşamın somutluğunda da kendini karanlığa mahkum etmiş demektir. Elektrik fiyatının belirlenmesi sermaye tekelinin vicdanına bırakıldığında, soyguncu bir dağıtım şebekesinin oluşması kaçınılmazdır. Özetle, enerjide özelleştirmeye karşı mücadele, tüm işçi ve emekçilerin doğrudan sahiplenmesi gereken bir mücadeledir. Aynı şekilde iletişim de, sağlık da, eğitim de öyle...

Sonuç olarak; saldırı programının yeni adımları, işçi sınıfı ve emekçileri toptan karşısına alan bir özelliğe sahiptir. Böyle olduğu için de, sermaye sınıfı ve devleti, buna uygun yasalar çıkarmak başta olmak üzere, tüm hazırlıklarını bu bütünlüğü kapsar biçimde yapmaktadır. Burjuva meclis, iş başındaki hükümeti, içerden veya dışardan hiçbir engelle uğraşmadan, sermayenin ihtiyacı olan peşkeş ve saldırı yasalarını hızla çıkarabilecek bir iç tüzükle tahkim etmiş bulunuyor.

Sermaye sınıfının bu hazırlığına, işçi sınıfı ve emekçiler cephesinden benzer bir hazırlıkla, sınıfsal bir toplu karşı duruşun örgütlenmesiyle yanıt verilmesi gerektiği, aksi durumda sınıfsal ve toplumsal bir yıkımdan kurtulnamayacağı ortadadır. Gerek sınıf tabanındaki mücadele potansiyeli, gerek yaklaşan bahar sürecinin doğal atmosferi, gerekse de devrimci tutsakların boyun eğmez direngenliğinin moral üstünlüğü, karşı saldırıyı örgütlemek için, öncü-devrimci güçlerin elinde yeterli imkanları oluşturmaktadır. Sınıf devrimcileri, güç ve olanaklarının, ilişki ve bağlarının durumu ile kendilerini sınırlamaksızın, işçi sınıfı ve emekçi kitlelerde biriken mücadele potansiyelinin açığa çıkarılabilmesi için gerekli olan her türlü yol ve yöntemle sürece yüklenmek durumundadır. Nasıl ki, zindan direnişlerinin zaferi baharı kazanmanın yolunu açacaksa, her ikisini kazanmanın yolu da sınıf mücadelesini yükseltmekten geçmektedir.

Kamu işyerlerinde TİS görüşmeleri başlıyor...

Kazanmak ve ihanete geçit vermemek için TİS komitelerini örgütleyelim!

Kamu işletmelerinde 18. dönem TİS süreci başladı. Yaklaşık 500 bin civarındaki kamu işçisini ilgilendiren TİS sürecinde sendikalar ayrı ayrı görüşmeleri sürdürecekler. Sermaye hükümeti TİS'leri IMF'nin buyrukları doğrultusunda sonuçlandırmaya çalışıyor. Dolayısıyla TİS'ler bu program maddelerinin işçi sınıfına kabul ettirilmesinin temel bir aracı olarak kullanılacak istenecek. Bu, TİS sürecinin işçi sınıfı açısından önemini arttırmakta, birleşik ve kararlı bir mücadeleyi zorunlu kılmaktadır. Geçmiş TİS süreçlerinin işçi sınıfının hak ve kazanımlarının masabaşlarında teslim edildiği süreçler olarak yaşanması, böyle bir mücadelenin önemini ayrıca artırıyor.

İşçi sınıfının böylesi önemli bir sürecin izleyicisi olarak kalmasının ne gibi sonuçlara yol açacağı biliniyor. Geçmişte defalarca tanık olunduğu gibi, sendika ağaları işçi sınıfının tarihsel hak ve kazanımlarını pazarlayacak, masabaşlarında sermayeye teslim edecektir. Sermayenin kapsamlı bir saldırı içerisinde olduğu düşünüldüğünde, böyle bir satışın işçi sınıfı için bedelleri geçmişle karşılaştırılmayacak denli büyük olacaktır. Sefalet derinleştirilmekle kalmayacak, uzun süredir sermayenin saldırı gündeminde bulunan temel bir takım haklar da gaspedilecektir.

İMF saldırı programının geleceği TİS'lere bağlanıyor!

İMF'nin son teftişi sırasında öne çıkardığı konuların başında kamudaki TİS'ler geliyordu. Çünkü saldırı programının uygulanabilmesi için TİS'ler önemli bir olanak. Ücretlerden özelleştirmelere, taşeronlaştırmaya ve esnek çalışmaya kadar bir dizi saldırı TİS'le beraber uygulamaya konulacak ya da önü açılacak. Bu sadece işçi sınıfının büyük bir gövdesinin IMF programına boyun eğdirilmesiyle sonuçlanmayacak, yanısıra özel sektörde de saldırının önünü açacaktır. Hem özel sektörde benzer saldırıların dayatılmasını getirecek, hem de buralardaki sınıf bölüklerinin direncini ve mücadele kararlılığını etkileyecektir. Kamu TİS'leri bu açıdan sermaye hükümetinin IMF programını uygulamadaki kararlılığını ispatlamaya çalışacağı bir süreç olacaktır. Öte yandan ise, bugüne kadar IMF'nin saldırı programı altında ezilen işçi sınıfının bu programa karşı yanıtının ne olacağını gösterecektir.

İşçi sınıfı IMF programının sonuçlarını bizzat yıkım olarak yaşadı. Bugüne kadar bu yıkım programına karşı belli vesilelerle tepki koymasına karşın saldırıyı göğüsleyemedi. Programın en önemli maddelerinden biri olan sosyal güvenliğe dönük saldırı karşısında ortaya koyduğu kitlesel eylem düzeyini, bu saldırının yürürlüğe sokulmasından sonra bir daha yakalayamadı. Parçalı ve yerel tepkilerse saldırıyı püskürtmeye yetemedi ve ezildi. İşçi sınıfı, kamu TİS'leri vesilesiyle, '99 yazından sonra ilk kez saldırı programı karşısında birleşik mücadelenin olanaklarına sahiptir. Birleşik militan

bir mücadeleyle IMF programında açılacak bir gedik, bu programın parçalanmasının önemli bir adımı olacaktır. Yanısıra, diğer sınıf bölüklerine moral kazandıracak, direncini ve mücadele kararlılığını arttıracaktır. IMF ve Ecevit hükümeti tüm bunları hesaplayarak kamu TİS'leri üzerinde durmakta, TİS'leri istedikleri biçimde bağıtlanmanın hazırlıklarını yapmaktadırlar.

Saldırı ve talepler

Saldırıların öncelikli başlıklarından biri ücretler planıdır. Sermaye hükümeti, IMF programı gereğince, geçmiş kayıpları tartışmaya dahi yanaşmayacaktır. Geçen yıl yüzde 25 olarak açıklanan hedeflenen enflasyon oranı daha da geriye çekilmiş bulunuyor. Dahası, IMF sözcüleri yaptıkları açıklamalarda, artık hedeflenen enflasyondan değil "0" ücret zamlarından bahsetmektedirler. Böylece geçmiş kayıplar bir yana, gelecek yıllardaki ücret düşüşleri de güvenceye alınmaktadır. Eğer TİS'ler sermaye hükümetinin öngördüğü biçimde sonuçlanırsa, işçi sınıfı daha koyu bir sefalet mahkum edilmiş olacaktır.

İşçi sınıfı cephesinden böyle bir saldırıya karşı set olmak gerektiği yeterince açıktır. İşçi sınıfı için TİS'te talep edilecek ücret insanca yaşamaya yetecek bir düzeyde olmalıdır. Kamudaki ücretler bu standartın epeyce altına düşürülmüştür. Bu düşüşü de telafi edecek bir ücret artışı talep edilmelidir.

TİS döneminde gündeme gelecek saldırı maddelerinden bir diğerini esnek çalışma oluşturmaktadır. Halen birçok işyerinde fiili olarak belli adımları atılmış olan bu saldırı, TİS gündeminde, hem saldırının resmileştirilmesi ve hem de yeni adımlarının yürürlüğe konulması olarak yerini bulacaktır. TİSK'in geçtiğimiz dönemde gündeme taşıdığı, çalışma sürelerinin önündeki sınırlamaların kaldırılması, hafta sonu tatilinin kısaltılması, mesai ücretlerinin düşük tutulması gibi saldırılar bu TİS'te de sermaye cephesinden yürürlüğe sokulmaya çalışılacaktır. İşçi sınıfı kamuda esnek çalışmanın yerleştirilmesine kesin bir biçimde karşı durmalıdır. Burada sözkonusu olan yüzyıllık kazanımlardır. Bu kazanımların kaybedilmesi işçi sınıfının sermayenin tüm dayatmalarına karşı

savunmasız bırakılması anlamına gelecektir. TİS'lerde en temel gündemlerden biri de işgüvencesidir. Bugün kamuda işgüvencesinden söz etmek mümkün değildir. 17. ve 13. maddeye dayanılarak sürekli bir işçi kıyımı yaşanmaktadır. Dolayısıyla bu maddelerin kaldırılması sözleşmenin temel taleplerinin arasında

yerelmalıdır. Ancak bu da işgüvencesi sağlamaya yetmeyecektir. Çünkü kamunun birçok işkolunda işçi kıyımları 17. ve 13. maddeye dayanılarak değil, bizzat TİS maddelerine dayanılarak yapılmaktadır. 17. ve 13. maddeye karşı olduğunu ileri süren sendika ağaları TİS masalarında işgüvencesini ortadan kaldıran maddelerin altına imza atmışlardır. Birçok işkolunda TİS'lere dayanılarak "ekonomik kriz ve teknolojik yenilenme" gerekçesiyle işçi kıyımları yaşanmaktadır. Dolayısıyla 13. maddenin kaldırılması taleplerinin yanısıra bu tür ayak oyunlarına da izin verilmemelidir.

İşçi sınıfı için gerçek bir işgüvencesi sermaye hükümetinin hazırlamış olduğu işgüvencesi ambalajına sarılmış saldırı paketi de değildir. Bu sözde işgüvencesi yasası işgüvencesi adına hiçbir şey getirmeyeceği gibi, birçok kazanımın da gaspının yolunu açmakta, masaya yatırmaktadır. Gerçek bir işgüvencesi ancak sermayeye işten atma keyfiligini veren tüm yasa ve TİS maddelerinin çöpe atılmasıyla sağlanabilecektir. Diğer yandan hükümetin, sözde işgüvencesi yasasının gündeme getirildiği dönemde

olduğu gibi, işgüvencesi talebinin başka kazanımların gaspıyla dengelenmeye çalışan tutumlarına prim verilmemelidir.

Özelleştirme saldırısıyla yüzyüze bulunan işyerleri için TİS süreci daha büyük bir önem kazanmaktadır. TİS'te alınabilecek bir yenilgi özelleştirmenin önünü düzleyecektir. Ancak özelleştirme sorunu sadece bu saldırıyla yüzyüze bulunan işyerlerini değil, tüm kamu işyerlerinin sorunudur. Çünkü düşük ücretler, taşeronlaştırma, sözleşmeli ve kapsam dışı işçi çalıştırma, esnek çalışma vb. uygulamalar özelleştirmenin birer ön adımı olmakla kalmayıp, bizzat özelleştirmenin temel ayaklarındandır. Özelleştirme salt bir mülkiyet devri değil, sömürünün katmerli hale getirilmesidir. Bugün işgüvencesi ortadan kaldırılmış, taşeronlaştırma yaygınlaştırılmış, ücretler düşürülmüşse eğer, özelleştirmenin yaratacağı sonuçlar şimdiden birçok kamu işyerinde hayat bulmuş demektir. Dolayısıyla TİS'ler tüm bu uygulamaların ortadan kaldırılmasını içermek durumundadır.

TİS'leri kazanmak sınıf inisiyatifini yükseltmekten geçiyor!

Geçmiş TİS'ler de göstermiştir ki, sendika ağalarının inisiyatifine terkedilmiş bir TİS sürecinden kazanımla çıkmak bir yana, mevcut haklar da kaybedilecektir. Dahası, İMF programının işçi sınıfının tarihsel haklarının gaspını öngördüğü bir dönemde bu durumun ortaya çıkacağı bedeller epeyce ağır olacaktır. Böylesine ağır bedellerle karşılaşmamak, herşeyden önce sınıfın bu sürece aktif bir biçimde katılmasından geçmektedir. Bu, sözleşmenin hazırlanmasından görüşme sürecine kadar böyle olmak durumundadır.

Gelinen yerde birçok işkolunda sözleşme taslakları hazır durumdadır. Görülebildiği kadarıyla, bu sözleşme taslaklarının büyük bir bölümü işçi sınıfının ihtiyaçlarına yanıt vermekten uzaktır. Geçmiş kayıpların giderilmesini içermediği gibi, işçi sınıfı açısından yaşamsal önemde olan birçok talep de bulunmamaktadır. İşçilerin hazırlanmasında söz hakkına sahip olmadığı sözleşme taslaklarının böyle olması doğaldır. Taslaklarda işçi sınıfının ihtiyaçlarına yanıt olma özelliğini taşıyan maddeler de mevcuttur. Ama biliyoruz ki, sözleşme masalarında bunların hiçbir önemi yoktur. Sendika ağalarının yarın, biz istedik, mücadele ettik, ama yapacağımız bir şey kalmadı, imzalamak zorunda kaldık, türünde demagogik söylemlere başvurabilmeleri için bugünden hazırladıkları malzemeler olacaktır. Ancak TİS'leri kazanmak için halen geç değildir. Anlamlı kazanımlar içeren TİS taslaklarının arkasında durmak kadar, hiçbir kazanımı içermeyen TİS taslaklarını değiştirmek de, örgütlenerek sürece aktif olarak katılmaktan geçiyor.

TİS süreci üzerinden söz söyleyebilmek için TİS komiteleri oluşturmak temel bir zorunluluktur. TİS komiteleri işçi sınıfının bu sürece aktif katılımını sağlayacağı gibi, sermayenin dayatmalarına karşı eylemli bir duruş gerçekleştirilmesinin de önünü açacaktır. TİS komiteleri taleplerin belirlenmesinden diğer işyerleri ve işkollarıyla koordinasyonun sağlanmasına, sürecin hangi eylem biçimleriyle karşılanacağını belirlenmesinden eylem ve etkinlik örgütlemeye ve sürecin her aşamasının yakın takibi ve denetimine kadar bir dizi işlevi üstlenmelidir. Sendikal kademelerden bağımsız olmalı, ancak sendikal olanakları sonuna kadar kullanmalıdır.

Bu sürecin örgütlenmesinde ilerici-öncü işçilere büyük görev ve sorumluluklar düşmektedir. Bu görev ve sorumluluklara sahip çıkmak, insanca çalışma ve yaşam koşullarını elde etmenin yanısıra, sınıfa karşı sorumluluğun bir gereğidir.

Tekstilde satış sözleşmesi imzalandı...

Sendika ağaları İMF dayatmalarının altına imza attılar!

Grev hazırlıkları yapılan tekstil TİS'lerinde beklenen oldu. Sendika ağaları sermayenin dayatmalarının altına imzalarını attılar. Sonuçları sadece tekstil işçileriyle sınırlı olmayan TİS'ler, böylelikle İMF programının gerekleri harfiyen yerine getirilerek bitirilmiş oldu.

50 bini aşkın işçiyi ilgilendiren sözleşme; ilk beş ay için yüzde 15 oranında, dokuzuncu aya kadar her ay için gerçekleşen enflasyon oranında, diğer ikinci yıl için ise altışar aylık gerçekleşen enflasyon oranında ücret artışını öngörüyor. Böylelikle İMF'nin bu yıl için öngördüğü ücret artışından milim kayma yaşanmamış oldu. Ancak bu sadece sözleşmenin ücrete ilişkin maddelerinin gösterdiği yalın bir gerçek. Diğer maddelerin ne gibi hak gaspları içerdiği yakında ortaya çıkacaktır. Ki böyle olduğuna da hiçbir biçimde kuşku duyulmamalıdır.

Tekstilde imzalanan bu satış sözleşmeleri 21 Şubat'ta başlatılması gereken grev kararına karşın hiç te şaşırtıcı olmamıştır. Çünkü sendika ağalarının manevra ve satış ustalıkları sık sık yaşanan ve bilinen bir gerçektir. Bunu, sözleşme kapsamındaki tekstil işçileri de çok iyi biliyorlardı. Hatta, ortada alınmış bir grev kararı olmasına karşın, bu grevin asla hayata geçirilemeyeceğini sık sık söylüyorlardı. Hayata geçirilse dahi ömrü çok çok birkaç günlük bir "grev" olacaktır. Sonrasında beklenen satış sözleşmeleri yine imzalanacaktı. Beklenen oldu ve sendika ağaları birkaç günlük bir "grev"e gitmeye dahi gerek duymayıp, bir çırpıda sözleşmeyi imzaladılar.

Sözleşmelerin imzalanmasından sonra, üç ayrı sendika başkanından benzer açıklamalar geldi. TEKSİF Başkanı Zeki Polat sözleşmeyi, "Zor dönemin sözleşmesi" olarak niteleyerek "tekstil sektörünün şartları" laflarıyla gerekçelendirdi. DISK'in ve Tekstil sendikasının başkanı Süleyman Çelebi, işverenini "Bu sözleşme bizi sıkıntıya sokacak" sözleriyle açıkladı sözleşmenin imzalandığını. Öziplik-İş Başkanı Yusuf Engin ise, "İnanarak imzaladığımız bir sözleşme olmadı" diyerek yine imzalanan sözleşmeyi "tekstil sektörünün şartları"na bağladı. İhanet böylelikle her üçünde de, "tekstil sektörünün yaşadığı sıkıntılar" olarak tanımlanan sermayenin sıkıntıları üzerinden yalın bir biçimde ifade edilmiş oldu.

Sözleşmeyle birlikte işçilerin sefaletleri derinleştirilecek, sosyal hakları gaspedilecek, çalışma şartları daha da çekilmez hale getirilecek, ama böylelikle de tekstil patronları rahatlayacak. Doğru ya yıllardır rahat yüzü verilmemiş, en kötü çalışma şartlarında en koyu sefalet ücretlerine çalıştırılmış, patronlara koca koca servetler üretmiş, ama sonra da ilk

viraj dönülünce işten atılmış tekstil işçileri bugünden sonra da rahat edecek değiller ya. Bu hain takımı tekstil patronlarının tatlı karları azalmasın diye, tekstil işçilerini işte böyle satmış oldular.

Süleyman Çelebi yaptığı açıklamada, tekstil işçilerinin yüreklerine bir parça da su serpiyor. Herşeyeye rağmen, "en azından böyle bir güvence aldık" diyerek sendikalaştıkları için işçilerin atılmayacaklarına dair tekstil patronlarından söz aldıklarını anlatıyor. İhanet ancak bu kadar yalın anlatılabilir. İşçilerin mücadele örgütleri olması gereken sendikalar sermayenin truva atları olarak çalışıyorlarsa, bu neden onları rahatsız etsin ki? Neden sendikal oldukları için işçileri sokağa atsınlar ki? Elbette ki yapmazlar

bunu. Ama Süleyman Çelebi işgüvencesinden bahsederken, sözleşme sonrasında her zaman olduğu gibi yaşanması muhtemel işçi kıyımlarından nedense söz etmiyor. Etmez, çünkü attığı sözleşme zaten bu kıyımlara kapı aralıyor. Diğer yandan yeni sendikalaşan işçilerin sokağa atılmasını böylesi boş sözler değil ancak mücadelenin kendisi engelleyebilir.

TİS'ten büyük hak gaspları ve derinleşmiş bir sefaletle çıkan tekstil işçileri; karşılaştıkları bu ihanetin geleceğini bilmelerine karşın engel olamadılar. Sürecin dışarıdan pasif bir izleyicisi durumundaydılar. Oysa yukarıda da söylediğimiz gibi, geçmişten oldukça yakın bir biçimde tanıdıkları ihanet, yine aynı biçimde kendilerini vurdu. Böylelikle seyirci olmanın faturasını ağır bir biçimde ödemekle yüzyüze kaldılar. Oysa taban örgütlülüklerini oluşturup sermaye karşısında sürecin gerçek bir tarafı olarak bulunabilir ve haklarının koparılıp alınmasına izin vermeyebilirlerdi. Ama bu, ileri-öncü dinamiklerin yetersizliği nedeniyle sonuçta gerçekleşemedi.

Metal işçilerinin izinden satış sözleşmesini parçalamaya!

Satış sözleşmesi imzalandı, ama bu herşeyin sonunun geldiği anlamına gelmiyor. Yaklaşık iki yıl önce metal işçilerinin satış sözleşmesine karşı aldıkları tavır buna bir örnektir. Metal işçileri örgütsüzlükleri ve eylemlerinin oklarını nereye çevireceklerini bilemedikleri için ihaneti parçalayamadılar. Ama bu kadarıyla bile sendika ağalarının ve metal patronlarının dizlerini titrettiler. Hatta bazı metal patronları sözleşmeyi yenilemekten bahsetti.

Metal örneği tekstil işçileri için ihanetin ardından alınması gereken tutuma ışık tutuyor. Eğer sözleşmeyi yırtmayı amaçlayan bir biçimde mücadelenin yolu tutulursa yenilgi, kazanıma çevrilebilir. Bu kazanım ise sadece tekstil işçilerinin değil, bir bütün olarak işçi sınıfının olur.

Yıkım programının “kararlılık”la uygulanmasına rağmen kriz giderek derinleşiyor...

“Ekonomi zirvesi”ndeki “feryadın” arka planı

Türkiye kapitalizmi bir kez daha derinleşen kriz batağında debeleniyor. Daha geçtiğimiz Kasım ayında yaşanan mali krizin şoku atlatılmadan, ekonomi bir kez daha altüst olmuş bulunuyor.

Borsa son bir yılın en kötü günlerini yaşıyor. Demirbank ve İhlas Finans örneğinde olduğu gibi, bankalar ve finans kurumları batıyor. Zor koşullara dayanma gücü olmayan, büyük burjuvazinin orta ve alt kesimine ait şirketler Kasım krizinden bu yana aşılamayan ekonomik durgunluk nedeniyle peşe peşe iflas ediyor. Sermaye sözcüleri İMF patentli “ekonomik istikrar programı”nın iflasına ilişkin kaygılarını şimdi Kasım krizinde olduğundan da yüksek bir sesle ifade ediyorlar. TÜSİAD başkanı yaşanan “son 25 yılın en ciddi krizi” diye niteliyor. İMF başta olmak üzere emperyalist kurumların temsilcileri durumu yerinde denetleyebilmek için neredeyse sürekli Türkiye’de.

Öte yandan hükümet İMF-TÜSİAD patentli saldırılarını giderek yoğunlaştırıyor. Hükümetin yasa çıkarmasını kolaylaştıran yeni içtüzüğü kabulüyle birlikte meclis saldırı yasalarını geçirmek için fazla mesaiye başladı bile. Enerji Piyasası Yasası 15 Ocak’ta meclisten geçti. Sırada TEKEL’in, şeker fabrikalarının ve sosyal güvenlik hizmetlerinin özelleştirilmesine ilişkin yasalar var. Kamu emekçilerinin tasfiyesine olanak verecek yasanın da eli kulağında.

Bir yanda giderek sıklaşan ve ağırlaşan krizler, diğer yanda ise işçi-emekçi yığınlarına dönük olarak alabildiğine yoğunlaşan saldırılar... Bugün bunlar Türkiye kapitalizminin birbirini besleyen iki temel özelliğini oluşturmaktadır.

Saldırıların faturası ve “feryat zirvesi”

Hükümet geçen hafta sermayenin değişik kesimlerinin temsilcileriyle bir ekonomi zirvesi yaptı. Amaç, sermayenin kimi kesimlerinin (ki bunlar büyük burjuvazinin daha zayıf ve bankalara bağımlı alt ve orta kesimleri oluyor) uygulanan İMF saldırı programı ve yaşanan kriz nedeniyle düştükleri zor duruma çözüm aramaktır. Kimi burjuva ekonomi yazarları bu toplantıyı “feryat zirvesi” olarak değerlendirdiler.

Zira gerçekten de büyük patronlar kulübü TÜSİAD ve Bankalar Birliği temsilcilerinin dışında, zirveye katılanların hepsi kelimenin tam anlamıyla feryat ettiler. Yaşanan kriz ve ekonomideki durgunluk nedeniyle bankalardan aldıkları kredileri ve devlete olan vergi borçlarını, yanısıra işçilerden kestikleri SSK primlerini ödeyemeyecek durumda olduklarından yakındılar. Kendilerine mali kaynak yaratılması, borçlarının ertelenmesi talebinde bulundular. İşgüvencesi yasının çıkartılmasından vazgeçilsin, vergi oranları düşürülsün, ihracat desteklensin, kimi sektörlerdeki üretim gümrük politikaları yoluyla korunsun türünden isteklerini sıraladılar. Söz alıp konuşan, şikayet ve taleplerini sıralayan sermaye temsilcilerinin istisnasız hepsi, hükümetin uyguladığı istikrar programını canı gönülden desteklediklerini söylemeyi de ihmal etmediler.

Sonuç olarak, sermayenin bu zayıf kesimlerinin temsilcileri, bir yandan hükümetin uyguladığı saldırı programını desteklediklerini, ama öte yandan da bunun ortaya çıkaracağı yıkımın faturasını üstlenmeye niyetli olmadıklarını belirtmiş oldular. Bunun anlamı açıktır. İMF programı sadece işçi ve emekçileri yıkıma uğratacak, onların sırtından finanse edilecek biçimde uygulansın. Fakat sermayenin hiçbir kesimi, bu arada kendileri de bundan hiçbir şekilde zarar görmesin. “Feryat” eden bu kesimin temsilcilerinin hükümete ve tekeli sermayeye ve tabii İMF’ye zirve

Sermayenin bu zayıf kesimlerinin temsilcileri, bir yandan hükümetin uyguladığı saldırı programını desteklediklerini, ama öte yandan da bunun ortaya çıkaracağı yıkımın faturasını üstlenmeye niyetli olmadıklarını belirtmiş oldular. Bunun anlamı açıktır. İMF programı sadece işçi ve emekçileri yıkıma uğratacak, onların sırtından finanse edilecek biçimde uygulansın. Fakat sermayenin hiçbir kesimi, bu arada kendileri de bundan hiçbir şekilde zarar görmesin.

vesilesiyle verdikleri mesajın özü bu oldu.

İMF-TÜSİAD kendi programında ısrar ediyor

Büyük burjuvazinin orta ve alt kesimleri saldırı programının ve krizlerin yıkıcı etkilerinden korunmaya çalışıyor. Fakat bu çabanın İMF ve TÜSİAD tarafından anlayış ve hoşgörülle karşılandığını söylemek mümkün değil. Tersine, hem İMF hem de TÜSİAD, bu kesimlerin taleplerine soğuk bakıyor.

TÜSİAD Başkanı, zirvenin ardından yaptığı ilk açıklamada, talepler arasında yer alan “borç fonu”na hükümetin elinde kaynak yok gerekçesiyle karşı çıktı. Bankalar Birliği başkanı da, bu tür bir desteklemenin çözüm olmadığını, asıl çözümün ekonomik istikrar programını güçlendirmekten geçtiğini ifade etti. Cottarelli ise vergi borçlarının ertelenmesine ilişkin hükümetin yaptığı düzenlemenin bir “vergi affı” anlamına geldiğini, bunun istikrar programı için sakıncalı

olduğunu açıkça hükümete söyledi. Bunlara benzer daha bir çok açıklama var. Yanısıra tekeli medyanın sözcüleri de her yazılarında hükümete, bu kesimin yükselttiği talepleri dikkate almamasını telkin ediyorlar. Elde yeterli kaynak olmadığını, bu taleplerin yerine getirilmesi halinde uygulanan istikrar programının tehlikeye gireceğini, enflasyonun yeniden tırmanışa geçeceğini söylüyorlar.

Hükümet arada kaldı

İşbaşındaki hükümetin emperyalizme ve tekeli sermayeye nedeli uşakça hizmet ettiğini ve işini belli bir kararlılıkla yapmaya çalıştığını bugün artık görmeyen kalmamıştır. O nedenle İMF ve TÜSİAD’ın onay vermediği bir takım politikaları devreye sokarak yıkım ve krizden etkilenen zayıf sermaye kesimlerine yardım eli uzatması pek mümkün görünmüyor. Kaldı ki, bilindiği gibi, “zayıfların batması” için başında öngörülen, dolayısıyla İMF-TÜSİAD programının başarı hanesine

yazılacak bir gelişmedir.

Fakat öte yandan, hükümetin karşısına bir dizi taleple çıkan sermaye örgütleri burjuvazinin hayli geniş bir kesimini temsil etmektedirler. Küçümsenmeyecek bir siyasal ağırlığa da sahiptirler. Bu durumda hükümetin onların taleplerini tümüyle görmezden gelmesi ve sırtını dönmesi de gene İMF-TÜSİAD programı için farklı bir tehdit teşkil etmektedir. Zira bu örgütlerin hükümete açıktan cephe almaları durumunda düzen cephesinde çok ciddi bir siyasal karmaşanın ortaya çıkacağı, hükümetin şu an sahip olduğu iğreti siyasal desteği tümünden yitireceği ve peşinden de saldırı politikalarının zaafa uğrayacağı açıktır.

Şimdi hükümet bu iki basınç altında sıkışmış durumdadır. Yapılan zirve, taleplerin yerine getirilmesi niyetinden çok, bakın işte biz herkesin hükümetiyiz, sizin de dertlerinizi dinliyoruz diyebilmek içindir. Zirvenin üzerinden günler geçmesine rağmen taleplerin karşılanıp karşılanmayacağına ilişkin hükümetin hiçbir somut açıklama yapmamış olması da bunu göstermektedir.

Önümüzdeki dönemde de hükümetin sermayenin bu kesiminin sorunlarına onların istediği türden çözümler üretmesi ihtimal dışıdır. Olsa olsa onun bazı kesimlerinin emperyalizm ve tekelci sermayeyle daha ileri düzeyden bütünleşebilmelerinin kimi geçici olanaklarını yaratabilirler. Ya da işçi ve emekçilere kolaylıkla fatura edebileceği kimi kaynakları onların hizmetine belli sınırlar dahilinde sunmaya çalışabilirler. Bunun dışında yapacakları ise, saldırı programının selametine ve mevcut nispi siyasal istikrarın korunmasına dönük manevralar olmaktan öte bir anlam taşımaz.

Sömürü ve yıkım politikaları sermayenin zayıf kesimini de vuruyor

Emperyalizmin dayatmalarıyla uygulanan ekonomik istikrar programının burjuvazinin değişik kesimlerini farklı biçimlerde etkilemesi, buna bağlı olarak da farklı farklı tepkilere yol açması şaşırtıcı değil. Zira burjuvazinin değişik kesimlerinin çıkarları her zaman birbirleriyle örtüşmeyebilir. Öyle durumlar olur ki, bir kesimin çıkarına olan bir şey, bir başka kesimin zararına, hatta yer yer yıkımına yol açabilir. Fakat bugün yaşanan, farklı sermaye grupları arasında yaşanan alışılmış bir çekişme ve çıkar kavgasından öte bir anlam taşımaktadır.

Bir burjuva ekonomisti, “bu bir savaştır, zayıflar batmadan enflasyon düşmez” diyor. Bu, eğer zayıflar batmazsa İMF-TÜSİAD patentli ekonomik-sosyal yıkım saldırısı başarılı olamaz anlamına geliyor. Yani emperyalizmle ve tekelci sermayeyle kaderini birleştirmekte başarısız kalan, tekellerle kıyaslandığında hayli mütevazı kalan sanayi yatırımlarıyla yetinmek durumunda olan sermaye kesimlerinin kaderinin de yıkım olduğu ifade edilmiş oluyor. Emperyalizm ve

tekelci sermaye bu kesimin önüne ikili bir alternatif koyarak şunu demek istiyor: Ya emperyalizmle ve tekelci sermayeyle tam bütünleşmeyi başarırısın ya da batarsın. Seni kurtarmak için uğraşamayız. Seni kurtarmaya çalışmak hem çıkarlarımıza uygun değil, hem de böylelikle kapitalist sistemin kendisini de tehlikeye atmış oluruz.

Aynı gerçeği “feryat” eden sermaye kesimi de gayet iyi bilmektedir. Bir bütün olarak Türkiye burjuvazisinin emperyalizme kölece bağımlılıktan, kaderini onunla birleştirmekten başka bir çıkış yolunun olmadığını; kendi sömürü ve yağma olanaklarını da ancak böyle koruyabileceğini burjuvazinin bu kesimleri de görmektedir. Dönüp dolaşık ekonomik istikrar programını desteklediklerini söylemeleri böylesi bir bilinç açıklığının ürünüdür.

Ama buna rağmen mesele kendi çıkar alanlarının, yağma ve sömürü olanaklarının büyük tekeller lehine yitirilmesi ya da en azından onlarla paylaşılması noktasına gelip dayanınca, belli bir direnç oluşmaktadır.

Bugün emperyalist tekellerin ve Türkiye tekelci sermayesinin bir tarafta, bunun dışındaki zayıf ve bankalara bağımlı kesimin ise diğer tarafta yer aldığı tartışma ve çatışma, asıl olarak işte bu eksene oturmaktadır.

Sermayenin saldırısı işçi ve emekçilerin örgütlü mücadelesiyle püskürtülecek!

Düzen solu büyük burjuvazinin orta ve alt kesimlerinin kendi sömürü ve yağma olanaklarını yitirmekten kaynaklı eleştiri ve itirazlarına ilerici, hatta anti-emperyalist bir rol yüklemeye fazlasıyla eğilimlidir. Sermayenin bu kesiminin canı daha fazla yandığında ve sesini bir parça daha yüksek sesle çıkarması durumunda, İşçi Partisi’nden CHP’sine

kadar düzen solunun bir dizi temsilcisinin bunlar üzerinden politika yapmaya soyunacaklarından kuşku duymamak gerekir.

İşçi ve emekçiler, bugün kendi içlerinde yaşadıkları çatışmanın boyutları ne olursa olsun sermaye sınıfının çıkarları içiçe geçmiş bir bütün oluşturduğunu asla gözden kaçırmamalıdır. Tekelci burjuvazi ile orta ve alt kesimden sermayedarlar sınıf çıkarları gerektirdiğinde nasıl birlikte davrandıklarını, işçi ve emekçilere karşı nasıl birlikte savaştıklarını sayısız kez göstermişlerdir.

Unutulmamalıdır ki, onların şu an yaptığı, bizim alınterimiz ve kanımızın paylaşılması üzerinden yürüyen bir çekişmedir. Bizim bu çekişmenin şurasında ya da burasında taraf olmamız, bir tarafın talep ve isteklerini savunmamız düşünülemez.

Aynı şekilde, uygulanan saldırı programına bir takım eleştiriler yönelttikleri için, onları İMF-TÜSİAD’ın yıkım saldırılarına karşı mücadelede işçi ve emekçilerin yanında, kendi safımızda göremeyiz. Onlar hükümeti eleştiriyor diye onlardan medet umamayız.

İMF-TÜSİAD patentli yıkım saldırısı esasta biz işçi ve emekçileri hedeflemektedir. Bu saldırılar nedeniyle asıl büyük yıkıma biz uğrayacağız; işimizi, üç kuruş ücretimizi, tüm sosyal haklarımızı, insanca yaşama umudumuzu, çocuklarımızın geleceğini yitirme tehdidiyle karşı karşıyayız. O halde saldırılara karşı mücadeleyi de, kimsenin peşine takılmadan, kendi gücümüze güvenerek bizzat kendimiz örgütleme zorundayız.

Saldırıları püskürtmenin de, bu kokuşmuş düzeni alaşağı etmenin de yolu işçi sınıfının kendi gücüne güvenmesinden, birleşik, militan, politik mücadeleyi yükseltmesinden geçmektedir.

Sınıfa karşı sınıf, düzene karşı devrim, kapitalizme karşı sosyalizm!

Vahşi kapitalizmin temel yasası: Zayıf olanın yıkımı ve yutulması kaçınılmazdır!

Kapitalist sistem sürekli olarak bunalım ve kriz üretir. Özellikle ‘70’li yılların ikinci yarısından bu yana kapitalist sistem sürekli olarak yapısal bunalımının yol açtığı krizlerle boğuşuyor.

Bunalımın ve krizlerin yıkıcı etkilerinden korunmak için emperyalist tekeller, özellikle son yirmi yıldır dünyayı, kendi düzenlerinin ömrünü uzatmak, kendi iktidarlarının sürekliliğini korumak ve kendi sınıf çıkarlarını güvencelemek doğrultusunda bir düzene sokmaya çalışmaktadırlar. Bu çerçevede tüm dünyayı kendi pazarları, sömürü ve yağma alanları haline getirmek başlıca amaçlarıdır. Özelleştirmeler, tüm temel toplumsal hizmetlerin (eğitim, sağlık, vb.) paralı hale getirilmesi, sosyal hakların gaspı, işçi sınıfının örgütlülüklerinin tasfiyesi, toplu işten çıkarmalar, kölece çalışma ve yaşam koşullarının işçi emekçi yığınlarına dayatılması. Bütün bu saydıklarımız, emperyalizmin dünya ölçekli saldırı politikalarının birer parçasıdır.

Emperyalist tekellerin tüm dünyayı zaptetme planları temel olarak işçi ve emekçi sınıfların daha fazla ezilip sömürülmesi hedefi üzerine oturmaktadır. Ama bu, emperyalist saldırı politikalarının yaratacağı yıkımdan sadece işçi ve emekçi yığınların etkileneceği anlamına gelmez. Emperyalist kapitalizm, bağımlı bir ülkeyi kendi sömürü ve yağma alanı haline getirmeye çalışırken, oradaki mevcut yapıyı tümüyle kendi çıkarları doğrultusunda şekil vermeye çalışır. Dolayısıyla kapitalizmin bugünkü gelişim düzeyinin gerisinde kalmış bağımlı ülkelerin burjuva sınıflarının zayıf kesimleri emperyalist saldırılardan değişik biçimlerde etkilenirler. Kimi zaman bu, sözkonusu bağımlı ülke burjuvazisinin büyük ölçüde tasfiyesine bile varabilir. Genelde ise, bağımlı ülke burjuvazisinin bir bölümü

emperyalizmle kölelik ilişkileri temelinde kaynaşır, bunu yeterince başaramayanlar ise yıkım ve tasfiyeyle yüzyüze kalırlar.

Parti Programında bunun temeli şöyle ortaya konulmaktadır. “17) Emperyalist tekeller arasında dünya ölçüsünde süren kıyasıya rekabet, büyük emperyalist devletler arasında pazarlar, hammadde kaynakları, kârlı yatırım alanları ve genel olarak nüfuz alanları uğruna şiddetli mücadele biçimini aldı. Eşitsiz gelişmenin şiddetlendirdiği bu mücadele, görülmemiş boyutlara varan militarizmin ve dünya egemenliği uğruna verilen emperyalist savaşların kaynağı haline geldi.

(...)

“19) Emperyalizm iktisadi ve mali bunalımlara da dünya ölçüsünde bir karakter kazandı. Onları çok daha şiddetli ve yıkıcı hale getirdi. Sistemin hiyerarşik yapısı, bunalımların zayıf ve bağımlı ülkelere fatura edilmesini kolaylaştırdı. Böylece bağımlı ülkelerin iktisadi ve toplumsal yaşamında kronik sorunlara ve ağır yıkımlara neden oldu.”

Özellikle bunalımın derinleştiği süreçlerde güçlü olan zayıf olanı parçalayıp yutar, bu süreç sermayenin yoğunlaşmasını ve merkezleşmesini, dolayısıyla daha büyük bir güce ulaşmasını hızlandırır. Vahşi kapitalizmin en temel yasalarından birisidir bu. Ve sorunun bu yanı parti programının sermaye yoğunlaşmasına ve bunalımların bu açıdan yarattığı sonuçlara ilişkin temel maddeleri üzerinden de ele alınmak ve anlaşılacak durumdadır. (Bkz., TKİP Programı, I. Bölüm, Kapitalizm, 3. ve 5. maddeler.) Türkiye burjuvazisinin zayıf ve güçsüz kesimleri de emperyalizme bağımlılığın derinleştirilmesi sürecinde elindeki sömürü ve yağma olanaklarını daha güçlü olanlara kaptıracak ve tasfiye olacaktır.

Tutsak yakınları devletin yeni oyun ve manevralarına karşı uyanık olmalı!..**Ankara girişiminden notlar**

İHD, cezaevlerindeki gelişmeler karşısında haberdar olabilmek ve ailelerin bu noktadaki bilgilerini almak üzere bir toplantı düzenledi. Ancak toplantıda ailelerin talepleri ile (kısmen de İHD'nin yönlendirmesi ile) Ankara'da eylem yapmak fikri ortaya çıktı. Aynı evrede TUYAB'lı ailelerin de Edirne Cezaevi önünde düşündükleri eylem vardı. İki eylemin çakışmaması ve Adalet Bakanı'nın burada olmaması nedeniyle, bu arada Ankara'ya daha örgütlü gidilebilmesi için gidiş bir hafta ertelendi. Yaklaşık 60 aile ile gidildi. Bu 60 ailenin çoğunluğu TUYAB'dan az bir kısmı ise İHD çevresindedir.

Aynı evrede TAYAD da Ankara'ya gitmeyi planlıyordu. Ancak İstanbul'dan itibaren farklı davranacaklarını ve kendi programlarını uygulayacaklarını bildirdiler. Böylelikle iki ayrı kanaldan Ankara'ya gitmek gerekti. İHD kanalımdan gidenlerin otobüsü polis tarafından Hipodrom'a çekildi. İHD Genel Merkezi'nin girişimleri sonucu merkez binasına gidildi. TAYAD otobüsü ise, Kurtuluş Parkı'nda durduruldu, aileler zorla gözaltına alındılar. Başka bir otobüstekiler ise İstanbul'dan yola çıkmadan gözaltına alındılar.

Genel Merkez'e giden aileler arasından bir ekip belirlendi ve Adalet Bakanlığı Müsteşarı ile görüşmek için randevu alındı. Genel Merkez'in kapısı çevik kuvvet tarafından tutulduğu için diğer ailelerin buradan çıkışları engellendi.

Görüşmeye beş aile gitti. Müsteşar, devletin bu konudaki "kararlılığını" yineledi ve görüşme tutanaklarını da göstererek, süreci tıkayanın tutsaklar olduğunu dile getirdi. Bu görüşmenin sonrasında, ertesi gün Bakan ile bir randevu alındı.

Bakan da görüşme sırasında "devletin kararlılığını", tutsaklarla asla masaya oturulamayacağını dile getirdi. Ailelerden biri en

azından temsilcilerle biz görüşelim ve size taleplerini iletelim önerisinde bulundu. Bakan bu öneriye olumsuz bir yanıt vermedi.

Adalet Bakanı, akşam üstü Hüsnü Öndül'ü arayarak görüşme talebinde bulundu. Ailelerin bu gelişini İHD'nin mi örgütlediğini, yoksa kendi girişimleri mi olduğunu sordu. Hüsnü Öndül, ailelerin kendi girişimleri olduğunu, kendilerinin ise yardımcı olduklarını belirtti. Bakan, ailelerin bu girişimini

Bakanlar Kurulu'na taşıyacaklarını, 2 gün içinde 5 kişilik aile heyetinin isminin verilmesini istedi. Aileler bunun sonrasında İstanbul'a döndüler.

İstanbul'da TAYAD ile bir görüşme yaşandı. TAYAD; tutsakların asla arabulucu istemediklerini, arabuluculuk olduğunda neler yaşandığını yakın dönemden bildiklerini, hele ki devrede Hüsnü Öndül'ün olmasına hiç güven duymadıklarını, kendilerine rağmen böyle bir girişimde bulunulursa buna karşı çıkıp açıklama yapacaklarını belirttiler.

Bu durumda ne yapılacağı konusunda aileler arasında halen bir belirsizlik var. Devletin aileleri devreye sokması, büyük olasılıkla yeni bir manevra. Ama tersinden kararlı ailelerle bir girişim gerçekleşirse, direnişi gündemleştirmenin, talepleri

ortaya koymanın bir imkanına dönüşebilir. Aileler bu gidişlerinde de bağımsız eylem koyamadılar. Yalnızca 2. gün katliam sonrasında İHD baskınında gözaltına alınıp tutuklananların mahkemesine katılıp, çıkışında aileler olarak sözlü basın açıklamalarında bulundular.

Ankara'da oluşabilecek bu türden bir heyete kaygıyla yaklaşmak için bir çok haklı neden var. Sürecin aileleri oldukça yıpratmış olduğu ve onları tümüyle politik olan bir soruna her zamankinden daha

çok öznel ve duygusal bir yaklaşıma sürüklediği bir gerçek. Ayrıca ailelerin bu sert çatışmada açıktan taraf olması gerekirken, içlerinden bazıları arabulucu olmaya eğilim duyuyor ve "devletle çocukları orta yerde buluşturuyoruz" diye açıklamalar yapıyor. Ayrıca devletin de, içinde buldukları acılı duygusal durumdan da en iyi biçimde yararlanarak, aileleri bu süreçte oyuna getirme ve böylece direnişi darbeleme planları yaptığından en ufak bir kuşku duymamak gerekir. Devrimci aileler soruna ve

sürece bunun bilinciyle yaklaşmalı ve kararlı durmalıdırlar. Aksi takdirde çocuklarının işini kolaylaştırmak bir yana, daha da zora sokarlar ve istemeden de olsa onların ödeyeceği bedeli kat kat çoğaltmış olurlar. Bu devlet Osmanlı geleneğinden geliyor ve herkesin bildiği gibi, "Osmanlı'da oyun çok"! Bunu her zamankinden çok akılda tutmak zorunda olduğumuz bir dönemden geçiyoruz.

Bir TUYAB çalışanı

Tutsak yakınları yine Ankara'daydı!

Tutsak aileleri İHD'nin de girişimleriyle, Ölüm Orucu direnişinin taleplerinin kabul edilmesi ve devrimci tutsaklarla görüşmelerin başlatılması isteğini iletmek üzere yeniden Ankara'ya gittiler. Ankara'nın girişinde polis engeliyle karşılaşan ailelerin otobüsü Hipodrom'a çekildi ve Ankara'ya girişi engellenmeye çalışıldı. Aileler, İHD Genel Merkezi'nin girişimleri ile şehre girebildiler.

Ancak aileler üzerindeki devlet terörü, tüm gün boyunca sürdü. Adalet Bakanlığı ile görüşecek heyet dışındaki ailelerin İHD Genel Merkezi'nden çıkışları çevik kuvvet tarafından engellendi. Aileler tarafından seçilmiş heyet, ilk gün Adalet Bakanlığı Müsteşarı ve Ceza ve Tevkifevleri Genel Müdürü ile görüşürken, ikinci gün Adalet Bakanı ile görüştü. Bakan, F tiplerinden asla vazgeçilmeyeceğini ve bir takım yasal düzenlemelerin yapılmasıyla iyileştirmelerin gündeme geleceğini belirtti. Aileler ise, Bakan'a Ölüm Oruçları'nın geldiği aşamayı, tutsakların taleplerini ve her an ölümlerini yaşanabileceğini hatırlattılar. Ailelerin bir kısmı, görüşmelerin yeniden başlatılması için ailelerin de girişimlerde bulunabileceği önerisinde bulundular.

Aileler ayrıca, katliamın sonrası İHD Ankara Şubesi'nin basılmasıyla gözaltına alınan ve tutuklananların yargılandığı duruşmaya katıldılar. Duruşma bitiminde ise Ölüm Oruçları ve F tipleri hakkında basın açıklaması yaptılar.

Adalet Bakanlığı'na dilekçe vermek amacıyla İstanbul'dan aynı akşam yola çıkan TAYAD'lı aileler, daha İstanbul'dayken polis engeliyle karşılaştılar. Kadıköy Salı Pazarı'nda bir grup aile gözaltına alınarak, böylece Ankara'ya gidişleri engellendi. Ankara'ya ulaşabilen diğer aileler ise Kurtuluş Parkı'nda gözaltına alındılar. Gözaltına alınanlardan 3 TAYAD üyesi, tutuklanarak Ulucanlar Cezaevi'ne gönderildi.

Edirne F Tipi Cezaevi önünde eylem

TUYAB'lı aileler, Ölüm Orucu direnişinin geldiği aşamayı ve F tipi cezaevindeki uygulamaları duyurmak ve görüşmelerin yeniden başlatılması talebinde bulunmak amacıyla Edirne F Tipi Cezaevi önünde basın açıklaması yaptılar. Yaklaşık 30 ailenin içinde olduğu otobüs, F Tipi Cezaevi yakınlarında askerlerin oluşturduğu barikatla durduruldu. Otobüsten inen aileler, basın açıklaması metnini okudular ve duydukları endişeleri dile getirerek, yeni ölümler istemediklerini belirttiler. Slogan atan aileler zorla araçlara bindirildiler ve Edirne'nin çıkışına kadar takip edildiler.

Yasaklamaya rağmen 1500 kişilik protesto eylemi

11 Şubat Pazar günü, Türkiye'deki baskı ortamına karşı yasal sol partiler ve kitle örgütleri tarafından yapılmak istenen mitinge İstanbul Valiliği izin vermedi. Bunun üzerine, hem mitinge izin verilmemesini hem de baskı ortamını protesto etmek için, İstiklal Caddesi'ndeki ÖDP binasının önünde bir basın açıklaması yapıldı.

Basın açıklaması için daha önce Tünel belirlenmişti. Ancak Tünel'e çıkan tüm yolları tutan polis Tünel'e yapılan yürüyüşü engelledi. Parti ve DKÖ'lerin polisle görüşmelerinden sonra slogsız ve alkışsız bir şekilde ÖDP binasının önünde basın açıklamasının yapılması kararlaştırıldı. Polisin basın açıklamasını engellememesinin temel nedeni, katılımın yüksek olması idi. Polis basın açıklamasının yapılmasına izin verdikten sonra, gruplar halinde dağıtılmış kitle birleşti. Ağırlığını HADEP'in oluşturduğu 1500 civarındaki kitlenin basın metni okunması sırasında slogan atması, yöneticiler tarafından engellenmeye çalışıldı. Gerekçe ise, "Barış ortamı"nın bozulmamasıydı.

Eylemde "Devrimci tutsaklar onurumuzdur!", "İçeride dışarıda hücreleri parçala!", "Barışa uzanan eller kırılmalı!" sloganları atıldı. 5 dakika gibi kısa bir süre içerisinde sıkıştırılan eylem, kitlenin bir kısmı daha katılmadan ve ne olduğunu anlamadan bitirildi. Oysa kitle polisin tüm engelleme girişimlerine karşın dağılmamakta ısrar göstermişti. Buna rağmen basın metni alelacele okunup eylem bitirildi.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Eylemde okunan basın metni:

"Mahkumlara F tipi bir cezaevi sunanlar, topluma F tipi bir yaşamı sunuyorlar"

Son birkaç aydır ülkemizde, şiddetin, gerginliğe dayalı politikaların dozunu her geçen gün daha da artırdığı gelişmeler yaşanmaktadır.

Türkiye kriz içinde kıvrılıyor. Ordu siyaseti yönlendirmeye devam ediyor. Cezaevleri yeni ölümlere gebe. Kuzey Irak'a asker sevkıyatı, ülkemizi yeni savaşların ve maceraların içine sürüklüyor. IMF politikaları emekçileri daha da yoksullaştırıyor. Demokrasi ve emek güçlerinin sesi bütünüyle kesilmek isteniyor.

Cezaevlerinde F tipi bir yaşama 32 insan katledilerek geçildi. Mahkumlara F tipi bir cezaevi sunanlar, topluma F tipi bir yaşamı sunuyorlar. Cezaevlerinde yaşanan saldırılar henüz toplumun üzerinde etkisini yitirmemişken, hala açıklanamayan pek çok soruyla belirsizliğini koruyan Diyarbakır Emniyet Müdürü ve 5 polisin öldürülmesi olayı gündeme girdi.

Ardından, Şırnak ili Slopi ilçesi HADEP'li iki yöneticiden 25 Ocak'tan bu güne kadar haber alınmaması sonucu, gözaltında kaybedilmesi, beraberinde bir çok soruyu gündeme getirmiştir. Kürt kimliğinin tanınması için gerekli adımlar geciktirmeksizin atılmalı, bütün yasal ve fiili engeller kaldırılmalıdır.

Gelişen bu saldırıları püskürtmenin tek yolunun demokratik siyasal mücadeleden geçtiğinin bilincinde olan bizler, tepkimizi yasal yollardan ortaya koymak için, İstanbul'da 11 Şubat 2001 Pazar günü bir Demokrasi mitingi düzenlemek istedik.

Eylül ayından bu yana hiç bir

mitinge izin vermeyen, son miting başvurumuza idari gerekçeleri bahane ederek yasaklayan, fakat çeşitli basın yayın organlarına "İlin emniyet ve asayişini olumsuz şekilde etkileyerek, toplumda huzursuzluğa neden olacağı" gerekçesiyle izin verilmediğine yönelik yazılı açıklamalar gönderen İstanbul Valiliği'ni ve tüm demokratik tepkilere şiddetle yanıt veren hükümeti bu vesileyle bir kez daha kınıyoruz.

Biz aşağıda imzası olan partiler ve demokratik kitle örgütleri olarak, gelişen baskı ve anti-demokratik uygulama ve politikalara karşı, F tipi cezaevleri ve katliama karşı, ordu güdümlü siyasete karşı, savaş kışkırtıcılığına ve bölgesel yayılcı politikalara karşı, IMF ve sermaye politikalarına karşı, DSP-MHP-ANAP hükümetinden hesap sormak için, emekçilerin ve ezilenlerin kendi demokratik iktidarları için, şimdiye kadar olduğu gibi, bundan sonra da, hep birlikte demokrasi mücadelemizi sürdürme kararlılığı içinde olacağız.

Tüm kamuoyunu da, gelişen baskılara karşı daha duyarlı olmaya çağırıyor, Türkiye'yi kendi karanlık ve otoriter emellerini gerçekleştirmek için kan gölüne çeviren savaş rantçısı güçleri protesto ediyoruz.

10/02/2001

DBP İstanbul İl Örgütü
EMEP İstanbul İl Örgütü
HADEP İstanbul İl Örgütü
ÖDP İstanbul İl Örgütü
İHD İstanbul Şubesi
DİSK, KESK
Halkevleri

F tipleri birer Nazi Kampı durumundadır

(...) Hapishanelerde ve dışarıda her türlü baskıya, saldırıya, işkenceye ve karalama kampanyasına rağmen Ölüm Orucu Direnişi sürüyor. Tutuklular ve tutuklu aileleri olarak haksızlıklara karşı, adaletsizliklere karşı direnmeye devam ediyoruz.

Gelinen noktada bizlere, düşüncelerimizi, insanlığımızı bir kenara bırakarak hayvanca bir yaşam sürmemiz dayatılmaktadır. Elebette bu yalnızca bize değil, bu ülkede yaşayan herkese aittir. Adalet istemeyin, hak hukuk nedir bilmeyin, yoksa yakarım, yıkarım, işkence yapar katlederim, sakat bırakırım denmektedir. Ne evlatlarımız ne de biz bize dayatılan bu onursuz yaşamı kabul etmeyeceğiz.

Yapacağımız tek şey vardır, DİRENMEK!

Ya direneceğiz, bize dayatılan bu hayvanca yaşamı kabul etmeyeceğiz, ya da bütün bunlara boyun eğerek tamam, istediğiniz gibi olsun diyeceğiz. İkisi arasında bir yol yoktur.

(...)

Yalanın, demagojinin haddi hesabı yok. Halk, Ölüm Orucu direnişi ve F tipleri konusunda yalan yanlış bilgilerle kandırılmaya, gerçekler gizlenmeye devam ediyor.

Gerçek şudur, o bir dönem Adalet Bakanlığı'nın lüks odalar diye sunduğu F tipleri şimdi birer işkencehaneye dönüşmüştür. Tecrit uygulamasıyla, tutuklulara yapılan işkence ve hakaretlerle, dayakla, keyfi yaptırım ve uygulamalarıyla, F tipleri birer Nazi Kampı durumundadır.

TAYAD'lı aileler/10 Şubat '01

İşkencede ölümü açığa çıkararak Prof. Dr. Şebnem Korur Fincancı görevinden alındı

DİSK/Limter-İş sendikası Eğitim Uzmanı Süleyman Yeter'in gözetiminde işkenceyle öldürüldüğünü beyan eden Adli Tıp Kurumu raporuna onay veren İstanbul Tıp Fakültesi Adli Tıp Ana Bilim Dalı Başkanı ve Adli Tıp 1. İhtisas Kurulu üyesi Prof. Dr. Şebnem Korur Fincancı, İstanbul Valiliği'nin suç duyurusu üzerine, hakkında açılan dava sonucunda Adalet Bakanlığı tarafından Adli Tıp İhtisas Kurulu üyeliği görevinden alındı. Süleyman Yeter Cinayeti Davasını İzleme Komisyonu'nu bunun üzerine yaptığı yazılı açıklamada şunları söyledi:

"...Prof. Dr. Şebnem Korur Fincancı'nın görevden alınması, işkenceyi teşvik eden, işkenceciyi koruyan bir karar olduğu gibi, işkenceye karşı çıkan, müdahale edenlere ise ağırdan bir gözdağıdır. "Bu karar, işkencenin bir devlet politikası olduğunu teyid ediyor. "Bir insanlık suçu olarak işkenceye ve işkencecilere karşı mücadele, tüm insanlığın ortak özlemdir. Karşı çıkacağız ve insanlığı savunacağız."

Kürt halkına karşı yeni bir kirli savaşın işaretleri çoğalıyor

*İHD'nin "Gözaltında kayıp edilmek istenen Halkın Demokrasi Partisi Silopi İlçe Başkanı Serdar Tanış ve İlçe Sekreteri Ebubekir Deniz ile ilgili gözlem metni raporu"ndan...
7 Şubat 2001*

Olayın özeti :

Serdar Tanış ve Ebubekir Deniz'in gözaltında kayıp edilmek istenmesinin öyküsünü, bölgede ve özellikle de Şırnak bölgesinde, Halkın Demokrasi Partisi'ne yönelik baskılardan bağımsız değerlendirmek mümkün değildir!

Şırnak Halkın Demokrasi Partisi'nin kurulmasından sonra, yöneticilerine karşı düzenlenen komplo hala hafızalardadır. HADEP'lilerin arabalarına silah ve bomba konulmuş, başkan ve yöneticiler tutuklanmış, ancak ilk duruşmada gerçek anlaşılmış ve yöneticiler tahliye olmuşlardır.

Silopi Halkın Demokrasi Partisi İlçe Teşkilatı, 8 Ocak 2001'de kurulmuştur. Teşkilatın kurulmasından önce, başkan Serdar Tanış Jandarma Alay Komutanı tarafından gerek kendisi, gerekse babası tehdit edilmişlerdir.

Ekte görülen ve Serdar Tanış tarafından imzalanmış, İçişleri Bakanlığına yazılmış dilekçe olayın arka boyutunu açıklamaktadır.

Serdar Tanış Şırnak Alay Komutanı tarafından açıkça ölüm ile tehdit edilmiştir.

Yine Serdar Tanış'ın babası Şuayip Tanış'ın 29.01.2001 tarihli dilekçesinden de, tehdidin boyutları anlaşılmaktadır.

Heyetimiz, Silopi'ye bir sorun ile karşılaşmadan girmiş ve öncelikle HADEP Silopi ilçesine gidilmiştir. İlçede Serdar Tanış'ın yakını avukat İdris Tanış ve olayın tanıkları ile görüşmüştür.

Yapılan görüşmelere göre, "kayıp edilme öyküsü" şöyle gelişmiştir. 25.01.2001 günü, Serdar Tanış ve Ebubekir Deniz saat 13:30 sıralarında PTT önünde duran yeşil renkli Fiat bir arabaya çağırılmışlardır. Arabadaki silahlı üç kişi kendilerini polis olarak tanıtmışlardır. Serdar Tanış'ın yanında

amcası Eyüp Tanış vardır. Serdar Tanış arabaya binmeyeceğini, ancak Merkez Karakoluna gidebileceğini söylemiştir. Aynı gün saat 14:30'da, HADEP'te buldukları bir sırada, Serdar Tanış cep telefonundan aranmış, arayan kişi Serdar Tanış'ı Jandarma Karakoluna çağırmıştır. Serdar Tanış, Ebubekir Deniz ile birlikte partiden ayrılmış, arkadaşları Ömer Senur'un aracı ile, Silopi Jandarma Karakoluna girmişlerdir.

Onların partiden ayrılmasından bir saat sonra yakınları cep telefonlarından kendilerini aramaya başlamışlar, ancak bir daha kendilerine hiç ulaşamamış, hiçbir haber almamıştır.

25 Ocak ile 29 Ocak tarihleri arasında, Silopi Jandarma Komutanlığı Serdar Tanış ve Ebubekir Deniz'in karakola geldiklerini kabul etmemişlerdir. Söz konusu tarihler arasında, Jandarma Karakolu yetkilileri, Silopi Cumhuriyet Savcısı'na da aynı bilgiyi vermiştir.

Ancak 30 Ocak tarihinden itibaren Silopi Jandarma Karakolu, Serdar Tanış ve Ebubekir Deniz'in karakola geldiklerini ve yarım saat kalıp, tutanak imzalayarak çıktıklarını belirtmiştir. Ve açıklamalar bu yönde yapılmış, Silopi Savcılığı'na

da bu doğrultuda bilgi verilmiştir. Görüştüğümüz görgü tanıkları, saat 13.30' da PTT'nin önünde, Serdar Tanış'ı arabaya çağırarak silahlı kişilerin, düzgün Türkçe konuştuklarını ve söz konusu arabanın Silopi'de bir daha hiç görülmediğini anlattılar.

Savcı ile yapılan görüşme:

Heyetimiz, HADEP'le yapılan görüşmelerden sonra, dosya ile ilgili Silopi Savcısı Gündoğan Öztürk ile görüşmüştür. Savcı dosya ile ilgili yapılan çalışmalardan, yapılan yazışmalardan bilgi vermiştir. Hepimizin izlenimi, savcının şu ana kadar yapması gereken görüşmelerde bulunduğu şeklindedir. Ancak savcının, "tıkanıp yere kadar gideceğim"

sözü, heyetimiz açısından oldukça düşündürücü bulunmuştur. Savcı ayrıca, içinde bulunulan sürecin çok zor yakalandığını, geçmişte yaşanan sürece dönüşünden kaygılı olduğunu da açıkça belirtmiştir.

Savcı ayrıca dosyanın taraflara açık olduğunu ve gizlilik kararı olmayacağını da belirtmiştir.

Heyetimizin ortak fikri, savcının Serdar Tanış ve Ebubekir Deniz'in yaşadıkları hakkında iyimserliğini yitirdiği şeklindedir.

Heyetimiz savcı ile görüşmeden sonra, Şırnak Valisi ile görüşmek istemiş, ancak telefon ile yaptığımız "randevu" başvurusuna olumlu bir cevap verilmemiştir.

Şırnak bölgesinde Halkın Demokrasi Partisi'ne yönelik diğer baskılar:

Heyetimiz yol boyunca tüm arama noktalarında, askerlerin elinde bir isim listesi olduğu ve tüm kimliklerin kontrol edildiği, bu isim listesinde özellikle Şırnak HADEP yöneticilerinin isimlerinin bulunduğu anlaşılmıştır.

Şırnak HADEP il başkanı Resul Sadak ve 11 yönetici ve üye Şırnak'a sokulmamaktadırlar. Bu durumun nedeni sorulduğunda ise, kendilerine "ikinci bir emre kadar yasak" cevabı verilmektedir.

Şırnak HADEP il başkanı Resul Sadak ile, Nusaybin HADEP binasında görüşme yapan heyetimiz, kendilerine yönelik baskılar konusunda bilgi almışlardır.

Heyetimiz yaptığı tüm görüşmelerden, bölgede son derece gergin bir ortamın oluştuğu kanısına varmıştır. Bu kaygı halktan savcıya kadar çok açık biçimde dışa vurulmaktadır. Olay ile ilgili ise, genel olarak tüm görüşülen kişilerin ortak kanısı, Serdar Tanış ve Ebubekir Deniz'in gözaltında kayıp edildiği biçiminde olup yeni ve tehlikeli sürecin başlayabileceği şeklindedir.

Kayıp HADEP'lilerle ilgili öfke büyüyor...

Diyarbakır: HADEP il binası önünde 15 dakika süren oturma eylemine 2 bin kişi katıldı. "Baskılar bizi yıldıramaz!", "Biji Aşiti!" sloganları atıldı.

Batman: Batman Demokrasi Platformu'nun kayıpların bulunmasına ilişkin topladığı 5 bin imza Cumhurbaşkanı ve Başbakan'a gönderildi.

Mersin: HADEP il binası önünde oturma eylemine 700 kişi katıldı.

İzmir: HADEP ilçe örgütlerinin katılımıyla Konak Meydanı'nda 15 dakikalık oturma eylemi yapıldı. Ayrıca HADEP ilçe binasının önünde hergün saat 13.00'de kayıpların akıbeti açıklanmaya kadar eylemlerin devam edeceği açıklandı. İHD İzmir şubesi tarafından İçişleri Bakanlığına kart atılarak, kayıpların akıbetlerinin açıklanmasını istendi.

Adana: İHD şube binası önünde oturma eylemi yapıldı, kayıpların bulunmasına yönelik çıkarılan 30 bin bildiri şehrin çeşitli semtlerinde dağıtıldı.

İstanbul Barosu da, gözaltına kaybedilen iki HADEP'li için İçişleri Bakanlığı'na başvurdu.

İktidar yeniden gözaltında kaybetmeye başladı!**Yusuf Kirmızıoğlu 6 Ocak'tan beri kayıp!**

Bir süredir kaybetme politikasına son vermiş gibi görünen iktidar hapishaneler katliamının hemen ardından düzene muhalif hemen herkese saldırdı, saldırmaya devam ediyor. Bu saldırılardan amaç, halk kitlelerini sindirmek ve düzene karşı yükselen muhalefeti engellemektir.

Bugüne kadar ki, bütün katliamlar, infazlar, işkenceler, gözaltında kaybetmeler de hep bunun için yapıldı. Ülkemizde katliamlar, infazlar, kaybetmeler, binleri bulmuştur. Ve hiç birisinin sorumluları, katilleri ortaya çıkartılmamış, yargılanmamıştır. Tersine en çok katliam ve işkence yapanlar, en çok cinayet işleyenler ödüllendirilmiştir. İktidar halkın muhalefetinin yükseldiği her dönemde baskı, işkence, katliam ve gözaltında kaybetmelere başvurmuş ve bu politikasından hiç vazgeçmemiştir. İşte bugün iktidar yeniden kaybetmelere başlamıştır. Tüm halkı sindirme politikasının sonucu, tutsaklar katledilirken, dışarıda düzene karşı, düzeni eleştiren ne kadar kurum ve kişi varsa baskı altına

alınarak, gözaltı ve tutuklamalara başvurularak sindirilmek isteniyor. Bunların halkı sindiremeyeceğini görmüş olacaklar ki, KAYBETME politikalarına da yeniden başladılar.

YUSUF KIRMIZIOĞLU (1974, Hatay-Serinyol doğumlu), isimli yoldaşımız 6 Ocak tarihinden itibaren kayıptır. (...)

Yüzlerce kayıba YUSUF KIRMIZIOĞLU da eklenmiştir.

Demokrasi ve adaletten yana bütün kurum ve kişiler, devletin katliam ve çeşitli baskılarla muhalefeti sindirme politikasına karşı kendi gücünü ortaya koymalıdır. Bugün gündeme tüm pervasızlığı ile sokulan baskı politikaları Susurluk politikalarıdır. Devletin bu faşist politikalarına karşı çıkmak, direnişi ve muhalefeti örgütlemek yalnız devrimcilerin değil herkesin görevidir. Bizi katliamlarla ve kaybetmelerle tüketemeyeceklerini gördüler. Yeniden aynı yöntemlere başvurmakla da hiç bir sonuç alamayacaklarını göreceklerdir.

(DHKC'nin 3 Şubat tarihli açıklamasından...)

TAYAD'dan Yusuf Kirmızıoğlu için suç duyurusu

TAYAD, 6 Ocak'tan beri kayıp olan Yusuf Kirmızıoğlu'nun akibeti için sorumlular hakkında İstanbul Cumhuriyet Başsavcılığı'na suç duyurusunda bulundu. Kayıp olayını araştırmak için Almanya'dan gelen delegasyon grubunu polis adliyeden zor kullanarak dışarı çıkardı. Daha sonra basın açıklaması yapan avukat Nurhayat İşyapan, 22 Ocak'tan beri HADEP Silopi ilçe yöneticileri Serdar Tanış ile Ebubekir Deniz'den de haber alınmadığını, Kirmızıoğlu'nun Aziz Güngör adına düzenlenen kimliği taşıdığını, Ayvalık'tan İstanbul'a giden Truva Şirketine ait otobüsten indikten sonra kendisinden haber alınmadığını ve binlerle ifade edilen kayıplara bir yenisinin eklendiğini açıkladı. Tüm duyarlı kesimleri, kaybetme politikasına karşı çıkmaya çağırarak açıklamasını bitirdi.

Silopi'de kaybedilen HADEP'li Serdar Tanış, 16 gün önce ölümle tehdit edildiğini bildiren dilekçe yazmış, ama ilgili makamlara gönderememiş!**Elde kalan dilekçe****Celal Başlangıç**

HADEP Silopi İlçe Başkanı Serdar Tanış, amcası Eyüp Tanış ile birlikte Silopi PTT binasının önünde yürürlerken, yeşil renkli, Fiat marka bir aracın içinde bekleyen üç kişi tarafından durdurulur. Araçtakiler "Biz güvenlik görevlisiyiz. Bizimle birlikte Emniyet'e kadar geleceksiniz" diyerek Serdar'la Eyüp'ü gözaltına almak isterler. Ancak Serdar direnir. Kendisinin HADEP İlçe Başkanı olduğunu, istenirse daha sonra Merkez Karakolu'na gidebileceğini söyler.

Eyüp Tanış, araçtaki temiz giyimli, tıraşlı, düzgün konuşan üç kişiden ikisini şimdi görse tanıyabilecek durumdadır.

Telefonla çağrılılar

Serdar ve Eyüp birlikte parti binasına dönerler. Serdar Tanış'ın cep telefonu aranır. Telefonu kapatan Serdar, parti binasındakilere "Jandarma karakolundan çağrılıyor" diyerek yanına ilçe yöneticisi Ebubekir Deniz'i de aralar parti önünde bekleyen Ömer Sansür'ün minibüsüne binerler. Ömer, Serdar ve Ebubekir'i Silopi İlçe Jandarma Komutanlığı'nın önüne bırakır. Ayrırlarken "Sizi bekleyeyim mi?" diye soran minibüs şoförü Ömer'e Serdar, "Görüşme bitince seni telefonla çağırırız" karşılığını verir.

Serdar ve Ebubekir İlçe Jandarma Komutanlığı'na girerken, yolun karşı kıyısında yürümekte olan Hamit Belge ve İsa Kanat tarafından görülürler. Hatta karşılıklı birbirlerine el sallarlar. İki tanık Silopi Cumhuriyet Savcılığı'na verdikleri ifadelerde de Serdar ve Ebubekir'i karakola girerken gördüklerini net biçimde belirtirler.

İşte o andan itibaren iki HADEP ilçe yöneticisinden bir daha haber alınamaz. İlçe Jandarma Komutanlığı'na girdiklerinden yaklaşık bir saat sonra yakınları ve partililer cep telefonlarından ikisini de defalarca arar, ulaşamazlar.

26 Ocak'tan sonra avukatlar, aileler, insan hakları örgütleri TBMM'den Silopi Cumhuriyet Savcılığı'na kadar her yere başvurarak Serdar ve Ebubekir'in bulunmasını isterler. Suç duyurusunda bulunurlar.

29 Ocak'ta İHD Diyarbakır yöneticileri ve Türkiye İnsan Hakları Vakfı Diyarbakır Temsilciliği'nden oluşan bir heyet Şırnak ve Silopi'ye giderek incelemelerde bulunur. Heyet üyeleri kuşku artıracak en ilginç görüşmeyi Şırnak Cumhuriyet Başsavcısı'yla yapar. Başsavcı heyet üyelerine, soruşturmanın Silopi

Cumhuriyet Savcılığı tarafından yürütüldüğünü, bütün olayın ailelerin iddiası ile sınırlı kaldığını, kendisinin alay komutanıyla telefonla görüşüğünü, komutanın 'adı geçen şahısları gözaltına almadıklarını, dolayısıyla kendisinin yapacağı bir şey olmadığını' söylediğini aktarır.

İşin ilginç, Serdar ve Ebubekir'in gözaltına alındıkları altı gün boyunca reddedilir. Ancak 1 Şubat'ta Şırnak Valiliği, adı geçen kişilerin 25 Ocak günü saat 14.00'te ziyaret amacıyla Silopi İlçe Jandarma Komutanlığı'na geldiklerini, saat 14.30'da ayrıldıklarını, giriş ve çıkışlarının komutanlıktaki ziyaret ve iş izleme kayıt defterlerine işlendiğini, kimliklerinin imzaları karşılığında alınıp verildiğini açıklar.

Her ihtimale karşı

Ancak olayı izleyen herkes bu açıklamayı 'kuşkuyla' karşılar. Çünkü gerek Serdar Tanış'ın, gerekse de babası Şuayip Tanış'ın hem Şırnak İl Jandarma Komutanlığı'na, hem de Silopi İlçe Jandarma Komutanlığı'na gidişleri pek öyle ziyaret amaçlı değildir.

HADEP Silopi İlçe Başkanlığı'na atanan Serdar Tanış, parti binasının açılışını yapmak üzere 9 Ocak'ta Silopi'ye gitmeden bir gün önce Cumhurbaşkanlığı'na, Başbakanlığa, İçişleri Bakanlığı'na, Adalet Bakanlığı'na, Diyarbakır Cumhuriyet Başsavcılığı'na 'her ihtimale karşı' bir dilekçe yazarak HADEP Diyarbakır İl Başkanı Ali Ürküt'e bırakır. Altında imzası bulunan ve kaybedilene kadar hiçbir yere gönderilemeyen dilekçede çarpıcı ipuçları vardır:

"Eylül 2000 tarihinde Genel Merkez tarafından atamam yapıldıktan bu yana sürekli güvenlik kuvvetleri tarafından bu görevimden vazgeçmem için uyarılmakta, değişik şekillerde tacizlere uğramaktayım. Aynı şekilde babam da zaman zaman jandarma görevlileri tarafından alıkonulmakta, parti çalışmasının devam etmesi durumunda işlerini yürütmesinin engelleneceği uyarısı yapılmaktadır.

Son olarak 2.1.2001 tarihinde, babamın ikamet ettiği Cizre'den işyerinin bulunduğu Silopi ilçesine giderken askeri kontrol noktasında durdurulmuş, Şırnak İl Jandarma Komutanı tarafından çağrıldığı söylenerek sivil görevlilerce alıkonulmuş, derhal alay komutanlığına gitmesi istenmiştir. Bunun üzerine, babam Alay Komutanlığına gitmiş, görevliler tarafından huzura çıkarılmıştır. Burada benim nerede olduğum, neden

HADEP'ten ayrılmadığım konusunda sorgutandıktan sonra, 4 Ocak Perşembe günü Alay Komutanlığı'nda hazır bulunmam gerektiği iletilmiştir. O gün Diyarbakır'dan Alay Komutanlığı'm arayıp Ankara'da işlerim olması nedeniyle söylenen tarihte hazır bulunamayacağımı belirttim. Bizzat telefona çıkan Alay Komutanı tarafından 5 Ocak Cuma günü hazır bulunmam gerektiği kesin bir dille bana iletili.

Cuma günü babam işyerine giderken Cizre çıkışında sivil jandarma görevlilerince tekrar durularak Silopi İlçesi Merkez Komutanlığı'na götürülmüştür. Kendisine alay komutanı tarafından sorulduğu belirtilmiş, buradan Jandarma Merkez Komutanı tarafından Şırnak Alay Komutanlığı telefonla aranmıştır. Bir süre sonra babam telefona istenmiş, alay komutanıyla bizzat görüştürülmüştür. Alay komutanı 'Serdar bugün mutlaka buraya gelmelidir. Gelmediği takdirde bir daha Şırnak'a ayak basmasın. Bastığı takdirde kendisini öldürecekim. Kime giderseniz gidin. Yerim, mekanım rütbem bellidir' dedikten sonra telefonu kapatmıştır."

Umut kesiliyor

Oğlu Serdar Tanış'ın kaybedilmeden önce yazdığı bu dilekçedeki anlatımları baba Şuayip Tanış da 29 Ocak tarihinde Silopi Cumhuriyet Savcılığı'na verdiği dilekçede aynen doğrulamaktadır.

Olayı araştırmak üzere önceki gün Silopi'ye giden İHD heyetiyle görüşen Silopi Savcısı, soruşturayı tüm yönleriyle sürdürdüklerini, Serdar ve Ebubekir'i kaçırmak isteyen üç kişinin robot resimlerinin çizdirilerek ilçedeki sivil ve jandarma personeli ile yüzleştirileceğini söyledi. Savcılık, artık sıradan bir kayıptan çok, gözaltında kayıp ihtimali üzerinde durarak, iki HADEP'linin fotoğraflarını ve eşgallerini bir yazıyla çevredeki 27 ayrı savcılığa bildirdi. Artık kayıplardan yavaş yavaş umut kesiliyor. (...)

1998'den bu yana bölgede pek yaşanmayan gözaltında kaybetme ve kaçırıp öldürme olayları yeniden hortlamaya mı başlıyor? Bölgedeki resmi görevlilerin ve yurttaşların çoğu da bundan endişe ediyor. Anlaşılan bölgede birileri kansız ve savaşız yaşayamıyor. Daha önce yaşanan ve çok pahalıya malolan kanlı ve karanlık bir oyun yeniden sahneye konuluyor. (Radikal/7 Şubat '01)

Tarımda yıkım derinleştiriliyor...**Şeker de özelleştirme kısılacında**

Telekom, THY, enerji, Tekel ve bor madenlerinden sonra, Türkiye Şeker Fabrikaları AŞ de özelleştirme kapsamında. Hazırlanan Şeker Kanunu Tasarısı, Ocak ayı sonunda Meclis Plan ve Bütçe Komisyonu'nda görüşüldü. "Eksikleri var" gerekçesiyle yeniden gözden geçirilmesi istenen tasarınnın, çok geçmeden Plan ve Bütçe Komisyonu'nda onaylanarak TBMM Genel Kurulu'na gönderilmesi bekleniyor.

Çemberin içinde 1,5 milyon pancar üreticisi var

Şeker Kanunu Tasarısı, bazı bakanlıklar ve müsteşarlıklardan, şeker üreticisi şirketlerden ve TOBB'dan birer üye olmak üzere, sekiz kişilik bir "şeker kurumu" oluşturulmasını öngörüyor. Bu kurum, Türkiye Şeker Fabrikaları AŞ'ye ait hisselerin satışı, kiralanması ve işletme hakkının devrine, yani kısaca kurumun özelleştirilmesine ilişkin esasları belirleyecek.

Türkiye Şeker Fabrikaları AŞ'ye bağlı şeker fabrikalarının özelleştirilmesiyle birlikte, onbinlerce işçi kapı dışarı edileceği gibi, 1,5 milyonu aşkın pancar üreticisi de "serbest" piyasanın acımasız ve yıkıcı kollarına atılacak. Taban fiyatı uygulamasının kaldırılmasıyla, üreticiler tekellerin belirleyip dayattığı fiyatlar üzerinden satış yapmak durumunda kalacaklar. Dışarıdaki artış ile birlikte, rekabet gücü zayıf şeker üreticileri yıkıma uğrayacak, şeker üretimi adım adım tasfiye olacak.

İMF-TÜSİAD hükümetinin emekçi sınıflara yönelttiği saldırı programları, ancak işçi sınıfı öncülüğünde birleşik bir mücadele ile püskürtülebilir. Özelleştirme saldırısıyla yüzyüze kalan THY, Telekom, Bor Madenleri, şeker gibi sektörlerde çalışan işçilerin birleşik mücadelesinin örgütlenmesi bugün en acil görev durumundadır. Tüm işyerlerinde işyeri komiteleri örgütlenmeli, anti-empyalist talepler öne çıkarılmalı ve mücadele bayrağı yükseltilmelidir.

Bu görev herkesten önce bu sektörlerdeki öncü işçilerin omuzlarındadır.

Belediye-İş'e bağlı işçilerden protesto

Belediye-İş'e bağlı işçiler 14 Şubat'ta Sirkeci Postanesi'nde iş güvencesi talebiyle topladıkları 10 bin imzayı, Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Yaşar Okuyan'a gönderdiler. İş güvencesi istiyoruz yazılı pankartla, "İMF' ye değil çalışanlara güvence!", "Zafer direnen emekçinin olacak!", "Kahrolsun İMF!" sloganlar sıkça atıldı. 2 No'lu Şube başkanının yaptığı açıklamada ise, "Toplumun tüm kesimlerinin, sendikalaşma ve örgütlenme özgürlükleri önündeki engeller zaman yitirilmeden kaldırılmalıdır. İş güvencesi yasa tasarısı biran önce meclisten geçirilmelidir." dedi.

Dersim'de sürgünlere karşı protestolar

Kamu emekçilerine yönelik tüm Türkiye çapında devam eden sürgün saldırısı her geçen gün artarak devam ediyor. Özellikle OHAL bölgesinde bu saldırı gittikçe yoğunlaştırılıyor.

En son Dersim'de 10 öğretmenin farklı illere sürgün edilmesini protesto etmek isteyen kamu emekçileri eylemine devlet güçleri tazyikli su, panzer, cop ve köpeklerle saldırdı. 13 Şubat günü Tunceli Cumhuriyet Meydanı'nda toplanan yaklaşık 1500 kişi, polis dağılma uyarısına "Baskılar bizi yıldıramaz!", "Eğitim hakkı engellenemez!" sloganlarıyla cevap verildi.

Tunceli Eğitim-Sen Şube Başkanı Kemal Tumar, Enerji-Yapı Yol Sen üyesi Metin Turan, Tüm Bel Sen Şube Başkanı Mazlum Doğan ve BES Şube başkanı Özcan Ateş'nin de bulunduğu onlarca kişi gözaltına alındı.

Çürümüş düzenin kokuşmuş medyası

Gerici-faşist koalisyon hükümeti tarafından uygulamaya konulan İMF reçeteleri ikinci yılında dolu dizgin bir şekilde yol alıyor. İşçi ve emekçileri yıkıma, yoksulluğa, işsizliğe mahkum eden bu programı, burjuva medya baştan beri hararetle bir şekilde destekledi.

Bu destek, aktif, programlı, bilinçli bir destek ve sahiplenmedir. "İMF reçetelerinin tek çıkış yolu olduğu, bunun dışındaki tüm yolların uçurum olduğu" döne döne emekçi kitlelere empoze edilmeye çalışılmaktadır. İMF heyetlerinin sık sık teftişe gelmesini ve aferinlerini kendileri için bir övünç kaynağı sayan bu düşkünler, işçi ve emekçinin grevlerini, eylemlerini ve tepkilerini ise haber konusu dahi yapmamaktadırlar. İMF reçetelerinin dayatmalarından biri olan özelleştirmeler yere göğe sığdırılmamakta, tüm sorunların çözüm yolunun "sihirli" formüllerinden biri olarak yutturulmaya çalışılmaktadır. Ama özelleştirmelerle yüzbinlerce işçinin sokağa atılması haber değeri taşımamaktadır.

Hizmet ettiği sınıfın çıkarları doğrultusunda yalan, çarpıtma ve saptırmada sınır tanımamak, bu işi iğrenç boyutlara vardırarak, sermaye medyasının vazgeçilmez misyonudur. Çürümüş ve kokuşmuş bir düzenin egemen sınıfının ihtiyaçları bunu gerektirmektedir.

Sermaye hükümetinin sıkıştığı, saldırının dozunu artırmak için hazırlık yaptığı dönemde, devrimci tutsakların SAG-ÖO direnişi ve ilerici kitleler üzerinde

bıraktığı etkiyle başlayan hareketlilik, kontra devleti kudurttu. Giriştikleri katliam ve estirdikleri terörle yolu düzleme umutları, kırılmayan devrimci direnişle kursaklarında bırakıldı. Hala ÖO direnişinin suskunluk fesadıyla karşılandığı bir dönemde, çürümüş sermaye

Ama hemen ardından, bu manşet ve haberleri tamamlayan yine aşağılık bir yalan manşet üretiyor: "İşte bu ürküten tablo Ankara'yı harekete geçirdi"! Emperyalizmin ve sermayenin uşağı hükümetin sanayici ve iş adamlarıyla düzenlediği zirveyi, ürküten

tabloya çözüm üretme zirvesi olarak veriyor. Manşet ise "Feryat Zirvesi"! Sanki intihar eden, işsiz kalan ya da kepenk kapatanlar sanayici ve işadamları! Düşkünleşme ancak bu kadar olur. Kendi uygulamalarının bir sonucu olan "ürküten tablo"dan bile yararlanmaya çalışıyorlar. Bu tabloyu öne çıkarıp, hükümetin bu sorunlara çözüm aradığı demagojisini yayıyorlar.

Medyanın bu tiksindirici tablosu, temsil ettiği sınıfın niteliğinden kaynaklanmaktadır. Bu sınıf çürümüş ve kokuşmuş bir düzenin egemen sınıfıdır. Bu sınıf emperyalizmin yerli işbirlikçisidir. Bu asalak sınıfın geleceği ve çıkarları için ülke zenginlikleri emperyalizme peşkeş çekilmekte,

onmilyonlarca insan açlığın, sefaletin, yıkımın dipsiz kuyusuna sürüklenmektedir. Tam da bundan dolayı devleti çeteleşmiş ve mafyalaşmış, siyaset kurumlarının kitleler gözünde hiçbir itibarı kalmamıştır. Üniversitelerinde kontr-gerilla elemanı darbe girişimcileri istihdam edilmektedir. Meclisinin dörtte biri katillerden oluşmaktadır vb. Böyle bir sınıfın basını da olsa olsa lağım kokabilir...

6 saatlik feryat

İş dünyası "Feryat Zirvesi"nde hem dert yandı hem de programın tavizsiz sürmesini istedi

SANAYİCİSİNDEN ihracatçısına, esnafından çiftçisine kadar her kesimden temsilci, söze aynı şekilde başladı: Ne olursa olsun, ekonomik program kararlılıkla ve tavizsiz sürmeli.

LİDERLER NOT ALDI
ARDINDAN her sektör

İŞTE İSTEKLER

- **SANAYİCİLER:** Bankalara olan kredi borçlarının tasfiye edilebilmesi için acilen bir fon oluşturulsun.
- **İHRACATÇILAR:** Hayali ihracat tarıfımları yüzünden duran KDV iadeleri mutlaka serbest bırakılsın.
- **ESNAF:** Şehir merkezlerindeki süpermarketlere sınırlama getirilsin.

medyası, şimdi de yıkım programının dolaysız sonuçları olan toplumsal sorunları yeni keşfetmiş gibi gündemine almaya başladı.

Bunun en bariz örneği 7 Şubat 01 tarihli *Sabah* gazetesidir. Son aylarda kapanan kepenkleri, işsizlik oranındaki artışı ve iki günlük intihar bilançosunu birinci sayfasının üst kısmına yerleştiren bu aşağılık gazete, manşetten, "Ne oldu bize?" diye soruyor ve Türkiye'de toplumsal deprem yaşandığını yazıyor.

Tarihsel gerçekliklerin yerli yerine oturtulması için bile devrim ve devrimin adaleti vazgeçilmez koşuldur...

Ermeni soykırım yasasına Türk sermayesinin tepkileri

M. Okan

Ermeni soykırım yasasının Fransız meclisinden geçmesi ve Cumhurbaşkanı Chirac tarafından onaylanması üzerine düzen cephesinden çeşitli tepkiler geliştirildi. MGK toplantısında Fransa'ya yönelik çeşitli "yaptırımlar ve eylem planları" tasarlanmıştı.

Eylem planları çerçevesinde Alcatel firması ile imzalanan casus uydu projesinin ön sözleşmesi iptal edildi. F-16 uçakları için elektronik harp sistemi üretimini öngören Fransız Thompson şirketi ile imzalanan sözleşme de tek taraflı olarak feshedildi. GSM altyapı ihalesinde, Türk Telekom Yönetim Kurulu, Alcatel'i dışlama kararı aldı. İzmit Körfez Geçişi Projesi ihalesi, teklif veren iki konsorsiyumda da Fransız şirket bulunması nedeniyle, tekrar ele alınmak üzere iptal edildi. Yanısıra, Fransız şirketlerinin ihalelere girmesini engellemek için şartnamelere özel hüküm koyma, Fransız mallarını boykot etme vb. kararlar alındı.

Ekonomik yaptırımların yanısıra, ikili ziyaretlerin iptal edilmesi, karşılıklı temasların en aza indirilmesi, kültürel projelerin askıya alınması gündeme geldi. Fransız Genelkurmay İkinci Başkanı Wolfztnski'nin ziyaretinin Türkiye'nin isteği üzerine süresiz olarak ertelenmesi, Kars Üniversitesi'nde Fransızca'nın müfredattan kaldırılması, TRT ile Canal France International arasındaki işbirliği sözleşmesinin tek taraflı feshedilmesi, vb., vb.

Ecevit; "Fransa'nın canını acıtmak gerekiyor" gibi açıklamalarla, Fransa'ya karşı uygulanan ve hayata geçirilmesi düşünülen eylem planlarını savundu.

Devlet bürokratlarının yaptığı açıklamalarla

çelişen tavır ve açıklamalar da vardı. Bu tutumun en göze çarpanı, Fransa'ya tutum alan açıklamalar sürerken, TÜSİAD'ın açıklamaları ve Fransız sermayesiyle diyalog içine girmesiydi.

TÜSİAD ve DİEK-Türk-Fransız İş Konseyi toplanarak, sarsılan ekonomik ilişkileri onarmaya yönelik Fransa özel sektör temsilcileriyle toplantı yaptı. Toplantıda ekonomik işbirliğini hızlandırmak yönünde ortak kararlar alındı. TÜSİAD ve DİEK-Türk-Fransız İş Konseyi heyetlerinin yaptığı yazılı açıklamada; "iki kuruluşun Fransız özel sektörünü temsil eden kuruluşu MEDEF'le Paris'te yaptıkları toplantıda, iş dünyasının olumlu ilişkileri sürdürmedeki kararlılığının ortaya çıktığı", "... Fransız ve Türk girişimcilerin gerginlikten üzüntü duydukları, son 10 yılda her iki taraf arasında gelişmiş ortak çıkarlara zarar veren siyasi gerginlik ortamının yumuşatılması, Türk ve Fransız girişimcileri arasında sağlanan olumlu ve güvenli işbirliğinin ve Türkiye'nin AB üyeliğine olan desteğin sürdürülmesi" gerektiği dile getirildi.

Bütün bu veriler ışığında şunu söyleyebilmek mümkün: Türkiye sermayesinin devleti, hükümeti ve MGK'sı, Ermeni soykırım yasasının Fransa meclisinden geçmesinden ve Chirac tarafından onaylanmasından rahatsız oluyor ve buna karşı Fransa'ya bazı göstermelik yaptırımlar uygulamak istiyor; ama şu anda bu konuda daha ileri adımlar atmaktan da çekiniyor. "Milli" duygularının incinmesinden rahatsız değil. Bunun nedeni ise, onaylanan soykırım yasasının şu haliyle Türkiye açısından bir yaptırım değeri ifade etmemesi, böyle bir nitelik taşımasıdır. Yasa şu anda sadece Fransız Parlamentosu'na onaylanmış

durumda ve sadece tavsiye kararı niteliğindedir.

Türk burjuvazisinin bir yandan Fransa'ya yaptırım uygularken, diğer yandan ilişkilerini devam ettirmeye çalışmasının önemli bir nedeni, Türkiye ekonomisinde ve ticari ilişkilerde Fransız sermayesinin önemli yer tutması olsa gerek.

Fransa, Türkiye'nin toplam ihracatı ve ithalatında 5. sırada yer alıyor. Yabancı sermaye yatırımlarının yaklaşık yüzde 21'lik kısmı Fransız firmalarına ait. Fransa, Türkiye de izin verilen yabancı sermaye içerisinde büyüklük açısından ilk sırada yer alıyor. Sağlık alanında da Sağlık Bakanlığı'nın rutin olarak uyguladığı kızamık, çocuk felci, karma aşı, tetanoz, suçiçeği aşılarının neredeyse tamamı Fransa'dan ithal ediliyor. Aşıda yerli üretime geçemeyen Türkiye'nin, Fransa'dan aşı alımını kesmesi ise gelecek 10 yıl boyunca sözkonusu değil. Bu konuda Fransa'ya eli mahkum.

Açıkça görülüyor ki, Ermeni soykırımı olayının tarihte nasıl yer alacağı, dünya ölçüsündeki çıkar ve güç ilişkilerine bağlı. Sürecin ileride Türk burjuvazisi ve Ermeniler açısından nasıl bir şekil alacağı da yine aynı koşula bağlı.

Yeryüzünde yaşanan katliamların, kırımların tarihteki gerçek yerini almasını, hesabının sorulmasını, katliamcılarının tarih önünde yargılanmasını emperyalistler ve gericiler asla yapamaz. Zira onlar tarih karşısında hakem değil, suçlu konumundadırlar. Hepsinin elinde halkların kanı vardır, hepsi tarih ve insanlık önünde suçludurlar. Tarihsel gerçekliklerin yerli yerine oturtulması için bile devrim ve devrimin adaleti vazgeçilmez koşuldur.

Afiş asanlara 12 yıl 8 ceza veren çürümüş sermaye adaleti, kanlı katillere 4 ve 6 yıl ceza vermekle yetindi!..

Susurluk pisliğini devrim temizleyecek!

Adı Susurluk'taki davaya karışan üç-beş tetikçinin "çete kurmak" suçlamasıyla yargılandığı dava nihayet sonuçlandı. Sanıklardan 2'sine 6'şar yıl, diğerlerine 4'er yıl hapis cezası kesildi. Davayı gören mahkeme, sökonusu çetenin neden kurulduğu, çete mensuplarının hangi suçları işlediği vb. ile ilgilenmedi. Yani, kanlı Susurluk pisliğinin yakınlarına bile uğramadı.

Davaya ilişkin gerçek böyle olduğu halde, düzen medyasının davayı ve sonucunu yansıtmış biçimine bakılırsa, "Susurlukçular en ağır cezalara çarptırılmış", "verilen cezalar karşısında şok olmuşlar" vb. Özetle adalet yerini bulmuş, "Susurluk davası sonuçlanmış", böylece olay artık bitmiş, kapanmıştır. Davanın bu yansıtış biçimi, arzulanan oldu-bitti imajını yaratmasa da, Susurluk medyasının üstlendiği yeni suçu ortaya koymaya yetmektedir.

Medya Susurluk'u unutturmaya çalışıyor. Çünkü, kendisi de bu suç çetesine dahildir. Her kanlı katliamda parmağı vardır. Bunu devrimciler biliyor, işçi ve emekçiler biliyor, üstüne üstlük bu artık kirli "andıç" skandallarıyla da belgelenip kanıtlanmış bulunuyor. Susurluk'taki kaza kirli-kanlı ilişkileri ortaya saçmadan önce, kontr-gerillanın tüm alanlarda olduğu gibi medyadaki faaliyeti de "gizli" ajanları üzerinden yürüyordu. Kazadan sonra ise epey bir değişiklik oldu. Dün gizlice işlenmiş suçlar, suç örgütlerinin şefleri ağzından alenen savunulur hale geldi. Ağar'ın "1000 operasyon" itirafı gibi. Ve artık

medyadan da, daha açık ve daha bütünlüklü bir görev üstlenmesi istenir ve beklenir oldu. Bu yeni süreçte kendisine yüklenen görevi medyanın nasıl yerine getirdiğinin son örneği ise cezaevi katliamı oldu. Medyanın bu katliam sırasında sergilediği tutum, "1000 operasyon" suçlarından çok daha ağır ve iğrenç bir suç örneğidir.

Devletin kontra örgütlenmesiyle, işlenen kimi suçların teşhir olan faileri arasındaki bağlantıyı gizleme, bir kaç maşayı sözde suçlayarak devleti aklama operasyonlarının sonucusu, üç-beş tetikçinin üç-beş yıl cezaya çarptırıldığı (üstelik tetikçilikten bile değil), sözde Susurluk davası oldu. İlginç bir tesadüftür; Susurluk'un katillerini 4'er yıl hapisle ödüllendiren Susurluk yargısı, 2 tişört ve 400 bin lira para çalmaya 24 yıl ceza kesiyordu. Büyük bir çelişki, bir adaletsizlik gibi görünebilir. Oysa, sermaye düzeni ve devletin neden kokuşup çeteleştiğinin, neden tarihsel olarak tükenip bittiğinin en veciz tablosudur bu.

Susurluk, kokuşmuş düzenin ve çeteleşmiş devletin bir kaza üzerinden sembolik bir dışa vurumuydu. Düzen de devlet de yerli yerinde duruyor, bundan dolayıdır ki Susurluk'la simgelenen kirli ve kanlı ilişkiler yumağı da yerli yerinde duruyor.

Susurluk pisliğini, onu üreten pislik düzenini ve onu gerçekleştiren çeteleşmiş devleti yıkararak bizzat devrimin kendisi temizleyecektir.

Susurluk devlettir!

(...)

Başbakanlık Teftiş Kurulu raporunda da açıkça belirtilen çete-devlet-mafya ilişkisine kamuoyunun gösterdiği tepkiler üzerine açılan davanın hedefi, hiçbir zaman gerçek "Susurluk" faileri olmadı. Davada yargılananlar kendilerine verilen emirleri yerine getiren özel tim mensupları ve amirleri oldu. Susurluk gerçeğinin siyaset ayağı sürekli "dokunulmazlık" zırhına bürünürken, devlet ayağı da görmezlikten gelindi.

1990-1996 yılları arasında meydana gelen çok sayıda faili meçhul cinayet, gözaltında kayıp ve yargısız infazların tümünün sorumlusu olarak yargılanan 12 kişiyi göstermek ve bu kişilere verilen sembolik cezalarla olayları geçiştirmek, asıl sorumlularını, iktidarın gizli güç odaklarını aklamak dışında hiçbir şeye hizmet etmeyecektir.

Susurluk gerçek anlamıyla hiçbir zaman çözülmek istenmedi. Çünkü gün ışığına çıkan her bilgi devletin kendisi dışında gördüklerine, Kürt işadamlarına, aydınlara, bölge insanlarına nasıl vahşi bir imha politikasını izlediğini, toplumsal kargaşayı ve kaosu nasıl körüklediğini de açığa çıkarıyordu. Bu nedenle, Susurluk ilişkileri gizlendi. Kamuoyunun tüm tepkilerine rağmen gerçeklerin açığa çıkarılmasına izin verilmedi.

Bu yargılamayı gerçek failerin cezalandırılmalarından çok, meydana gelen tüm faili meçhul cinayetler, gözaltında kayıplar, devlet-çete-mafya ilişkilerini gizlemeyi amaçlayan bir yargılama olarak görüyoruz.

Bizler insan hakları savunucuları olarak bir kez daha sesleniyoruz; gerçek sorumlular yargılanmadıkça, devlet aklanmayacaktır.

Susurluk devlettir!..

İHD İstanbul Şubesi
12.02.2001

Olanakları güce, gücü örgütlülüğe dönüştürelim, baharı kazanalım!

Gençlik alanında dönemsel devrimci görevlerimiz

Tarihi önemde bir dönemden geçiyoruz. Bu dönem, devrimci mücadelenin dönüm noktalarından birini işaretliyor. Son otuz yıldır tüm ezme ve yoketme çabalarına karşın yokedilemeyen devrimci gelenek yeni bir atılımın eşiğindedir. Bunu devrimci iyimserliğimiz ve devrim cephesinin mevcut güçleri üzerinden söylemiyoruz. Zira buradan bakıldığında, mevcut tablo belirgin bir sınırlılığı ifade ediyor. Ancak devrimci mücadelenin olanakları ve geleceği buradan bakılarak anlaşılabilir. Devrimci

mücadelenin olanakları ve geleceği, sınıf mücadelesinin genel tablosu üzerinden anlaşılabilir. Devrimcilerin bugünkü güç ve olanakları ise, ancak bu genel tablo üzerinden anlamını bulabilir.

Bugünkü tabloya bu gözle bakalım. Öncelikle düzen cephesinde çürümede ifadesini bulan ve giderek derinleşen bir iktisadi ve siyasal kriz mevcut. Düzenin bu krizi aşmaya dönük çabaları iki alanda yoğunlaşıyor.

Birincisi, iktisadi krizin faturası tam bir pervasızlıkla işçi ve emekçilere yükleniyor. Bunu siyasal planda tek komuta merkezi tarafından yönetilen baskı ve terör tamamlıyor. Ama bunlar, ne düzenin yaşadığı krize çare olabiliyor, ne de ona bir parça olsun nefes aldırabiliyor. Düzenin içinde bulunduğu durum tam bir çıkmazı ifade ediyor. İktisadi planda sürdürülen acımasız program, düzenin krizini hafifletmesi bir yana, yeni krizlerin yolunu düzlüyor. Siyasal planda ise, MGK komutasında sürdürülen tüm baskı ve terör saldırılarına rağmen, toplumsal muhalefet üzerinde tam denetim sağlanamıyor. Tüm acımasızlığıyla sürdürülen baskı ve terör, toplumsal mücadele dinamiklerini besliyor, onun en örgütlü kesiminin direngenliğini güçlendiriyor. Öte yandan, düzenin siyasal plandaki iç sıkıntı ve gerilimleri krizi ayrıca besliyor. Elbette tüm bunların gerisinde tarihin önlenemez akışı var. Düzen kaçınılmaz olarak çürüyor ve geleceğinin olmadığı gün be gün ortaya çıkıyor. Bu beraberinde yeni bir düzen arayışının, bu doğrultuda mücadelenin maddi koşullarını olgunlaştırıyor.

Bugün devrimci tutsakların sürdürdüğü direniş, düzen ve devrim arasında süren savaşımın en ileri cephesidir. Düzen direnişi kıramamıştır, dolayısıyla devrimci tutsakların bugün canları pahasına

sürdürdükleri direniş, cephe gerisindekilerin hızla ileri safları doldurmasının yolunu açmaktadır. İçerisinden geçtiğimiz dönem, tüm unutturma ve yalıtma çabalarına karşın, direnişin dışarıya doğru dalgalar yaratarak gerçek toplumsal muhataplarına ulaşmasına gebecektir.

Bahar dönemi bu açıdan, devrim cephesinin toplumsal planda etkisini genişletecek ve önemli güçleri toparlayacak bir dönem olma özelliği taşımaktadır.

ÖO direnişi baharı kazanmanın anahtarıdır!

ÖO direnişi öncesinde, sınıf ve kitle hareketinin durumu ve biriktirdiği olanaklar üzerine yapılan değerlendirmelerde, düzene karşı mücadele dinamiklerinin güçlendiği ve bir çıkış arayışı içerisinde olduğu genel olarak kabul edilen bir olguydu. Ancak, böyle bir çıkışın yolunu açacak önderlikten yoksunluk hareketin en temel sorunuymdu. Sınıf ve kitle hareketinin başını tutanların, ne hareketin ihtiyaçlarına yanıt vermek gibi bir kaygıları vardı, ne de bunu yapabilecek bir iradeye sahiptiler. Önderlik boşluğu ancak devrimci bir düzlemden doldurulabilirdi. Ama devrimci hareket ile sınıf-kitle hareketi arasında önemli bir mesafe sözkonusuydu. Düzen cephesi bundan güç alarak F tipi cezaevlerini yaşama geçirmeye çalışıyordu. İşte ÖO direnişi, bu mesafenin aşılabilmesi açısından, devrimci tutsakların kendilerine yönelen saldırıdan başlayarak verdikleri bir yanıt olma özelliğine sahipti.

ÖO direnişinin bu açıdan ilk etkisi, dağınık ve örgütsüz durumdaki ilerici ve sol potansiyeli arkasında saflaştırmasıydı. Bu saflaştırma, liberal sol çevre ve örgütleri de kapsıyordu. Diğer, direnişin belli bir evreden sonra toplumsal mücadele

dinamiklerini etkileme yönünde yarattığı sonuçlardı. Bu ikincisi, düzen karşısında toplumsal planda biriken öfkeye mücadele yolunu göstermesi ve direngen bir ruh halini yaygınlaştırması açısından oldukça önemliydi. Direnişin bu etkisi giderek toplumsal planda bir saflaşmayı zorunlu kılıyordu. Saflaşma, düzen ile devrim arasında yaşanacak, devrimci hareketin uzun süredir özlemini çektiği toplumsal güce ulaşmanın yolunu açacaktı.

19 Aralık'ta devleti böylesine pervasız ve vahşi bir katliama yöneltten, direnişin yarattığı bu sonuçlar oldu. Sermaye devleti hücre saldırısı ile devrimci tutsaklar şahsında devrim davasını söküp atmaya hedefliyordu Ama ÖO direnişinin gücü bunu engellediği gibi, devrim davası yeniden ete-kemiğe bürünüyor, filiz açıyordu.

19 Aralık katliamıyla da rejim amacına ulaşamadı. Çünkü direniş kırılmamış, dahası katliam karşısında ortaya konulan hayranlık verici direniş derinden derine bu kökleri daha da güçlendirmiş, açan filizlere daha bir direngenlik kazandırmıştır. Bunun içindir ki, katliamla beraber direnişin toplumsal planda yarattığı sonuçların önü alınmamıştır. Sadece daha ileri düzeyde elde edilecek başarı ve kazanımları geciktirmiştir. Dolayısıyla, direniş hala toplumsal planda bir saflaşmayı koşullamakta ve sınıf ve kitle hareketinin gelişimi yönünde etkisini korumaktadır. Ama burada sorun, direnişin yarattığı olanakları sınıf ve kitle hareketini düzen karşısına çıkaracak bir biçimde değerlendirebilmektir. Bunun gereklerinin yerine getirilememesi, devrimci tutsakların can bedeli yarattıkları olanak ve kazanımların heba edilmesi sonucunu doğuracaktır.

Önümüzdeki bahar dönemi bu açıdan kritik bir süreci ifade etmektedir. Direnişin yarattığı olanakları değerlendirmek açısından olduğu gibi, direnişin kendisi açısından da bu böyledir. Direnişin zafere ulaşması dışarıda alınacak mesafeyi kolaylaştıracağı gibi, direnişin yarattığı kazanım ve olanakların değerlendirilmesi de, direnişin en az bedelle zafere ulaşmasını kolaylaştıracaktır.

Bahar dönemini kazanacak güç ve olanaklara sahibiz

Bahar dönemini kazanmak, kitleleri düzen karşısına çıkarabilmek, ileri güçleri devrim saflarında örgütleyebilmektir. Bunu başaracak olanaklara fazlasıyla sahibiz. Genel olarak sınıf ve emekçi kitle hareketi üzerinden ifade ettiğimiz olanaklar, gençlik hareketi sözkonusu olduğunda daha fazladır. Zira, sınıf-emekçi hareketinin zindan direnişinden etkilenme düzeyi ile gençlik hareketinin etkilenme düzeyi arasında belirgin bir farklılık bulunmaktadır. Sınıf ve emekçi hareketi açısından etkilenmenin pratik karşılığı henüz ortaya çıkmamışken, gençlik hareketi açısından etkilenmenin karşılığı somut eylem ve etkinliktir. Bu gerçeklik kendisini katliam öncesinde oldukça

net bir biçimde ifade etmiştir.

Katliam ve beraberindeki azgın devlet terörü gençlik hareketinin zindanlara yönelik eylemli ilgisini kıramamıştır. Katliam öncesi kitlesellik henüz sağlanamamış olsa da, üniversiteler önemli eylemliliklere sahne olmuştur. Zindan direnişine dönük olarak, salt ileri gençlik güçlerinde değil, geniş gençlik kitlelerinde de önemli bir ilgi sözkonusudur.

Diğer yandan, zindan direnişiyle beraber gençlik güçlerinin devrimci örgütlülüklerine yönelik güvensizliği aşmaya başlanmıştır. Geçmişte devrimcilerin düzenlediği eylem ve etkinliklerden uzak durulurken, bugün gençliğin ileri kesimi zorlama olmaksızın sürecin aktif katılımcıları olabilmekte, devrimci örgütlülüklerle aynı zemini paylaşabilmektedirler. Bu, beraberinde bu güçlerin özgüvenlerini artırmakta, örgütlü mücadeleye akmalarının önünü açmaktadır.

Bir başka önemli olanak ise, Kürt gençliğinin teslimiyet sürecini sorgulamaya başlaması, devrimci güçlerle yeniden bir yakınlaşma içerisine girmesidir. Geçmişte devrimci örgütlere duyulan güvensizlik aşılma, sergilenen ölümüne direniş büyük bir saygı yaratmaktadır.

ÖO direnişinin ortaya çıkardığı güçleri birleştirerek işe başlamalıyız!

Bahar döneminde anlamlı bir eylem ve etkinlik düzeyi ortaya çıkarabilmek, geniş gençlik güçlerini mücadele içerisine çekebilmek için, öncelikle ileri çıkmış güçleri belirli bir mücadele programı etrafında birleştirebilmeliyiz. Bu, bugün pratik süreç üzerinden önümüzde duran en temel sorun durumundadır. Çünkü ÖO direnişinin etkisiyle eylem ve etkinliklerin bir parçası haline gelen güçler, katliamla birlikte azgınlaşan devlet terörünün etkisiyle dağılmış durumdadır. Bu dağılma direnişe yönelik bir ilgi zayıflamasından değil, devrimci güçlerin bu ilgiyi aktaracak bir odağı yaratamamış olmalarından kaynaklıdır. Zira sözkonusu dağılma devrimci güçler açısından da geçerlidir.

Bu sorunu aşma yönünde atılacak adımlar, baharı kazanmanın yolunu açmak anlamına gelecektir. Mevcut dağılımı son vermek, mücadelenin bugüne kadar ortaya çıkardığı birikim ve olanaklardan yararlanmaktan geçiyor. Katliam öncesinde birçok üniversitede oluşturulmuş bulunan platform ve komiteleri canlandırmak ve yeni güçlerle beslemek temel bir sorumluluktur. Ancak platformların işlevlerine uygun olarak çalışabilmesi, yani sürece yanıt verebilmesi, yanısıra ileri çıkan gençlik güçlerinin enerjisinin seferber edilebilmesi

için, bir mücadele programının oluşturulması zorunludur. Dönemin bir bütün olarak planlanması, alınacak tutum ve izlenecek yolun belirlenmesi, bu mücadele programının içeriğini oluşturacaktır.

Burada belirleyici olan, platformların hedeflerinin net bir biçimde belirlenmesidir. Böylece, hem dönemin planlanması, mücadele yol ve yöntemlerinin belirlenmesi kolaylaşacak, hem de platforma katabileceğimiz güçlerin katkı ve katılımları süreklileştirilebilecektir.

En önemlisi, platformların hedefleri belirlenirken, odağında F tipine karşı mücadelenin olduğu siyasal sorunlar ile geniş gençlik güçlerinin özgül sorunlarını birleştirebilmektir. Bu bütünlüğe sahip bir mücadele programı, platformun genişlemesinin zeminini oluşturacak, siyasal sorunların sahiplenilmesini kolaylaştıracaktır.

Bu çerçevede belirlenen bir mücadele programı, belirsizliklerin ve geç kalmışlıkların önüne geçebilmenin en etkili aracıdır. Soruna bu bilinçle yaklaşmalı, komünist gençlik olarak gerekli iradi çabayı sergilemeliyiz.

Tam bir seferberlik içerisinde hareket etmeliyiz!

İçinden geçmekte olduğumuz süreç, olağan dönemlerde sergilenen çaba, enerji ve azmin kat be kat artırılmasını gerektirmektedir. Yanısıra, tüm güç ve olanakların belirlenen hedefler doğrultusunda etkin bir biçimde seferber edilmesini... Böylesi bir düzeyin gereklerine uygun bir duruş sergilenemediği koşullarda, dönemi kazanmak mümkün olamayacaktır.

Devrimci mücadele ciddiyet ve sorumluluk gerektirir. İçerisinde bulunduğumuz dönem ise, böylesi bir ciddiyet ve sorumluluğun gereklerini yerine getirememeyi affetmez. Dönem bir ileriye çıkışın olanaklarını barındırdığı gibi, eğer bunun gerekleri yerine getirilemezse, tersine sonuçlar doğuracak koşullara da sahiptir. Zira, dönemin temel karakteristiği, düzenin ezme ve yoketme saldırısı ile devrimci hareketin varolma mücadelesi eksenindedir. Düzen tüm gücüyle devrimci hareketi ezme ve bu topraklardan silmeye çalışmaktadır.

Saldırı devrimci tutsaklar tarafından göğüslenmiştir, ama saldırıyı püskürtmek devrimci mücadeleyi toplumsal-maddi dayanaklarına kavuşturmadan geçmektedir. Döneme bu bilinç ve sorumlulukla yaklaşmalıyız.

Kazanan biz olacağız!

(Ekim Gençliği'nin Şubat '01 tarihli 44. sayısının orta sayfa yazısıdır...)

Ekim Gençliği

Şubat '01 tarihli 44. sayısı çıktı!...

Düzen kaybetmeye, devrim kazanmaya mahkumdur!

Zaferi en az bedelle kazanmak için mücadeleyi yükseltelim!

F tiplerinde katliam ve işkence sürerken suskun kalanlara...

Bir tutsak yakınıyla röportaj

Zindan direnişi bize güç, katliamcı devlete korku veriyor!

Rektörler, bir kez daha öğrencilerin ceplerine göz diktiler

YÖK yönetimine atama ne ifade ediyor?

Ölüm Oruçları'nı kazanmak için direniş ateşini sokaklarda yakalım!

Gençlik alanında dönemsel devrimci görevlerimiz (orta sayfa)

19 Aralık Direnişi sonrası Ankara gençlik hareketi

Davos Zirvesi militan kitle gösterilerine hedef oldu

Devletin kirli oyun ve katliamları devrim davasını boğamaz!

Saygon zindanlarındaki direniş destanı

Ölüm Orucu direnişçisi yoldaşlara

"Rüzgar gülü" politikası yapanların düzenin bataklığına gömülmesi kaçınılmazdır!

Yalnızlığa alışmam

Dünyada güncel durum/1

Emperyalist küreselle

Globalizm, herşeyden önce ideolojik bir saldırı olarak kullanıldı. Bu, insanlığın girdiği yepyeni bir evre olarak sunuldu ve gereklerine uymanın, demek oluyor ki emperyalistlerin plan ve dayatmalarına boyun eğmenin, bir zorunluluk olduğu propaganda edildi. Kuşkusuz bu, emperyalizmin yeni dönem ihtiyaçlarına yanıt veren, bu doğrultudaki planlarını hayata geçirmesini kolaylaştıran bir ideolojik aldatma ve sersemletme çabası idi. Yoksa, iktisadi gelişmenin kaçınılmaz bir sonucu olarak yüzyıllardır sürmekte olan; gelinen yerde emperyalist biçimler içerisinde ileri bir noktaya da ulaşmış bulunan; ve en önemlisi de, insanlık için elverişli tüm sonuçlarına varması da bizzat bu emperyalist biçimler tarafından engellenen “küreselleşme” sürecinde, özünde yeni olan herhangi bir şey yok. Bir kısım burjuva ideologlarının küreselleşmeyi şirin göstermek için, Marx’ın daha Komünist Manifesto’da kapitalizmin ulusal çitleri yıkması ve kapitalist gelişmenin evrenselleştirici dinamiği üzerine söylediklerini kendilerine dayanak yapmaları bile, ortada esasa ilişkin bir yenilik olmadığının örtülü bir itirafından başka nedir ki?

Emperyalizmin küreselleşmeci saldırısı

Özellikle son on yılda, yani Sovyetler Birliği ve Doğu Avrupa’daki yıkılış sonrası dönemde, dünya çapında bir gerici globalizm cereyanı yaşandığını biliyoruz. Emperyalistler kendi politikalarını emekçilere ve ezilen halklara, “dünyanın globalleşmesi” adına dayattılar. Bu dayatmalarını globalleşmede ifadesini bulan bir doğal tarihi süreç biçiminde sunarak şirin göstermeye çalıştılar. Globalizm, herşeyden önce ideolojik bir saldırı olarak kullanıldı. Bu, insanlığın girdiği yepyeni bir evre olarak sunuldu ve gereklerine uymanın, demek oluyor ki emperyalistlerin plan ve dayatmalarına boyun eğmenin, bir zorunluluk olduğu propaganda edildi.

Kuşkusuz bu, emperyalizmin yeni dönem ihtiyaçlarına yanıt veren, bu doğrultudaki planlarını hayata geçirmesini kolaylaştıran bir ideolojik aldatma ve sersemletme çabası idi. Yoksa, iktisadi gelişmenin kaçınılmaz bir sonucu olarak yüzyıllardır sürmekte olan; gelinen yerde emperyalist biçimler içerisinde ileri bir noktaya da ulaşmış bulunan; ve en önemlisi de, insanlık için elverişli tüm sonuçlarına varması da bizzat bu emperyalist biçimler tarafından engellenen “küreselleşme” sürecinde, özünde yeni olan herhangi bir şey yok. Bir kısım burjuva ideologlarının

küreselleşmeyi şirin göstermek için, Marx’ın daha Komünist Manifesto’da kapitalizmin ulusal çitleri yıkması ve kapitalist gelişmenin evrenselleştirici dinamiği üzerine söylediklerini kendilerine dayanak yapmaları bile, ortada esasa ilişkin bir yenilik olmadığının örtülü bir itirafından başka nedir ki?

Kapitalizmin yüzyılları bulan küreselleşmesi olgusu

Kapitalizm daha başlangıç evrelerinden itibaren, sadece şu veya bu toplumun ya da ülkenin kendi içinde değil, dünya ölçüsünde bir yayılma eğilimi gösterdi. Daha çocukluk evresinde kapitalist gelişmeye klasik dönem sömürgeciliğinin eşlik ettiğini, bunun tam da kapitalist gelişmenin o ilk ihtiyaçlarından doğduğunu ve gerisin geri bu gelişmeyi hızlandırdığını biliyoruz. 16-17. yüzyıllardan, o ilk sömürgeci yayılma döneminden söz ediyorum. Kapitalist gelişmenin küreselleşme eğilimi, yaşanan sürecin dünyaya yayılma eğilimi, ta o zamandan beri var. Bu beşyüz yıllık bir tarihtir gerçekte. Ardından 19. yüzyıla, sanayi devrimi sonrasında geliyoruz. Kapitalizm sanayi devrimi sonrasında hem hammadde ihtiyacı bakımından, hem de üretilen mamul maddelerin pazarlanması bakımından dünyaya yayılmasında yeni bir evreye girdi, özellikle İngiltere üzerinden. İngiltere “dünyanın atölyesi” haline geldi, o zamanki deyimle, ama aynı zamanda dünyanın en büyük sömürge gücüyü. İngiliz kapitalizminin gücü bundan ayrı düşünülemezdi.

19. yüzyılın sonuna, son çeyreğine bakıyoruz, kapitalizm tekeli, aynı anlama gelmek üzere emperyalist aşamasına ulaşıyor. Emperyalizm, tekeli aşamasına ulaşan kapitalizmin dünya üzerindeki egemenliğini kurduğu bir gelişme aşamasıdır aynı zamanda. Bu anlamda küreselleşme doğrultusundaki bir büyük yeni atılımıdır.

19. yüzyılda meta dolaşımı dünyalaşmış, bir dünya pazarı oluşmuş, deyim uygunsa ticaret küreselleşmişti. 19. yüzyılın sonunda ve 20. yüzyılın başında, kapitalizmin emperyalizm aşaması ile birlikte, artık sermaye ihracı önplana çıktı ve böylece kapitalist ekonomi ve sömürü ilişkileri küreselleşme sürecine girdi. Dünyanın her yerine sermaye, yani kapitalist ilişkiler ihraç edildi ve böylece dünyanın her yeri metropollerdeki kapitalizmin doğrudan iktisadi ve mali etki alanı haline geldi. Mamul meta pazarı, hammadde kaynağı ya da doğrudan yatırım (demek oluyor ki doğrudan artı-değer sömürüsü) alanı olarak. Dünyanın toprak ve nüfus alanları olarak paylaşımı, ardından birbirini izleyen emperyalist dünya savaşlarıyla yeniden paylaşımı, tam da bu gelişmenin dolaysız ifadesi ve sonucu oldular.

Bu sürecin ve olayların bütün bir 20. yüzyıla damgasını vurduğunu, zaman içerisinde yeni boyutlar kazandığını; kapitalizmin dünya ölçüsünde genişlemesine ve derinlemesine gelişimini ve yayılmasını sürdürdüğünü biliyoruz. Bu, dünya

çapında emperyalist dünya düzenini aşma mücadelelerine, bu alanda sağlanan başarı ve ilerlemelere rağmen böyle olmuştur.

Bütün bunlar ne kadar yeniyse, emperyalist küreselleşme de işte ancak o kadar yenidir.

Emperyalist egemenliği yeni bir düzeyde pekiştirme saldırısı

Dolayısıyla, ‘90’lı yıllarda yaşanan çok özel bir küreselleşme aşaması sözkonusu değildir. Kuşkusuz kapitalizm, gelişmesini sürdürdüğü ölçüde, özellikle de teknolojik ilerlemenin sağladığı imkanlarla, iletişimde ve ulaşımda yaşanan gelişmelerle dünyaya giderek çok daha etkili bir şekilde nüfuz ediyor. Dünya gitgide küçülüyor, dünya ekonomisi çok daha karmaşık ilişkiler içinde bütünleşiyor. Bu açıdan kuşkusuz kesintisiz yaşanan bir evrim var. Öte yandan, özellikle ‘90’lı yıllarda, Sovyetler Birliği ve Doğu Avrupa’nın yıkılmasıyla birlikte, emperyalizmin dünyayı yeni bir düzeyde istilası, dünya üzerindeki egemenliğini yayması, dünya çapında kendi politikalarını dayatması, bunu yeni ilişkiler, kurallar ve kurumlaşmalarla pekiştirme, bugün yeni boyutlara varmış durumdadır. Emperyalizm, kendini çelen güçlerin ortadan kalkmış ya da zayıflamış olmasını, sınıf mücadelesi ve devrimler sürecinde geçici bir zayıflama doğmuş olmasını, dünyaya kendi çıkar ve ihtiyaçlarına uygun bir biçim vermek için bir fırsat saymaktadır. ABD emperyalizminin “Yeni Dünya Düzeni” stratejisi de bu aynı niyetin ve amacın bir ifadesiydi.

Ama bunun çelişkili bir süreç olarak yaşandığını, buna yeni emperyalist bloklaşmaların, buradan kaynanlanan iktisadi kamplaşma, siyasal ve askeri bloklaşmaların eşlik ettiğini de biliyoruz ve buna şaşırıyoruz. Bu da emperyalizmin ve emperyalist küreselleşme sürecinin doğasında var ve bunda esaslı yönünden yeni olan bir şey yok.

Tüm olay özetle ve kabaca bundan ibarettir. Hiç de adına küreselleşme denilen özel bir gelişme aşamasında değiliz, sadece emperyalizmin “küreselleşmeci” ideolojik saldırısıyla yüzyüzeyiz. ‘90’lı yıllardan itibaren dayatılan; insanlık globalizm aşamasına girdi, globalleşme bugün insanlığın yaşadığı doğal bir evrimdir, dolayısıyla yapılması gerekenler de onun gerekleridir, bunun dışında kalan tarihin dışında kalır, vb. argümanlar, bir ideolojik saldırıdan, emperyalist sermayenin dünya çapındaki bu genel saldırısını meşrulaştırmaktan başka bir şey değil.

Ama benim asıl gelmek istediğim olgu ve dolayısıyla konu, bu küreselleşmeci saldırının şimdi artık etki gücü bakımından hız kestiği, giderek bir bunalım içersine girdiğidir. Globalizm ideolojisi çoktan büyük gedikler aldı ve gitgide geniş kesimler nezdinde tartışmalı hale gelmeye başladı. Bugünkü İMF, Dünya Bankası karşıtı gösterilerin gerisinde, emek cephesinden, toplumsal muhalefet cephesinden

eşme ve sosyal yıkım

H. Fırat

(07 Ocak '01 tarihli bir konferansın kayıtlarıdır...)

bu küreselleşmeci saldırıya karşı ortaya konulan direnci ve karşı saldırıyı görüyoruz, ki bunun üzerinde ayrıca duracağım.

Parti programı ve emperyalist küreselleşmenin sonuçları

Ama ben önce sorunun temel önemde bir başka yönü üzerinde duracağım. Kuruluş Kongresi'nin partimizin programının teorik bölümüne ilişkin değerlendirmelerini incelemiştinizdir. (*Parti Programı Üzerine/2, Teorik ve ilkesel bölüm, Eksen Yayıncılık - Red.*) Bu değerlendirmelere baktığımızda, Parti programımızın teorik bölümü, bu bölümün özellikle kapitalizme ayrılmış alt bölümü sunulurken, temel noktalar üzerinden, Marks ve Engels'in *Komünist Manifesto*'daki kapitalizmi çözümlemeleriyle hep bağlantı kuruluyor. *Komünist Manifesto*'da tahlil edilen temel ilişkilerin, elbette gelişme düzeyi ve biçimi yönünden değil ama özü itibarıyla, bugün de yaşadığı, bugünün temel gelişmelerin özünde o zamanki ilişkiler üzerinde yükseldiği dile getiriliyor. Bu, yapılan değerlendirme ve tartışmalar içerisinde kanıtlanıyor da. Bundan dolayıdır ki, ilgili değerlendirmenin *Komünist Manifesto*'ya ayrılmış bölümü, "*Komünist Manifesto: Modern Programın Klasik Temelleri*" başlığı taşır, ki bu bile kendi başına çok anlamlıdır. 150 yıl öncesinin kapitalist ilişkileri özü ve temel yasallıkları yönünden bugün de yaşıyor olmasaydı eğer, bugünün ilişkilerine dayanması ve ihtiyaçlarına yanıt vermesi gereken bilimsel devrimci bir parti programının klasik temelini *Komünist Manifesto*'da bulması da düşünülemezdi doğal olarak.

Buradan, bugünün uluslararası durumuna bir ön çerçeve oluşturmak üzere, dikkat çekmek istediğim temel önemde noktaya geliyorum nihayet. Partimizin programının teorik bölümünün kapitalizme ayrılmış maddelerini bugün küreselleşmeci saldırı altında yaşanan olaylarla tek tek karşılaştırırız, gerçekten ilginç bir tablo ile karşılaşacağız.

Parti programının "*Kapitalizm*"e ilişkin alt bölümünün birinci maddesinde; kapitalist ilişkileri ortaya çıkaran iktisadi evrimin köylülüğü ve küçük üreticileri yıkıma uğratması ve dolayısıyla proleterleşme olgusu ortaya konulur.

İkinci maddesinde; bu gelişmenin ücretli emek ve sermaye ilişkilerini ortaya çıkarması, dolayısıyla ücretli emek sömürsünün sermayeyi üreten ve çoğaltan kaynak olması olgusuna vurgu yapılır.

Üçüncü maddesinde; büyük çaplı üretimin teknik ve iktisadi üstünlüğünün rekabet süreci içerisinde sermayenin gittikçe büyüyen yoğunlaşmasına ve merkezileşmesine yol açtığı olgusu ortaya konulur. Bunun sermayenin zayıf kesimlerini eritmekle kalmadığı, yansırı köylülüğü ve zanaatçıları yıkıma uğrattığı, herşeye rağmen yaşama gücü gösterebilen kesimlerini ise sermayeye kölece bağımlı hale getirdiği vurgulanır.

Dördüncü maddesinde; teknik gelişmenin, emeğin üretkenliğini artırarak işgücüne olan talebi nispi olarak

azaltmakla kalmadığı, ücretli işgücü kullanımına kadın ve çocukları da katarak, böylece ücretli emek arzını ve yedek sanayi ordusunu iyice büyüttüğü, bunun ise işsizliği kapitalizmin yapısal bir özelliği haline getirdiği ve sermayenin emek üzerindeki köleliğini pekiştirdiği ortaya konulur.

Beşinci maddesinde; bu sürecin toplumsal üretimin plansız ve anarşik gelişmesinin ürünü olarak devresel aşırı üretim bunalımlarını şiddetlendirdiği vurgulanır. Bunun toplumsal zenginliğin israfına, dev boyutlarda işsizliğe, işçi sınıfının yaşam koşullarında hızlı bir kötüleşmeye ve küçük üreticilerin yıkımına yolaçtığı söylenir, tüm çalışan kesimlerin yaşamında yarattığı yıkıcı sonuçlara işaret edilir.

Aynı bölümün altıncı maddesinde ise, toplumsal zenginliğe toplumsal sefaletin eşlik etmesi, servet-sefalet kutuplaşmasının gitgide büyümesi, sermaye sınıfı ile emekçiler arasındaki uçurumun derinleşmesi vb. olgular ortaya konulur.

Bu ilk altı madde üzerinden dönün, bugünün küreselleşmiş ekonomisine, onun tek tek ülkelerde ve dünya ölçüsündeki işleyişine ve sonuçlarına bakınız, burada ortaya konulan yasallıkların, işaret edilen tüm olguların, bugünün dünyasının en temel gerçekleri olduğunu görürsünüz.

Dünya ölçüsünde küçük üreticinin yıkımı

Konuya ilişkin temel incelemeleri bir yana koyuyorum. Önümde şu günlerin günlük basınından alınmış çok sayıda haber metni var. Örneğin İMF politikalarının dünyanın her tarafında tarımı yıkıma sürüklediği, şu sıralar bizde de benzer bir sürecin yaşanmakta olduğu tekrarlanıp duruluyor, geride kalan yıla ilişkin haber ve değerlendirmelerde. 18 Aralık tarihli son "Ek niyet mektubu"nun en önemli maddelerinden biri; tarıma verilen desteklerin kaldırılması, tarım ürünleri için saptanacak taban fiyatlarının "hedeflenmiş enflasyon" oranını aşmaması vb. üzerinedir. Bugün Ziraat Bankası, Halk Bankası

vb. devlet bankalarının özelleştirilmesinin gerisinde, köylüler ya da küçük esnaf ve zanaatçıların bir parça olsun ucuz kredi alma imkanlarının tümden ortadan kaldırılması da vardır. Yani İMF programı bu yönleriyle de, kırsal emekçiler ve kentlerin zanaatçıları, esnaf türünden küçük mülk sahipleri için bir sosyal yıkım programıdır.

Şu günlerde muhalefete mensup bazı burjuva politikacıları, son bir yıl içerisinde Bursa'da binlerce esnaf ve zanaatçının iflasına ilişkin rakamlar veriyorlar. Adana'da 1600 esnafın son bir yıl içerisinde iflas ettiğine ilişkin haberler ayrıca var. Böyle rakamlar Türkiye'nin her tarafından veriliyor ve bu toplandığı zaman gerçekten ortaya korkunç bir bilanço çıkıyor. Bu, emperyalist küreselleşme saldırısının, onun ihtiyaçlarına yanıt veren program uygulamalarının köylülüğü, küçük üreticiyi ve esnafı yıkıma sürüklemesi, böylece proleterleşme sürecini hızlandırması değil de nedir? Ve bu dünyanın her tarafında böyle. Emperyalist küreselleşme politikaları dünya çapında uygulanıyor ve bu dünya çapında bir sosyal yıkım anlamına geliyor. Parti programının "*Kapitalizm*" bölümünün birinci maddesini hatırlayalım, orada; "... *Bu üretim tarzını ortaya çıkaran iktisadi evrim, emekçinin (köylüler ve zanaatçıları) kendi emeğine ve üretim araçlarına dayalı küçük işletmesini sürekli bir biçimde yıkıma götürür. Emekçileri üretim araçlarından ayırarak mülksüz proleterlere dönüştürür...*" deniliyor.

Bu, bugün dünya ölçüsünde hızlandırılarak yaşanmakta olan bir sürecin özü ve esasıdır. Tam da küreselleşmeci emperyalist politikalar sayesinde. Bu yıkımın emperyalist saldırının karakteri tarafından belirlenen kendine özgü biçimler içinde yaşanması ve bunun ürünü olan sonuçlar yaratması, sürecin özünü ve esasını değiştirmiyor. Bu, küçük üreticinin yıkımı ve giderek proleterleştirilmesidir. Bu olguyu, programımızın aynı bölümünün daha önce sözünü ettiğim 3. maddesi ile, yani sermaye temerküzü ve bunun küçük üretici için anlamı ile birlikte, yine bunalımlara ilişkin 5. madde ve bunun küçük üreticileri için yarattığı hızlandırılmış sosyal yıkım olgusu ile birlikte ele almak gerekir. Sorun bu bütünlük ve elbette günümüz emperyalizminin sömürü ve egemenlik ilişkilerine ilişkin gerçekler içerisinde ele alınmak durumunda.

Bugün dünyanın yüze yakın ülkesinde İMF politikalarının uygulandığı söyleniyor. Bu politikaların mantığı gereği, dünyanın her yerinde köylülük, küçük esnaf ve zanaatçılık yıkıma uğruyor. Bizim

Dolayısıyla, '90'lı yıllarda yaşanan çok özel bir küreselleşme aşaması sözkonusu değildir. Kuşkusuz, kapitalizm, gelişmesini sürdürdüğü ölçüde, özellikle de teknolojik ilerlemenin sağladığı imkanlarla, iletişimde ve ulaşımında yaşanan gelişmelerle dünyaya giderek çok daha etkili bir şekilde nüfuz ediyor. Dünya gitgide küçülüyor, dünya ekonomisi çok daha karmaşık ilişkiler içinde bütünleşiyor. Bu açıdan kuşkusuz kesintisiz yaşanan bir evrim var. Öte yandan, özellikle '90'lı yıllarda, Sovyetler Birliği ve Doğu Avrupa'nın yıkılmasıyla birlikte, emperyalizmin dünyayı yeni bir düzeyde istilası, dünya üzerindeki egemenliğini yayması, dünya çapında kendi politikalarını dayatması, bunu yeni ilişkiler, kurallar ve kurumlaşmalarla pekiştirmesi, bugün yeni boyutlara varmış durumdadır. Emperyalizm, kendini çelen güçlerin ortadan kalkmış ya da zayıflamış olmasını, sınıf mücadelesi ve devrimler sürecinde geçici bir zayıflama doğmuş olmasını, dünyaya kendi çıkar ve ihtiyaçlarına uygun bir biçim vermek için bir fırsat saymaktadır. ABD emperyalizminin "Yeni Dünya Düzeni" stratejisi de bu aynı niyetin ve amacın bir ifadesiydi.

programımızın kapitalizmin klasik yasallıklarına ve sonuçlarına ilişkin olarak ortaya koyduğu temel olgular, globalizm denilen politikanın uygulanmasında ya da evriminde kendini çok somut olarak ve elbette kendine özgü biçimler içerisinde gösteriyor. Bu bir taraftan geniş çapta sosyal yaşamın dışına itilmiş işsiz yığınları yaratırken, öte yanda kuşkusuz her yerde bir biçimde ücretli emek ve sermaye ilişkilerini geliştiriyor, dünya ölçüsünde proleterlerin sayılarını çoğaltıyor.

1 milyara yakın yetişkin işsize 250 milyon çocuk işçi!

Parti programımızın 4. maddesi; *“Tekniğin sürekli bir biçimde gelişmesi, bir yandan üretim sürecinde kadın ve çocuk emeğinin kullanımını yaygınlaştırırken...”* diye başlıyor. Bugün emperyalist küreselleşmeye de bağlı olarak dünyada en çok tartışılan sorunlardan biri, yüz milyonlarca çocuğun kölece çalıştırılması, çocuk emeğinin en iğrenç ve korkunç biçimler içinde kullanılması, hayvani biçimde sömürülmesidir. Bugün dünyada 250 milyon çocuk işçi, siz bunu çocuk köle olarak anlayın, olduğu söyleniyor, ki bunlar Birleşmiş Milletler’in ilgili bölümlerinin resmi rakamlarıdır. Dünyayı egemenliği altına alan, dünyayı tek bir ekonomiye çeviren emperyalist küreselleşmenin yarattığı sonuçlardan biri işte tam da budur. Üretim tekniğindeki gelişme çocuk emeğinin salt kaba kullanımına değil, ince kullanımına da yol açıyor. Ve dünyada yetişkin nüfus içerisinde sayısı bir milyarı bulan büyük bir işsiz kitle varken, 250 milyon çocuk işçi kullanılabilir. Çünkü çocuk emeği savunmasız ve korumasız, maliyeti çok daha ucuz ve sömürsü çok daha kolay.

Düşününüz; Partimizin programının, *Komünist Manifesto*’dan ya da Marks’ın *Kapital*’deki tahlilinden esinlenmiş, buradan hareket eden ve ilk bakışta daha çok da kapitalizmin o klasik dönemine ilişkinmiş gibi görünen temel yasallıklarına dayanan temel maddelerine bakıyoruz, aynı olgunun bugünün “globalleşmiş dünya”sında genelleşmiş biçimde yaşandığını, yaşamakta olduğunu görüyoruz. Sadece köylülük, küçük esnaf, küçük zanaatçılık yıkıma gitmiyor, yenisıra, kapitalist ilişkilerin ve tekniğin gelişmesi beraberinde kadın ve çocuk emeğinin sanayide çok geniş bir biçimde kullanımını getiriyor. Kadın ve çocuk emeği bugünün “globalleşmiş dünya”sında en vahşi, en kuralsız, en acımasız biçimde sömürülüyor ve bu bir milyar insanın işsizliği, giderek sosyal yaşamdan dışlanması pahasına yapıyor.

Ve programımızın emperyalizme ayrılmış bir başka bölümünde, kapitalizmin emperyalist aşamadaki asalaklığı ve çürümesi olgusu ortaya konulurken, bunun temel göstergelerinden biri olarak da; dünya çapında yüz milyonlarca çalışabilir durumdaki yetişkin insan işsizliğe mahkum edilirken ve giderek sosyal yaşamın dışına itilirken, buna paralel olarak 250 milyon çocuk işçinin kölece koşullarda çalıştırılması olgusu sayılıyor (*“Emperyalizm ve Dünya Devrim Süreci”*, III. bölüm/22. madde: *“Muazzam boyutlarda kronik işsizlik. Üretimden koparılan yüz milyonlarca insanın sosyal yaşamdan da dışlanması. Buna karşın yüz milyonlarca çocuk işçinin kölece çalıştırılması...”* - Red.)

Emperyalist kapitalizm, özellikle bağımlı ülkelerde, bir yandan toplumun yetişkin nüfusunu üretimin ve sosyal yaşamın dışına sürüyor; öte yandan, çocukluğunu yaşamayı ve eğitim görmesi gereken yüz milyonlarca çocuğu kölece koşullarda çalıştırıyor, en korkunç ve iğrenç biçimler içinde sömürüyor. Emperyalist kapitalizmin asalaklığına ve çürümesine gerçekten çarpıcı bir örnektir bu ve günümüzün “küreselleşmiş dünya”sının en temel gerçeklerinden biridir.

Devresel aşırı üretim bunalımları

Kapitalizmin temel yasallıklarına ilişkin ilk bölüme geri dönerek, bunalımlar sorunu ile devam ediyorum: *“(5) Bu süreç, toplumsal üretimin plansız ve anarşik gelişmesinin ürünü olan devresel aşırı üretim bunalımlarıyla daha da şiddetlenir...”*

Yalnızca şu son birkaç yılın gelişmeler üzerinden bakalım. ‘97’de Uzak Asya’da büyük bir bunalım yaşandı. Önce borsalar çöktü ve ardından ekonomileri büyük bir kriz içine girdi. Uzak Asya krizi kapitalist dünya ekonomilerini şu veya bu ölçüde etkiledi, özellikle Japonya aynı dönemde girdiği krizin etkilerini hala da atlatabilmiş değil. Ardından ‘98’de, aynı çöküntü bu kez Rusya’da, ardından Arjantin, Brezilya gibi Latin ülkelerinde yaşandı. Kapitalist dünya ekonomisinde genel bir durgunluğun yaşamakta olduğu bir zemin üzerinde oluyordu tüm bu bölgesel bunalımlar. Geride bıraktığımız 2000 yılına bakıyoruz, Türkiye’de borsa çöküyor, Arjantin’de, bir takım Latin Amerika ülkelerinde benzer şeyler yaşanıyor. Şimdi sırada, son yıllarını canlılıkla geçirdiği söylenen ABD ekonomisi var, durgunluk belirtileri şimdiden çoğalmış durumda. Ve dünya emperyalist sistemi içinde çok özel bir yeri ve ağırlığı olan bir ekonomi olduğu ölçüde, ABD ekonomisindeki bir krizin dünya çapındaki etkilerinden şimdiden büyük bir kaygı duyuluyor.

Günlük burjuva basında, şu sıra dünya ekonomisinin genel görünümünü konu alan yeni yıl değerlendirmelerinde, Uzak Asya’nın yaşadığı çöküntünün ardından yeniden toparlanmayı başardığına dair bilgi ve yorumlar var. Bu toparlanmanın yeni bir çöküşe yeni bir hazırlık anlamına geldiğini unutmamak kaydıyla, söylenenlerde şaşılacak bir şey yok. Evet, her krizin arkası bir toparlanmadır, fakat yalnızca yeni bir krize yeni bir hazırlık olmak üzere. Kapitalizmin krizlerindeki devresellik gerçeği budur zaten. Her büyümenin ardından bir kriz dönemi gelir. Ve her kriz, bu kriz içinde zayıfların elenerek güçlülerin daha da güçlenmesini ve ekonominin yeniden toparlanmasını getirir. Devresel bunalım, ya da bunalımın devreselliği bunu anlatır.

Bugün, kapitalizmin klasik devresel aşırı üretim bunalımları; genel planda emperyalist aşamanın, daha özel planda ise içinden geçmekte olduğumuz tarihi evrenin kendine özgü bir takım özelliklerini de edinerek, ama özünde aynı mekanizma içinde, aynı yasallıklara bağlı olarak gerçekleşiyor. Tabii ki her çöküşün arkası şu veya bu ölçüde bir toparlanmadır; ama her toparlanma da gelecekteki yeni bir krize hazırlıktır. Birkaç yıldır canlılığı pek övülen ABD ekonomisi için şimdilerde kriz sinyallerinin başgöstermesi örneğinde olduğu gibi.

Bunalım ve iktisadi-sosyal yıkım

Her krizin ardından bir biçimde yeni bir toparlanma dönemi geliyorsa ne ala, bu durumda pek de mesele yok gibi görünebilir. Gelgelelim her kriz, hele de çöküş, korkunç boyutlarda bir sosyal yıkım demektir. Ekonomide yaşanan her büyük kriz, yaşandığı ülkede, bölgede ya da dünyanın genelinde büyük bir sosyal yıkım demektir. Dünya ölçüsünde ele alındığında, yüz milyonlarca insanın, ülkeler planında ele alındığında onmilyonlarca insanın yaşamında yıkım anlamına gelir bu. Bunun ağır bir sosyal faturası

vardır; beraberinde dev boyutlarda kitlesel işsizlik, yoksulluk ve açlık getirir, üretici güçlerin tahribini ve birikmiş zenginliğin israfını getirir, sosyal ve sınıfsal çelişkileri ağırlaştırır, servet-sefalet kutuplaşmasının daha da derinleştirir vb.,vb.

Daha önce giriş cümlesini aktardığım 5. maddede tüm bunlar aynen bu şekilde dile getirilmiştir: *“...Toplumsallaşmış üretimin mülk edinmenin özel biçimine başkaldırısının ifadesi olan bu bunalımlar, toplumsal servetin israfına yolaçar, kitlesel işsizliği dev boyutlara ulaştırır; küçük üreticilerin yıkımını hızlandırır, kitlelerin yoksulluk ve sefaletini çoğaltır. Yarımına güvensizlik tüm emekçiler için genel bir durum haline alır.” (TKİP Programı, I. Bölüm/5. madde, s.17)*

ABD ekonomisi için karamsar beklentiler

2001 yılına girerken dünya basınında, Amerikan ekonomisinin hızla bir durgunluğa gittiği ve bunun dünya ekonomisini sarsacağı tartışmaları yapılıyor. Amerikan ekonomisi son dört-beş yıldır başka bazı ekonomilerin çökmesi ya da zayıflaması pahasına belli

bir canlılık yaşıyordu, durgunluk içerisinde bir canlılık bu. Bilindiği gibi, kapitalist dünya ekonomisindeki gelişme ‘70’lerin başından itibaren hız kesti ve ‘70’lerin ortasından beri dünya çapında bir durgunluk yaşanıyor. Bu genel durgunluk içinde zaman zaman kısmi canlanmalar ya da tersinden gerilemeler, mali ve iktisadi çöküş alemleri yaşanıp duruyor. Nasıl ki her genel yükseliş aşamasının içinde küçük çaplı düşüşler varsa, her genel durgunluk aşaması (son 25-30 yıl üzerinden söylüyoruz bunu) içinde de zaman zaman yükselmeler olur, kısmi toparlanmalar olur. Bu, ülke ya da bölge ekonomileri düzeyinde, hatta daha genel düzeyde de olabilir. Fakat daha çok birinde ekonomi gerileyip krize girerken ötekinde bir

biçimde canlanma olur, birinin dezavantajı öteki için avantaj işlevi görür.

Nitekim son birkaç yıldır öteki ülkeler kriz (örneğin Uzak Asya, Japonya, Rusya vb.) ya da durgunluk ve sıkıntı (örneğin Avrupa) içindeyken, Amerikan ekonomisinde son üç-beş yıldır belli bir canlılık yaşıyordu. Bu kesinlikle, özellikle son on yıldır emekçilere ödetilen sosyal faturayı Amerikan emekçileri için ortadan kaldırmıyordu. Yine de Amerikan tekellerinin işi rakiplerine göre pek de fena gitmiyordu aynı dönemde.

Ama işte tam da bir dönem işler iyi gittiği içindir ki, ABD ekonomisi şimdilerde hızla yeni bir durgunluğa girmiş bulunuyor. Şimdilerde gidip hangi boyutlar kazanabileceği, bunun dünya ekonomisinin genelini nasıl ve ne ölçüde etkileyebileceği üzerine değişik ve bir kısmı pek karamsar senaryolar var. Öyle ya, Amerikan ekonomisindeki durgunluk Uzak Asya borsasındaki ya da Rusya’daki çöküntüye benzemez. ABD ekonomisi dünya ekonomisinin beşte birinden fazlasını oluşturmanın ötesinde, beyni ve kalbidir de.

(Devam edecek...)

Ev kadınlarıyla ilgili bir anket çalışmasının sonuçları

“Modern kapitalist toplum hemen göze çarpmayan bir yığın yoksulluk ve baskı halini bağrında saklar. Dağılan küçük-burjuva, el zanaatçısı, işçi, hizmetli ve küçük memur aileler anlatılmaz yoksulluk içinde yaşar, en iyi zamanlarda bile ancak güçlkle geçinir. Bu ailelerde milyonlarca kadın bir ‘ev kölesi’ yaşamı sürdürür. Gerçekten varlığını feda eder, aileyi kıt kanaat beslemek ve giydirmek ve kendi emeğinden başka herşeyden ‘biriktirmek’ için her gün umutsuzca didinir.”

(Lenin)

Evlerinde çalışıp didinen sessiz bir yığın...

Sistemin yeniden üretiminde önemli bir dayanak olan, bu sömürünün farkına bile varamayan ve evlerinde çalışıp, didinen sessiz yığınlar, yani ev kadınları...

Günlerini büyük ölçüde çalışarak geçirmelerine rağmen, çalışmayan, üretmeyen bireyler olarak gözüken ev kadınlarının yaşamına, bu anketle bir parça da olsa ışık tutmak amacındayız. Böylece, ev kadını olmayanların dikkatini, annesi, karısı ya da kardeşi olarak tanıdıkları ev kadınlarının yaşamına çekmek istedik. Oldukça ilginç yanıtlarla karşılaşmak, konuya ilgilenmemizin yerinde bir karar olduğunu göstermiştir.

Sınıflı toplumlarda sınıflardan bağımsız bir kavram olamayacağı için, ev kadını tanımlamasına da bu gerçeği gözeterek yaklaştık. Her sınıfın ev kadınlarının aynı olmadığını, burjuva sınıfa mensup kadınların (içlerinden çalışanların yanısıra çalışmayanlarının, yani evde oturanlarının da) evlerinde ücretli kadın emeğini kullandıklarını biliyoruz. Bu nedenle anketi emekçi semtlerinde yaptık. Ev kadınları ne burjuva anlamda eğitim, ne de iş olanağına sahipler. Dolayısıyla feodal baskıyı yoğun olarak yaşıyorlar. Bu kadınlar, sistemin ve evde ataerkilliğin baskısı altında, kurtuluşları için mücadele etme imkanlarından yoksunlar.

Emekçi sınıfların sistemin sömürsünden kurtuluşlarıyla kadınların da kurtulacağı bilinciyle taleplerimiz ortaklaşıyor. Kapitalist sistemde gerçek birer ev kölesi olan ve sistem sürdürdüğü müddetçe de ev kölesi kalmaya mahkum olan ev kadınlarını birer sistem kölesi olarak tanımlıyoruz.

Ev işi ve çocuk bakımı ile geçen bir ömür

Bu anket çalışmasına 100 ev kadını katıldı. Bunların %19'u hiçbir eğitim almamış. %58'i ilkökul mezunu, %7'si ortaokul mezunu, %16'sı lise mezunu. 100 kişi içinde üniversite mezununa rastlamadık. Yaş ortalaması 19-57 arasındır.

Ev kadınları günlerini ev işi ve çocuk bakımı ile geçiriyorlar. Bu rutin işlerin onları sosyal yaşamdan nasıl uzaklaştırdığı yeterince açık. Anket çalışmasında, “Kadını köleleştiren çocuk bakımı ve ev işlerinin toplumsal kurumlaşmalar yoluyla çözülmesini ister misiniz?” sorusuna %100 oranında “evet” cevabı verilmiştir. Hatta şimdiye kadar uygulanmış olması gerektiğini söylemektedirler. Evde bütün gün ve ömür boyu aynı işi yapmaktan sıkıldıklarını, kendilerini hiçbir yönden (sosyal, kültürel ve siyasal) geliştiremediklerini belirtmektedirler.

Ev işlerinin kadının sosyalleşmesi üzerindeki baskıcı-kısıtlayıcı etkisi oldukça fazladır. Evde kapalı kalmanın, hep aynı işi yapmanın yol açtığı darlıkla yaşama bakışları da sınırlanmaktadır. Ev içi yaşam dışında hiçbir şey üretmemek, ekonomik yönden bağımlılık iyice köleleştirmektedir. Kendisini sadece ev işine ve çocuk bakımına adanarak, bunun dışında kendisini işe yarar hissetmemektedir.

Sosyalizmde herkese eğitim ve iş olanağı sağlanacağı, çocuk bakımı ve ev işleri toplumsal kurumlaşmalar yoluyla çözümleneceği için, ev köleliği de kalkacaktır. Kadın ürettikçe özgürleşecek, özgürleştikçe üretmeye devam edecektir.

“Ev hanımlarının belli bir ücrete ve sigortaya bağlı tutulmasını ister miydiniz?”

Sigortası ve ekonomik dayanağı olmayan, bu nedenle başkalarına bağımlı kalan ev kadınları, “Ev hanımlarının belli bir ücrete ve sigortaya bağlı tutulmasını ister miydiniz?” sorusuna %100 oranında “evet” cevabı vermişlerdir. Toplumda önemli bir oran teşkil eden ev kadınlarının bu talepleri doğaldır ki bir ihtiyaçtan kaynaklıdır. Kadınların çoğu ev kadınlığı meslekten sayılmadığı için ciddiye alınmamaktan rahatsızlık duymaktadır.

“Eşiniz mutfak ihtiyaçları dışında özel harcamalarınız için size ayrıca para veriyor mu?” ve “Nelere harcayorsunuz?” sorularına, katılımcıların yarısından fazlası “evet” demiş ve sadece giysi, çeyiz ve çocuk için harcama yaptıklarını belirtmişlerdir. Kitap, sosyal etkinlik vb.’ne para ve zaman ayrılmaması dikkate değerdir. Bu salt maddi olanaksızlıkların değil,

“Kadının kurtuluşu: Toplumsal yaşamın tüm alanlarında kadın-erkek eşitliğinin sağlanması için kararlı ve sistematik bir mücadele yürütülür. Eski toplumdaki miras fiili eşitsizliklerin giderilmesi için her alanda kadın lehine ayrımcılık gözetilir.

Analık toplumsal bir işlemdir, kadının bundan doğan tüm hakları tanınır. Eski düzende kadını köleleştiren çocuk bakımı ve ev işleri toplumsal kurumlaşmalar yoluyla çözülür.

TKİP, kadının tarihsel ezilmişliğinin yarattığı fiili eşitsizliklerin tüm izleriyle silinmesinin yeni toplumun inşası ve yeni insanın biçimlenmesi eşliğinde uzun bir tarihi döneme yayılacağını bilincindedir. Bu bilinçle, kadını köleleştiren ve aşağılayan ideoloji ve geleneklere karşı sistematik bir mücadele yürütür.”

(TKİP Programı, s. 38)

kadının mahkum edildiği koşulların, yaşamlarındaki darlığın bir sonucudur. Hayır diyenlerin bir kısmı, zor geçiniyoruz, onun için ayrıca para veremiyor demektedir.

Evlilikle birlikte iş yaşamından kopanlar

“Daha önce bir işte çalışıyor muydunuz?” sorusuna verilen cevaplar şöyle: Evli kadınlardan çoğu evlenmeden önce çalışıyorlarmış. İşten ayrılma nedenleri; evlenince kocanın izin vermemesi, çocuk bakımı vb. Çocuk yüzünden işten ayrılmalara, çalıştıkları yerlerde kreş ve emzirme odaları olmaması nedeniyle. Patronlar kadının çalışması önündeki engeli kaldırmak yerine, işten atıp yerine yenisini almaktadır. Oysa kreş ve emzirme odaları işçi sınıfı için kazanılmış bir haklardır.

Evlendiğinde kocaları izin vermediği için işten ayrılanların olması, feodal değerlerin etkinliğini, kadınların eve kapatılarak sosyalleşmesinin önüne geçildiğini göstermektedir.

“Şu an çalışmayı düşünür müsünüz?” sorusuna “evet” diyenler azdır. Evet diyenlerin çalışmak istemeleri; ekonomik nedenler, bağımsızlık, maddi yönden eşine yardımcı olma vb. nedenlerdir. Hayır diyenlerin nedenleri arasında ise, çocuk bakımı ve eşinin izin vermemesi ağırlıklıdır. Kadınlar hala çalışmak için eşlerinden izin almaktadırlar. “Çalışmak için eşinizden izin alır mısınız” sorusuna ezici çoğunluk evet demiştir. Kadının erkeğe tabiliği sürmektedir.

“Eşiniz evde size yardımcı oluyor mu?” sorusuna ise %43’ü “evet”, %57’si “hayır” demiştir. Hayır diyen kadınlar, “erkek ya, eşim öyle bir şeye gerek duymuyor!” gibi sözler söylemektedirler. “Erkek eve yorgun gelmiş, bir de ev işi mi yapacak! Kadın nasılsa bütün gün evde” düşüncesi hakimdir.

“Ev içi şiddete maruz kaldınız mı” sorusuna

katılımcıların %25'i "evet", %75'i "hayır" cevabı vermiştir. Ama hayır diyenler içinde dayak yediğini saklayanlar olduğu gözlenmiştir.

Televizyon dizilerine özel ilgi

"Özellikle takip ettiğiniz dergi, gazete ve TV dizileri var mı, varsa neden onlar?" sorusuna verilen yanıtlardan, çoğu kadının düzenli bir dergi ve gazete okumadığı gözlenmiştir. Ara sıra ya da ellerine geçtiğinde gazete, dergi okuduklarını ifade etmişlerdir. TV izleme oranı ise oldukça yüksektir. İzlenen film ve dizilerin, sistemi besleyen, yapay dünyalar yaratan veya bireysel kurtuluşu öneren içerikte olduğu gözlenmiştir. Kadınların birçoğu bu film ve dizilerin toplumu yansıttığını, yani gerçek olayların konu alınarak çekildiğini, bu yüzden bu film ve dizilerde kendilerini bulduklarını söylemeleri dikkate değerdir. Hatta evde yapılacak işler vb. bile bu filmlerin gösterileceği saate göre ayarlanmaktadır. Bu, bu tür film ve dizilerin kadınları nasıl da TV'nin kölesi haline getirdiğinin çarpıcı bir göstergesidir.

Politik ve kültürel yaşamın dışında...

"Politika, ekonomi, sanat, moda ve spor vb. konularda ilgileniyor musunuz?" sorusuna, %69 oranında "hayır", %31 oranındaysa "evet" yanıtını vermişlerdir. Evet yanıtını verenler; politika, sanat ve ekonomi konularıyla ilgilendiklerini belirtmişlerdir. Hayır diyenlerden bir kısmı ise magazin programlarını tercih ettiklerini ifade etmişlerdir.

"Kadının reklamlarda meta olarak kullanılmasına nasıl bakıyorsunuz?" sorusuna, %6 oranında olumlu olduğu yanıtı verilmiştir. Diğerleri ise olumsuz bulmakta; kadının rezil edildiğini, kadının cinsel obje olarak görüldüğünü, kadının mal olarak kullanıldığını ifade etmektedirler.

"8 Mart Emekçi Kadınlar Günü'nü duydunuz mu, katıldınız mı?" sorusuna verilen yanıtlarda, birçoğu duyduğunu ancak katılmadığını belirtmiştir. Katılmama gerekçeleri, zaman bulamamaları, eşlerinin katılmasına izin vermemesi, vb.'dir.

"Kadın sığınma evleri hakkındaki görüşleriniz?" sorusuna; %65'i olumlu, %15'i olumsuz yanıt verirken, %20'si fikri olmadığını belirtmiştir. Verilen yanıtlar şöyledir: Pek fazla garantili bulmuyorum; böyle yerlerin olması gerekiyor; buralarda kadın eğitilecekse iyi; sosyal ve ekonomik yönden ayakta

durmalı, bir yere ihtiyaç duymamalı; Türkiye'de çok az, olanlar da amacına uygun çalışmıyor; kadına gerçekten değer veriliyorsa, sonunda iş sağlayabiliyorsa olması gereken yerler; bu bir çözüm değildir, ama kadın buna muhtaçtır; sokakta kalmasından iyidir" vb.

"Kadınlar arasında altın günü düzenleniyor, siz de bu günlere katılıyor musunuz, neden?" sorusuna %72'si "hayır", %28'i "evet" cevabını vermiştir. Hayır diyenler; vakit kaybı, toplumsal sorunlarla ilgilenmeyi daha uygun buluyorum, maddi durumum elvermiyor, bu çevrede böyle bir şey yok, vb. yanıtlar vermişlerdir. Altın günlerinin para biriktirme amaçlı ve aynı zamanda ev kadınları için bir "etkinlik" olduğu bir gerçektir. Toplumsal yaşamda kendilerini ifade edebilecekleri bir alan bulamayan ev kadınlarının kendi aralarında oluşturdukları böylesi birliktelik ortamları, yine verili konulardan kaynaklı olarak, onları geri durumlarını besleyen ortamlara dönüşmektedir.

"Sizce kadının kurtuluşu nasıl olacaktır?"

"Sizce kadının kurtuluşu nasıl olmalı ya da nasıl olacaktır?" sorusuna; "kadının ekonomik bağımsızlık kazanması ile; kendini geliştirmesi ile; eğitim ile; ülkemizde çok zor; kadınlar mücadele etmeli; sosyalizm ile; demokrasi ile; devrim ile; eşitlik ve anlayışla; önce bu düzen değiştirilmeli; örgütlenme ile; önce ülkeye özgürlük gelmeli ve "şu çocuklar devrim yaparsa her bir şey kurtulur" gibi yanıtlar verilmiştir. Yanıtların da gösterdiği gibi, insanların bu sistemden beklentileri kalmamıştır. "Kadının tarihsel ezilmesine, kadını köleleştiren ve aşağılayan ideoloji ve geleneklere karşı sizce nasıl mücadele etmeli?" sorusuna aldığımız yanıtlar şöyledir: Birlikte mücadeleyle; eğitim yoluyla; kültürel gelişme ile; insanların kendilerini geliştirmesiyle; toplumun bilinçlenmesiyle; medyanın kullanılmasıyla; törelerin ve tabuların yıkılmasıyla; direnmeyle...

Birçok kadın ise bu konuda bilgisi olmadığını söylemiştir. 55 yaşındaki bir kadının cevabı ise tutulması gereken yolu göstermektedir; "cezaevinde yatanların peşinden gidilmesi gerektiği"...

Katılımcıların %75'i kadın-erkek eşitliğinin olmadığını ifade etmektedir. "Cinsiyet ayrımı nasıl ortadan kalkar, kadın-erkek eşitliği nasıl sağlanır?" sorularına şu yanıtları vermişlerdir: Hiçbir fikrim yok; kalkacağını sanmıyorum; insan olarak bakılmalı; ailedeki eğitim ile; toplumun değişmesi gerekir; eğitim yoluyla; insani ilişkilerle; kültürle; bilinçlenerek; toplumsal olarak mücadele edilmeli; bu sistem böyle devam ederse zor, hiçbir zaman kalkmaz; demokrasiyle; ekonomik bağımsızlıkla; Türkiye'de çok zor; insanları aydınlatmalıyız;

toplumun yapısı düzeltilmeli; kadına insan gözüyle bakılmalı; insan hakları sağlanırsa bu sorun da kendiliğinden çözülür, vb...

Son söz yerine

"Kadınların nihai kurtuluşu proletaryanın mücadelesiyle, sosyalizmle mümkündür. Çünkü ancak sosyalizm kadını tam anlamıyla toplumsal üretim sürecine dahil edebilir, 'özel ev işlerini' toplumsallaştırabilir, kadına kendi geleceği ve bedeni hakkında karar vermesinin koşullarını sağlayabilir ve her alanda eşitliği gözetebilir.

"Kuşkusuz kadınların nihai kurtuluşunun sosyalizmle mümkün olması daha bugünden yürütülen kadınların tam hak eşitliği mücadelesine kayıtsız kalmak anlamına gelmediği gibi, aksine kadınların tam hak eşitliği talebini savunmak, kadınların kurtuluşlarının ancak sınıfsal mücadeleye bağlı olduğu fikrine ulaşmalarını kolaylaştıracaktır.

"Bu perspektif doğrultusunda komünistler; (...) kadınların geri toplumsal konularının bilincine vardıkları ve mücadeleye aktif olarak katıldıkları zaman mücadelenin zaferinin yakınlaştığını, ama kadınların kendi konularının bilincine varmadıkları dönemde ise aksine toplumsal mücadeleyi geriye çeken bir tavır sergileyebildiklerinin bilinciyle, sınıf mücadelesini ilerletmek ve kararlı hale getirmek için de kadınları mücadeleye kazanmanın özel bir önemi olduğunu düşünürler ve bu yönde faaliyet yürütürler." (EKİM 1. Genel Konferansı/Değerlendirme ve Kararlar, Eksen Yayıncılık, s.239-240)

Kadın olmadan devrim olmaz, devrim olmadan kadın kurtulmaz!

İzmir'den bir grup Kızıl Bayrak okuru

CİBALİ

Cibali dendi mi
aklıma siz gelirsiniz, kadınlar,
kiminizin beş çocuğu,
kiminizin nar gibi yanakları var,
kiminiz kocasız kalmış,
kiminiz ihtiyar,
kiminiz daha körpe henüz.

Bana umulmadık,
eskimiş türküler düşündürür
siyah başörtüsü altında yüzünüz.

Parmaklarda tütün kokusu
Tütün kokusu pazen entarilerde.
Biriniz ekmek alır fırından,
biriniz durmuş öksürüyor ilerde,
geçiyor
bizim mahalleden biriniz.

Cibali dendi mi
aklıma siz gelirsiniz kadınlar.
Çarpık ayakkaplarınız gelir,
ve kahraman elleriniz.

A.Kadir

Proleter kadın hareketinin görevleri

V. İ. Lenin

(Moskova şehri partisiz kadın işçilerinin IV. Konferansında konuşma/29 Eylül 1919)

Kadın yoldaşlar! Kadın işçiler konferansınızı selamlayabildiğim için çok seviniyorum. (...)

Sovyet Cumhuriyetinde proleter kadın hareketinin genel görevleri üzerine, gerek genellikle sosyalizme geçişle bağlantılı sorunlar üzerine, gerek şimdi özellikle zorunlu olarak ön plana çıkmış sorunlar üzerine bir çift söz söylemek istiyorum. Kadının durumu sorunuyla Sovyet iktidarı başlangıçtan beri uğraştı. İnaniyorum ki, sosyalizme geçen her işçi devletinin ikili bir görevi olacaktır. Bu görevin birinci bölümü oldukça yalın ve kolaydır. Kadını erkeğin karşısında haksızlığa uğratan eski yasalarla ilgilidir.

Batı Avrupa'daki özgürlük hareketlerinin savunucuları, uzun zamandır, onyıllardır değil, yüzyıllardır, bu eskimiş yasaların kaldırılmasını ve kadının erkekle hak eşitliğini istiyorlar. Ama bunu gerçekleştirme için Avrupa'nın demokratik devletlerinden hiçbiri, en ileri cumhuriyetlerden hiçbiri başarmadı; çünkü orada, kapitalizmin varolduğu yerde, mülkte ve akarda özel mülkiyetin, fabrikalarda ve işletmelerde özel mülkiyetin bulunduğu yerde, sermayenin henüz gücünü sürdürdüğü yerde, erkeğin ayrıcalıkları saklı kalıyor. Rusya'da kadının yasal hak eşitliği yalnızca 25 Ekim 1917'de işçiler iktidara geldikleri için gerçekleştirildi. Sovyet iktidarı başlangıçtan beri, her sömürüye düşmanca karşı çıkan çalışanların bir iktidarı olma görevini benimsedi. Çalışanların mülk sahiplerince ve kapitalistlerce sömürülmesini olanaksızlaştırma, sermayenin egemenliğini yoketme görevini benimsedi. Sovyet iktidarı, mülkte ve akarda özel mülkiyet olmadan, fabrikalarda ve işletmelerde özel mülkiyet olmadan, her yerde, bütün dünyada, en demokratik cumhuriyetlerde bile, çalışanları gerçekten yoksulluğa ve ücret köleliğine ve kadını iki kat köleliğe bırakan şu özel mülkiyet olmadan, çalışanların yaşamlarını düzenlemelerini amaç edindi.

Sovyet iktidarı, çalışanların iktidarı, kurulmasının hemen ilk aylarında, kadını ilgilendiren yasamayı, kökten değiştirdi. Sovyet Cumhuriyeti'nde, kadına bir astlık konumu tanıyan bütün yasalardan taş üstünde taş kalmadı. Özellikle kadının zayıf konumunu sömüren ve onu yasal olarak eşitsiz ve hatta çoğu zaman aşağı bir duruma indiren yasaları, yani boşanmayla ilgili, evlilik-dışı çocuklarla ve kadının çocuğun babasından nafaka alma hakkıyla ilgili yasaları kastediyorum.

Burjuva yaşamının tam bu alanda, en ileri ülkelerde bile; kadını haklarından yoksun bırakmak ve alçaltmak için kadının zayıf konumunu sömürdüğü gösterilmiştir. Ve tam bu alanda, Sovyet iktidarı eski, adaletsiz, çalışan yığınların savunucuları için katlanılmaz olan yasalardan taş üstünde taş bırakmadı. Ve şimdi tam övünçle ve hiç abartmadan söyleyebiliriz ki, Sovyet Rusya'dan başka, kadınların tam hak eşitliğinden yararlanacağı, kadının günlük yaşamda ve aile yaşamında özellikle belli olan aşağı bir durumda bulunmadığı bir ülke, dünyanın hiçbir yerinde yoktur. Bu bizim ilk ve en önemli görevlerimizden biriydi.

Bolşeviklere düşmanca karşı çıkan partilerle raslantı sonucu ilişkiniz olursa, ya da Kolçak'ın veya Denikin'in elindeki bölgelerde Rusça yayınlanan gazeteler elinize geçerse, ya da bu gazetelerin görüş noktasında bulunan kişilerle konuşursanız, onların Sovyet iktidarını demokrasiye aykırı davranmakla suçladıklarını sık sık işiticeksiniz.

Biz, Sovyet iktidarının savunucuları, bolşevikler

ve komünistler, Sovyet iktidarının yandaşları, demokrasiyi yaralamakla sürekli kınanıyoruz, ve bu suçlamayı kanıtlamak için Sovyet iktidarının Kurucu meclisi dağıtmış olması gerçeği anılıyor. Bu suçlamaları bilinegeldiği gibi, şöyle yanıtıyoruz: mülkte ve akarda özel mülkiyet varken, insanlar birbirleriyle eşit değilken, kendi sermayesi olan efendi, oysa onun yanında çalışan başkaları onun ücretli-kölesi iken varolan demokrasiye, böyle bir demokrasiye hiç değer vermiyoruz. Böyle bir demokrasi en ileri devletlerde bile yalnızca köleliği gizledi. Biz sosyalistler, ancak demokrasi çalışanların ve ezilenlerin durumunu iyileştirdiği zaman ve sürece demokrasinin yandaşlarıyız. Sosyalizm bütün dünyada insanların insanları her türlü sömürmesine karşı savaşımı görev edinmiştir. Sömürülenlere, haksızlığa uğrayanlara hizmet eden demokrasi bizim için gerçekten anlamlıdır. Çalışmayanlardan seçme hakkı alınır, insanlar arasında gerçek eşitlik olur. Çalışmayan, yememelidir de.

Bu suçlamalara yanıt olarak, şu ya da bu devlette demokrasinin nasıl gerçekleştirildiğinin sorulması gerektiğini söylüyoruz. Demokratik bütün cumhuriyetlerde eşitlik ilan edilir; ama yurttaşlıkla ilgili yasamada ve kadın haklarıyla, örneğin kadının ailedeki durumuyla ve boşanmadaki haklarıyla ilgili yasalarda, kadının hiçbir eşitlikten yararlanmadığını ve aşağılandığını adım başında görüyoruz, ve bunun demokrasiye bir aykırılık olduğuna, yani ezilenler bakımından demokrasiye bir aykırılık olduğuna inanıyoruz. Sovyet iktidarı yasalarında kadının bir hak yoksunluğunun en küçük bir izini bile bırakmayarak, demokrasiyi bütün öbür ülkelerden, en ileri olanlardan bile daha çok gerçekleştirdi.. Yineliyorum: hiçbir devlet ve hiçbir demokratik yasama, Sovyet iktidarının kurulmasının hemen ilk aylarında kadın için yaptıklarının yarısını bile yapmamıştır.

Elbette, yasalar yalnız başlarına yetmez, ve yalnız kararnamelemlerle asla yetinmiyoruz. Ama, yasama alanında, kadını erkekle eşitletirmek için yapabileceğimiz her şeyi yaptık, ve bundan haklı olarak övünç duyabiliriz. Sovyet Rusya'da kadının durumu şimdi öyledir ki, en ileri devletlerin görüş noktasından bile idealdir. Ama bunun doğrallıkla ancak başlangıç olduğunu biliyoruz.

Kadın ev ekonomisinde sömürlüldükçe, durumu her zaman sıkıntılı kalır. Kadının tam özgürleşmesi için ve erkekle gerçek eşitliği için toplumsal düzenlemeler gerekir, kadının genel üretken çalışmaya katılması gerekir. Kadın o zaman erkekle eşit konuma gelecektir.

Burada kadının emek üretkenliği, emek kapsamı, emek süresi ve çalışma koşulları vb. bakımından eşitletirme elbette sözkonusu değildir; tersine, kadının ekonomik durumu yüzünden erkeğe oranla ezilmemek gerektiği sözkonusudur, hepimiz biliyorsunuz ki, kadının bu olgusal (*faktisch*) ezilmesi tam hak eşitliği halinde de varolagider; çünkü bütün ev ekonomisi onun omuzlarına yükletilir. Ev ekonomisi, pek çok halde, kadının yaptığı en üretken olmayan, en barbarca ve en ağır iştir. En dar çerçevede kalan, kadının gelişmesinin herhangi bir yolda yararlanabileceği hiçbir şey içermeyen bir iştir.

Sosyalist ülkü için uğraşyoruz, sosyalizmin tam gerçekleşmesi için savaşmaktayız, ve burada kadın için büyük bir etkinlik alanı açılıyor. Şimdi zemini sosyalist kuruluş için düzenlemeye ciddi olarak hazırlanıyoruz; ama sosyalist toplumun gerçek kuruluşu, ancak kadının tam hak eşitliğini

sağladığımız zaman ve onunla birlikte bu köreltici, üretken olmayan küçük-işten kurtulan kadın yeni işe geçince başlayacaktır. Bu, bizim, yıllar, uzun yıllar yapacağımız bir iştir.

Bu, hiçbir çabuk sonuç vermeyen ve hiçbir görklü etki vaatmeyen bir iştir.

Kadını ev ekonomisinden kurtarabilecek örnek düzenlemeler yapıyor, aşevleri, çocuk yuvaları kuruyoruz. Ve bütün bu düzenlemelerin yapılması özellikle kadınların üstesinden gelmeleri gereken bir iştir. Söylemek gerekir ki, kadının ev köleliği durumundan kurtulmasına yardım edebilecek bu türlü düzenlemeler, şu anda Rusya'da çok azdır. Yok denecek kadar azdır, ve Sovyet Cumhuriyetinin bugün içinde bulunduğu durum- yoldaşların burada size ayrıntılı olarak anlattıkları askeri durum ve yiyecek sağlama durumu- bu işte bizi engelliyor. Bununla birlikte, kadını ev-köleliğinden kurtaran bu düzenlemeler, bu amaç için en az olanak bulunan her yerde vardır.

İşçinin özgürleşmesi, işçinin kendi eseri olmalıdır diyoruz; bunun gibi, kadın işçilerin kurtuluşu da, kadın işçilerin kendi eseri olmalıdır. Böyle düzenlemelerin yapılmasıyla kadın işçilerin kendileri ilgilenmelidir, ve bu etkinlik kadının toplumdaki konumundan tümüyle başka bir konuma yükselmesine yolaçacaktır.

Eski, kapitalist toplumda politikayla uğraşmak istenince, bunun için özel bir önyetişim gerekiyordu, ve bu yüzden kadının politikaya katılması en ileri en özgür kapitalist ülkelerde bile, son derece seyrekti. Bizim görevimiz çalışan her kadına politikanın yollarını açmaktır. Mülkte ve akarda ve fabrikalarda özel mülkiyet kaldırılır kaldırılmaz ve mülk sahiplerinin ve kapitalistlerin iktidarı çöker çökmez, çalışan yığınlar için, çalışan kadınlar için politikanın görevleri basit, açık ve herkesçe kesinlikle anlaşılır olur. Kapitalist toplumda kadın öyle bir adaletsiz durumda bulunur ki, erkeğe oranla politikaya katılması hiç denecek kadar seyrektiler. Bunu değiştirmek için çalışanlar iktidara sahip olmalıdır, o zaman politikanın başlıca görevleri yalnızca çalışanların yazgısını doğrudan doğruya ilgilendiren şeyleri içerecektir.

Ve burada işçi kadının, yalnız partili kadın yoldaşın ve sınıf-bilinçli işçi kadının değil, ama partisiz ve en az sınıf bilinçli işçi kadının işbirliği gereksiniyor. Sovyet iktidarı burada işçi kadına geniş bir etkinlik alanı yaratıyor.

(...)

Sovyet iktidarı mülkte ve akarda özel mülkiyeti tümüyle ve fabrikalarda ve işletmelerde özel mülkiyeti hemen hemen tümüyle kaldırdıktan sonra, amacı bütün çalışanların, yalnız parti üyelerinin değil, ama partisizlerinde, yalnız erkeklerin değil ama kadınların da ekonomik kuruluşa katılmasıdır. Sovyet iktidarının başlattığı bu çalışma, ancak bütün Rusya'da yüzlerce değil, ama milyonlarca ve milyonlarca kadın katıldığı zaman başarılı olur. O zaman, inanıyoruz ki, sosyalist kuruluşun sağlam bir temeli olacaktır. O zaman, çalışanlar, mülk sahipleri ve kapitalistler olmadan da yapabileceklerini ve ekonomilerini yönetebileceklerini göstereceklerdir. O zaman Rusya'da sosyalist kuruluş öyle sağlam temellere dayanacaktır ki, Sovyet Cumhuriyeti'nin öbür ülkelerdeki ve Rusya'daki hiçbir dış düşmanı tehlikeli olmayacaktır.

(Marx, Engels, Lenin, *Kadın ve Aile*, s.192-198, Sol Yayınları)

Sert önlemlere rağmen sonuç alamayan hükümet, sonunda geri adım attı...

Ekvador halkı bir kez daha kazandı

Komünistler, 2000 yılının başında yaptıkları değerlendirmede yeni yüzyılı sosyalizmin, yeni binyılı ise komünizmin binyılı olarak ilan ettiler. Yeni yüzyılın ilk hareketi Ekvador'da yaşanmış, devlet başkanının kovulması ve bazı ekonomik kazanımlarla sonuçlanmıştı.

Aradan bir yıla yakın bir zaman geçmişti ki, düzen içi sınırlı kazanımların ömrünün çok kısa olduğu görüldü. Emperyalizme bağımlı ve İMF reçetelerini uygulamakla yükümlü bir yönetimin döne döne emekçilere saldırmak dışında bir çıkışı olmuyor. Geçen yıl halkın gücüyle kovulanın yerine gelen yeni başbakan Gustavo Noboa da, İMF reçetelerini uygulamaya devam etti.

Geçen yıl ulusal para biriminin yerine ABD doları geçirilmiş ve bu "reformun" ekonomik sorunları çözeceği iddia edilmişti. Ancak kısa sürede bu iddianın aldatmaca olduğu ortaya çıktı. Bir yıldan daha kısa bir zaman diliminde, yoksulluk sınırının altında yaşayanların oranı yüzde 70'ten yüzde 79'a tırmandı. Asgari ücretin yüz dolar civarında olduğu ülkede, işsizlik çığ gibi büyüdü.

Emekçi yığınlar yeniden mücadele sahnesinde

İşsizlik ve yoksullukla boğuşan Ekvador emekçilerinin tepkisi, yeni zamlarla birlikte tekrar yükseldi. Akaryakıt fiyatlarına yüzde yüz, toplu taşıma ücretlerine yüzde yetmişbeş oranında zammın açıklanmasıyla birlikte, başta yerliler olmak üzere, kitleler sokaklara döküldü. Mücadele deneyim ve birikiminin yanı sıra, kendine güvenen emekçi kitleler sonuç almakta kararlıydılar. Yerli liderlerden Antonio Vagas bir açıklama yaparak, zamlar geri alınmazsa eylemlerin yaygınlaşacağını ilan etti. Nitekim başkent Quito'ya yerleşen binlerce yerli, sonuç alınca kadar şehri terk etmeme kararı aldı. (12.4 milyonluk Ekvador nüfusunun 3,5 milyonu yerlilerden oluşuyor.)

Yerlilerin ve emekçilerin mücadelesini her zaman aktif olarak destekleyen üniversite gençliği de harekete geçerek üniversitenin işgaline katıldı. 6000 kişilik bir kitle başkentte bulunan "Salesiane Politeknik Üniversitesi"ni işgal etti. Yerliler ellerinde mızraklarla kapıları tutarken, öğrenciler de olası bir polis saldırısına karşı hazırlık yaptı. Üniversitedeki işgalci sayısının 10 bin'e yaklaştığı bir zamanda saldıran polis, yerlilerin mızraklı direnişiyle püskürtüldü.

Yine aynı günlerde yerli liderlerden Ramache, hükümete meydan okuyan açıklamasında, "Tehditlere aldırıyoruz, çünkü bu ilk değil. Biz daha önce de baskıcı hükümetler gördük" diyerek, emekçilerin kendilerine olan özgüvenini dile getirdi.

Yoğunlaşan devlet terörü ters tepti

Emekçilerin yükselen mücadelesi karşısında saldırganlaşan emperyalizm uşağı yönetim, çareyi sıkı yönetim ilan etmekte buldu. Bu sayede devlet güçlerinin istedikleri toplantıyı engelleme, evlere keyfi baskınlar yapma, orduyu devreye sokma, ulaşımı engelleme gibi baskıcı uygulamalar yaşama geçirilmeye başlandı.

Ordu ve polisin saldırıları direnişle karşılandı. Gözaltılar ve tutuklamalar da işe yaramayınca, askerlerin kitlelere ateş açması sonucu dört kişinin ölmesi ve çok sayıda kişinin yaralanması da eylemleri durduramadı. Tam tersine, öfkenin kabarmasını ve mücadelenin daha da militanlaşmasını beraberinde getirdi. Bu da, faşist baskı ve şiddetin kitleleri her koşulda sindiremeyeceğinin göstergesidir. Bunu farkederek devlet gözaltına aldığı yerli liderleri serbest bırakmak zorunda kaldı. Bununla da kalmayıp Noboa'ya, hareketin liderleriyle masaya oturup anlaşmaya gitmekten başka bir çıkış yolu bırakmadı.

Haftalara yayılan yerli, emekçi ve öğrenci gençliğin kitlesel militan eylemleri ve özellikle endüstri işçilerinin, sağlık ve eğitim emekçilerinin de greve hazırlanması, Noboa yönetimine geri adım attırdı. Hükümet, emekçilerin kararlılığı karşısında sonunda dize geldi. Zamları durdurmayı, sıkıyönetimi kaldırmayı ve tutuklananları serbest bırakmayı kabul etmek zorunda kaldı.

Eylemler sırasında halkı ayaklanmaya çağırdığı için gözaltına alınan ve daha sonra serbest bırakılmak zorunda kalan Ekvador İndogen Uluslararası Birliği (CONAIE) Başkanı yerli lider Vagas, zaferin ardından yaptığı konuşmada, milyonlarca Ekvadorlu'yu bekleyen yoksulluk ve marjinalleşme bir değişiklik olmadığını vurgulayarak halkı uyardı, uyanık olmaya çağırdı.

7 Şubat günü imzalanan anlaşmadan sonra, Quito'da kamp kurmuş bulunan 6 bin kişiyle birlikte, başkentte binlerce işçi, öğrenci, emekçinin de katıldığı büyük bir kitlesel gösteri yapıldı. Hükümeti dize getiren, halkın olağanüstü hal kararına rağmen günlerdir sokakları zaptetmesinin yanında, Halk Cephesi ve Sendikalar Birliği'nin (FUI) Çarşamba günü için tüm ülkede genel grev çağrısı olsa gerek.

Geçtiğimiz yıl da, Başbakan Mahaud'un ülkenin para birimini dolara çevirmesi kararı günlerce bastırılmayan protestolara neden olmuştu. Protestolar sonuçta Mahaud'u istifa etmek zorunda bırakmıştı. Yerine gelen Başbakan Noboa da aynı neoliberal politikaların takipçisi oldu. Ve Ekvador halkının bir kez daha kendini gösteren militan ve kararlı direnişi ile ilk yenilgisini aldı.

Bu tür hareketlerin güçlü ve zayıf yanları

Yakın geçmişte Endonezya ve Ekvador'da, bu yılın ilk ayında Filipinler'de ve son olarak tekrar Ekvador'da yaşanan kitle hareketleri, kimi zaman ayaklanma düzeyine çıkabilmiştir. Emperyalist politikalar, dayatılan reçeteler ve bu uygulamaların hayata geçirilebilmesi için yoğun baskı ve faşist devlet terörü altında ezilen emekçiler, adı geçen ülkelerde olduğu gibi öfke patlamaları yaşamaktadırlar. Türkiye'nin de aralarında bulunduğu bu orta kuşak kapitalist ülkelerin tümü İMF reçeteleriyle yönetilmektedir.

Söz konusu reçetelerin işçi sınıfı ve emekçilere yoksulluk, sefalet, işsizlik vb. belalar dışında verdiği bir şey yoktur. Bunun doğal sonucu, gelir dağılımının gittikçe bozulması ve sınıf çatışmalarının keskinleşmesi olmaktadır. Öyleki, emekçi yığınların mücadelesi yılların diktatörlerini yerlebir ederek, karşısında durulamaz bir güç olduğunu tekrar tekrar göstermektedir. Bu güç egemen sınıfları, emperyalist

efendilerin de telkiniyle yeni manevralar yapmaya zorlamakta ve bu manevralar sayesinde mücadele belli bir süre durulmaktadır. Ancak her an çelişki üreten sistem, mücadelenin tekrar yükselmesine neden oluyor. Bu da düzenin yapısal çıkmazını ortaya koyuyor, bir kısır döngünün içinde sürekli debelendiğini gösteriyor.

Buna rağmen sistem, emekçi kitlelerin zayıf yanları sayesinde ayakta durabiliyor. Yığın eylemlerinin en zayıf tarafı, taleplerin düzeni aşamaması ve kapitalizmin kendine değil, daha çok yarattığı olumsuz sonuçlara karşı gelişmesidir. Bu haliyle bu mücadele içinde bir kısır döngüye yolaçma riski taşımaktadır. Zira bir diktatör gidiyor, yerine başkası geliyor.

Burada bu çapta eylemlerin önemi ve büyük yararı elbette tartışmasızdır. Mücadele birikim ve deneyimi sağlamakta, kitlelerin kendine güven kazanması ve gücünün fartına varmasına yolaçmaktadır. Fakat tüm bu temel önemde olumlu yanlarına rağmen, öze ilişkin bir değişime sistemi zorlayamıyor ve dolayısıyla ızdırabını çektiği sorunları ortadan kaldıramıyor.

Burada devrilen yönetimlerin yerine geçenlerin eski programları aynen uygulamaya devam ettiklerini belirtmeye gerek yok. Krizler içinde kıvrılan bağımlı kapitalist ülkelerin başka "çıkışı" görünmüyor. Bu çıkış, sistemi kendi sonuna doğru dolu dizgin ilerleyen bir yoldan başka bir yere de götürmüyor. Bunun kendiliğinden olamayacağı kuşkusuz açıktır. Kitlelerdeki mücadele dinamiği, stratejik hedefi sosyalist devrim olan bir proleter örgütlenme tarafından asıl hedefine, yani bizzat kapitalist düzenin kendisine yöneltilemediği sürece, asalak burjuvazinin iktidarını yıkmak mümkün olmayacaktır. Bu sınıf iktidarda kaldığı sürece, diktatörlük değil ama sadece diktatörler değişecektir.

Çürümüş kapitalizmin hergün yeniden ürettiği çelişkiler ve emekçi yığınlardaki sınırsız mücadele potansiyeli, sermaye egemenliğini yıkacak bir örgütlülüğü ve önderliği kendi içinden çıkartma nesnel imkanına fazlasıyla sahiptir. Ancak böyle bir örgütlülük ve önderlik sayesinde ki, sadece diktatörler değil, onların hizmet ettiği asalak sınıf egemenliği de yıkılabilecektir.

Dünyadan kısa kısa...

Yugoslavya: NATO'ya protesto

Avrupa Birliği Ortak Dış Politika ve Savunma Yüksek Temsilcisi Javier Solana'nın Belgrad'a yaptığı ziyaret 2500 kişi tarafından protesto edildi. Yugoslavya Dışişleri Bakanlığı binası önünde toplanan kitle "Katil NATO!, Katil Solana!" şeklinde slogan attılar.

İran: Tahran'da gösteri

İran'ın başkenti Tahran'da Millet Park'ında toplanan 3000 kişi söz ve gösteri özgürlüğü talebiyle protestoda bulundu. Polisin göz yaşartıcı bombayla müdahale etmesi sonucu onlarca kişi yaralanırken, 150 kişi gözaltına alındı.

Bangladeş: Başkent Dakka'da, grevci işçilere saldırı

Bangladeş'in başkenti Dakka'da, grevde bulunan işçiler hem polis hem de hükümet yanlısı grupların saldırısına uğradı. Saldırı sonucu doğan çatışmada 1'i polis olmak üzere 4 kişi öldü ve pekçok kişi de yaralandı.

Bir arınma, bir yenilenme ve bir sınanmadır bu...

“Karanlıkları dağıtıp, gün ışığını yeniden indireceğiz yeryüzüne”

Resul Ayaz

(TKİP davası tutsağı/Ölüm Orucu direnişisi)

Sevgili Dost;

Gecikerek gelen mektubunu 9 Şubat'ta alabildim. Şu sıralar bize her yerden mektup geliyor. Sıcak, içten ve umut dolu. Mümkün olduğunca hepsine yanıt vermeye çalışıyorum. Yani kimseyi alacaklı bırakmak istemiyorum giderayak!

116. gününde inatçı ve onurlu direnişimiz sürüyor. Şimdi artık canlarımızı zafer için son çarpışmaya sürüyoruz. Şimdi artık finale giriyoruz. Aynı moral, aynı inanç ve aynı kararlılıkla... Bedelleri ağır olsa da onurumuzu koruyacağız. Bu kirli ablukayı, zorbalara arkasına saklandığı karanlıkları dağıtıp, gün ışığını yeniden indireceğiz yeryüzüne.

Bedeli ağır da olsa bu direniş daha şimdiden kazanmıştır derken bunu anlatmaya çalışıyoruz. Bahara az kaldı, zafere az kaldı. Bizim görüp görmememiz hiç önemli değil. Onun ateşiyle direndik, onun ateşiyle iyileştirdik yaralarımızı, onun ateşiyle ısındık.

Sevgili dost, dışarda gelişen hareketlilikten haberliyiz. Bugünkü durgunluğun nedenlerini ve durgunluğun altında biriken dinamikleri görebiliyoruz. Bu yönüyle size daha çok iş düşüyor.

Orta vadede yeni dönemin rüzgarlarını arkanıza alıp yeni bir çıkış yapmanız için nesnel koşullar çok uygun. Bugünün bir takım sıkıntılarını, yetersizliklerini böyle anlamak ve aşmak gerekir. Tarihsel ve bilimsel bakışın iyimserliğiyle eğilmek gerekiyor meselelere. Tabii günün görevlerini atlamadan ve aksatmadan... Bunları biliyor olmak ile yapıyor olmak arasındaki farkı anlatmak için yazıyorum. Yoksa bildiğinden kuşum yok.

“Hiçbir zaman çıktığıma bu kadar üzülüp kahrolmadım” diyorsun. Doğrusunu istersen yanımızda olmanı isterdik. Birlikte yattığımız mahpus günlerinde eksik kalan yanlarımızı tamamlardık böylece. Ve ayrıca neşemiz senin varlığıyla artmış da olurdu. Hele ki benim. Ama dışarıyla içerisi arasında pek fark kalmadı. Asıl şimdi dışarısının önemi artıyor. Final aşamasındayız. Her an yeni kardelenlerimiz toprağa düşmeye hazır. Onları uğurlayacağız birer birer. Karşılama ise size düşüyor. İşte bunun için bize hiç imrenmeyin. Bize duyduğunuz sevgi bizi gönendiriyor. Direnişimize güç veriyor. Oysa direnişimiz daha çok şey istiyor. Özellikle dışarda. Bunun bir kıvılcım kadar bir etkisi bile olsa canınızı ileriye sürmeye değer demiştik yola

çıkarken. İşte şimdi bu aşamada buna uygun davranmak gerekiyor.

Sevgili yoldaş, buraya ilişkin o kadar çok şey yazdım ki, sana tekrarlama gereksinimi duymuyorum. Sonuçta tecrit koşulları sürüyor. Bizlerin en temel ihtiyaçları gaspediliyor. Ki bu anlamda yayınlardan uzak kalmak kadar kötüsü olamaz. Ama aşacağız hücre duvarlarını. Yüreğimiz ve bilincimizle zaten aştık.

Maraton demiştik ilk yazdığım mektuplarda. Artık sınırları her gün genişleyen, uzayan bir serüven gibi bir direniş oldu bizimkisi. Tanımlamakta güçlük çekiyorum. Biliyorum ki bu direnişle devamız yeni bir soluk, yeni bir düzey kazanacak. Bir arınma, bir yenilenme ve bir sınanmadır bu. Fırtınalara karşı uzun bir yürüyüş. Ve ben bu yürüyüşte olmaktan, dost ve yoldaşlarımla omuz omuza yürümekten dolayı tarifsiz bir sevinç ve gurur taşıyorum.

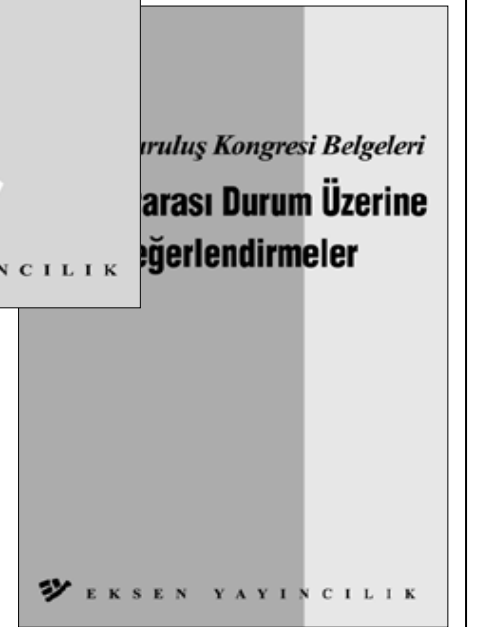
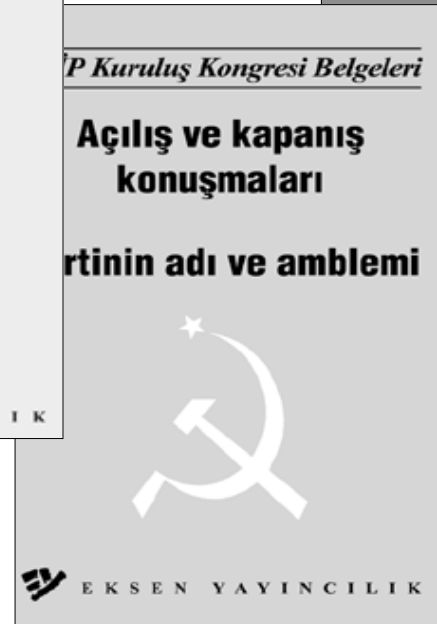
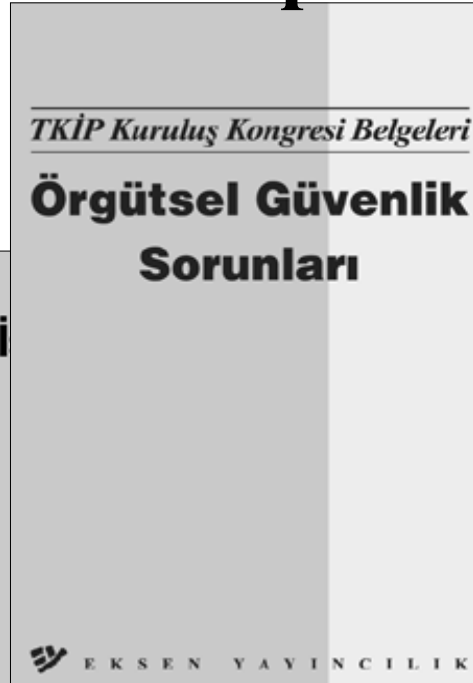
Dışarda güneş var. Birazdan voltaya çıkacağım. Seni de sol yanıma alarak...

Bitirirken seni ve tüm dostları kucaklıyor, Haydar ve Hayri'nin selamlarını iletiyorum.

Resul

12 Şubat 2001

Yeni Kitaplarımız

EKSEN YAYINCILIK

Laleli Cad. Çim Apt. 52/5 Aksaray/İSTANBUL
Tel/Fax: (0 212) 638 58 13

Sincan hücrelerinden geride kalan süreç ve güncel durum üzerine değerlendirmeler...**Hedefe kilitlemiş bir devrimci irade yolundan döndürülemez****Muharrem Kurşun***(TKİP davası tutsağı/Ölüm Orucu direnişçisi)*

Sevgili Yoldaşlar,
Zaferin şehitlerle özdeşleştiği Ölüm Orucu direnişimizin 106. gününde, ölüm önde, biz arkasında bir kovalamaca, hala sürüyor. Ölüm mü korkak, yoksa biz mi yaşama bağlıyız? Belki ikisi de. Ama madem ki zafer şehitlerle özdeştir, o halde yolu yok; ölümü yakalayacağız. Habip ve Ümit yoldaşların yanına görkemli bir zaferle varacağız.

Şu "hınzır" B1'lerin etkisinden kaynaklı olsa gerek, hala düşünme, anlama, kavrama yetilerimizi yitirmedik. Kuşkusuz eski kapasitemiz yok ama, deyim uygunsu, kaba ve yüzeysel de olsa değerlendirme yapabilecek güçteyiz hala. Ve buna dayanarak, düşüncelerimi sizinle paylaşmak istiyorum:

1. 19 Aralık öncesine gitmek gerekiyor, ilk olarak Ölüm Orucu eyleminin, "dışarıda" kitleler tarafından gördüğü yoğun desteği ve katılımı sadece Ölüm Orucu'yla açıklamak yetersiz kalır. Belki tam bir bilinç değil ama, kendiliğinden de olsa, binleri aşan kitleyi sokağa döken sadece Ölüm Orucu değil, kitlelerin Ölüm Orucu'nda cisimleştiği kendi yakıcı sorunlarıydı aynı zamanda.

Sermayenin IMF ile imzaladığı stand-by anlaşması, işçi ve emekçilere yönelik bugüne dek görülmemiş kapsamlı bir saldırının ifadesi olarak uygulamaya sokuldu. Kasım krizine dek pembe tablolar eşliğinde yoksulluk, işsizlik, açlık ve sefalet dayatıldı emekçi sınıfa. İşçiler sarı-hain sendikalar tarafından masada satıldı. Kamu emekçileri, reformist sendika yöneticilerinin, bir tür "basınç boşaltma" eylemleriyle oyalatılıp, susturulmaya çalışıldı. Stand-by anlaşması gibi kapsamlı bir saldırı ancak, aynı kapsam ve genişlikte, ayrıca kelimenin tam anlamıyla sokakta mücadele edilerek püskürtülebilecekken, klasik yöntemlerle, sokağa açılan kapılar kapatıldı.

Ne var ki öfke ve hoşnutsuzluk birikiyordu. Tam da bu koşullarda başlayan Ölüm Orucu, Ulucanlar katliamı sonrasında oluşan ve gelişen hücre karşıtı muhalefetin etkinliğinin yanı sıra, işçi ve emekçilerin biriken öfke ve hoşnutsuzluğu ile birleşti. Komünistlerin öngörüsü dahilinde olan bir gelişmeydi bu. Ama açıkçası böylesine bir kitleliliği pek çoğumuz önceden kestiremiyorduk. Ölüm Orucu eylemlerinin yaygınlaştığı sırada, işçi ve emekçi eylemlerinde de yeniden bir canlanma yaşanması kesinlikle bir rastlantı değil. Sokak meşrulaşmıştı. Hak mücadeleye alınır sloganı bilince çıkarılıyordu.

Özcesi mücadele yükseliyordu.

2. İşte bu koşullarda '96'ya oranla epey erken başlayan görüşmeler, belki de görüşmelerin seyrine ilişkin bilgiye vakıf olduğumuzdan, mücadelenin hala çok daha çetin olduğunu görebiliyor ve zaferin şehitlerle kazanılacağını altını çizme çize vurguluyorduk. Kuşkusuz sermaye için hücre saldırısı can alıcı bir öneme sahip ve bu saldırıdan öyle kolay vazgeçmeyecekti. Ama yine de eylemi bitirecek bir anlaşmanın altına imza koyabilirdi. Tıpkı '96 ve ondan önceki anlaşmalardan olduğu gibi, söz verip, sözünde durmama onların karakteristik özelliğidir. Yine sözünü tutmayabilirdi. Bu yüzden bir anlaşma imzalamak, sermaye için hücre saldırısından vazgeçtiği anlamına gelmiyordu. Nesnel olarak böyleydi.

Ne var ki, o koşullarda bir anlaşma imzalamak, sermaye açısından politik olarak çok tehlikeli sonuçlar da içeriyordu. Çünkü ölümsüz bir zafer, Ulucanlar katliamından bu yana estirilene baskı, sindirme, azgın bir terör politikasının nispeten eriştiği sonuçları da sifira indirecekti. Kitlelerle devrimciler arasına ördüğü korku duvarı yıkılacak, sadece devrimcilerde değil, kitlelerde de güçlü bir moral oluşacaktı. Ve böylece, sokak ve

mücadele, sermaye için tehlikeli boyutlara ulaşacaktı.

Sonuç olarak, görüşmelerin yapıldığı tarihlerdeki bir anlaşmanın faturası, sermaye açısından epey külfetli olacaktı.

3- 19 Aralık saldırısının nedeni buydu. Saldırı, nasıl ki baştan beri devrimci tutsaklar şahsında işçi sınıfı ve emekçilereyse yine öyleydi. Üzerlerimize atılan gaz, sinir gazı ve ses bombaları, kiremitler, taşlar, tazyikli su, coplar, kalaslar, saçmalar, kurşunlar, dar bir alan olan.... değil, alanlara, sokağa sıkılmıştı esasta. Aynı gece (19 Aralık gecesi) "dışarıda" da evler basılmış, yaygın gözaltılar olmuş ve peşi sıra yalnızca devrimciler değil duyarlı, demokrat okurlar bile, ağır işkence sonrası tutuklanmıştı. Basın zaten susturulmuş ya da tam denetime alınmış, yetmez gibi sokak "resmen" yasaklanmıştı.

19 Aralık değin yükseliş çizgisine giren işçi-emekçi eylemlerinde yeniden bir düşüş yaşanması (günlük basın üzerinden takip edebildiğim kadarıyla durum, düşüşün de gerisindedir. Katliam sonrasında bu yana hücreden izleyebildiğim günlük basında eylem haberine rastlamadım, devrimci yayımları ise zaten izliyoruz), 19 Aralık saldırısının asıl hedefinin kimler ve ne olduğuna ilişkin yeterince fikir vermektedir.

4- Geline aşamada "dışarıda" uğursuz bir suskunluk havası sürerken, içerde direniş hala aynı kararlılıkla sürmekte. (Böyle bir direnişte üç-beş zavallının geriye düşmesi, dökülmesinin doğal olarak fazla bir önemi yok. Böylesinin sayıları o kadar azdır ki, sermaye devleti bunları kullanamıyor bile). Çünkü, beylik bir deyim olacak belki ama, kazanmaya, dünden (19 Aralık'tan), daha çok mahkumuz bugün. Burjuva gazete ve dergilerde bile IMF'ye verilen 61 maddelik yeni niyet mektubuyla geçici bir soluklanma yaşasa da, 2001'de krizin daha derinleşeceği, hatta krizin yönetilemez olacağı, zikrediliyor. Tabii işçi ve emekçilere yönelik saldırının şiddetini artırıp, yoğunlaşacağı da söylüyor.

Demek oluyor ki, sokak hala sermaye için tehlikelidir. Hem de giderek artan bir tehlike.

5- Bugün sokaklar, alanlar sessiz. Dışarı "general korku"nun hakimiyetinde. Bu uğursuz hakimiyeti kıracak ve sessizliği yaracak olan bizim zaferimizdir. Şehitlerimiz sessizliği yırtan birer mermi olacak. 28 şehit verdik. Daha da vereceğiz. Her Ölüm Orucusu ilk (28 şehidimizden sonra ilk) olma yarışında; sessizliği yırtan ilk mermi...

6- Bu yüzden faşist sermaye iktidarı, Ölüm Oruçularını bilincini yitirdikçe zorla müdahale ediyor. Ölümün kendisi ve onlar için anlamını biliyor. Sözümona ölmemizi engellemeye çalışması, bizi düşündüğünden değil hiç kuşkusuz. 19 Aralık'tan sonra böyle bir yalana aklı olan biri bir yana, aklı olmayan kargalar bile güler.

Ama hedefe kilitlemiş bir

iradeyi, ne yapsa ne etse de yolundan döndüremez. Bilincimizi yitirdiğimizde serum takarsa, biz de bilincimiz açılınca serumu söker atarız, atacağız. Zafere ulaşana dek bu kapışma böyle sürer.

Ve illa ki kazanan biz olacağız. İşçi sınıfı ve emekçiler olacak.

7- 19 Aralık öncesi kendiliğinden olsa bir bilinç sıçraması olduğunu söyledim. Hak mücadeleye alınır sloganı, pratik olarak bilince çıkarılıyordu kitleler tarafından. Şimdi bilinci çıkarılması gereken ise şu: Hak mücadeleye alınır; ama uğruna bedel ödemeyi göze alarak verdiği mücadeleyle... Şehitlerimiz, bu sloganın bilince çıkarılmasının da önünü açacak.

Bir kez daha söylemek gerekirse, zaferi şehitlerimizle kazanacağız. Ve bu çok görkemli bir zafer olacak.

Değerlendirmelerimi bu biçimde sizlerle paylaşmak istemişim, paylaştım. Yazının tamamından da anlaşılacağı gibi, moralim, daha doğrusu moralimiz olabildiğince yüksek. Bir hücreden bir diğerine avazımız çıktığı kadar bağırarak sorulan sorular, her Ölüm Oruçcusu tarafından, "bomba gibiyim, düşmanın bağrında patlayacağım günü sabırsızlıkla bekliyorum" biçiminde oluyor.

Az kaldı, yakında patlayacağız!

Tüm yoldaşlarımı zafer coşkusuyla kucaklayıp, öpüyorum.

Hoşçakalın!..

Muharrem
2 Şubat 2001

Ölüm Orucu direnişçisi Muharrem Kurşun'a mektup...***"Sizler umudun, direnişin, inancın, sevginin, yiğitliğin, dostluğun adı ve resmisiniz"***

Merhaba güzel dost Muharrem yoldaş,

Ölüm Orucu direnişinizin 114. günündeyiz. Tek tek siz yoldaşlara yazmak, sizlerle yüreğimdeki duyguları paylaşmak istedim. Bu mektup belki eline ulaşmayacak, ama gene de yazıyorum.

22 Ocak tarihli mektubunda bir öyküden benzetmen vardı. Evet, işçi sınıfı ve emekçiler bugün öyküdeki kartal gibiler. Dönem dönem patlamalar yapıyorlar, ama henüz bu uzun süreli olamıyor. Katliamdan sonra çalıştığım fabrikadaki işçi arkadaşlarla tartıştık. Hücre saldırısının kendi yaşamlarıyla bağını tam kuramasalar da bazı soru işaretleriyle bu kafalarına giriyor. Bir süre sonra patronun dayattığı sefalet zammına tepki (gene sınırlı kalsa da) ortaya koydular. Üretimi yavaşlatıp protesto ettik. Müdür bizi topladığında ise, altında kalıp bocalayarak, cevap veremediği yanıtlar verdik.

Sevgili Muharrem yoldaş,

Bugün sermaye devleti her tarafından bir sıkışmışlık yaşıyor. Hücreleri açtık, oldu bitti dediler, aradan sadece bir-iki gün geçmişken direnişin nasıl yüzlerine çarptığını kendileri de gizlemediler. Katliamdan bugüne kadar içte ve dışta iyice teşhir olmuş düzen, gündem değiştirip kitleleri sarhoş ederek sersemletme uğraşında. Ayrıca yürütülen sosyal yıkım programıyla koyu bir sefaletle ittiği işçi-emekçileri, yıkıma uğrattığı üretici köylüleri, paran varsa okursun dediği öğrenci gençliği ve geniş bir yelpazeyi barındıran toplumsal muhalefeti artık eskisi gibi kolay kolay ezemeyecek. Bu ülkenin işçi ve emekçileri herşeye rağmen hafızalarına kazıdıklarını unutmaz, bunu unutturamazlar.

Sevgili yoldaş,

Bizleri bekleyen zorlu sürecin bilincindeyiz. Partili olmanın bilinciyle sizlere ve sınıfımıza layık olacağız. Günler yeni ölümlere, toplu ölümlere gebe. Sana şunu söylemek istiyorum, senin Habip yoldaşa olan (davaya olan) bağlılığını, aranızdaki yoldaşlık harcıyla karılan bağlılığı, her fırsatta, halaya duran ON'larımızın direniş ateşiyle yansıtan bize büyük bir coşku veriyor. Buradaki yoldaşların, sana, sizlere selamları var. Seni zafer coşkusuyla kucaklayıp öpüyorum. Ayrıca oradaki yoldaşları, dostları aynı duyguyla kucaklayıp öpüyorum. Zaferi şehitlerimizle kazanacağız.

Not: Sana çok sevdiğim "Zafere on yıldız" şiirini ve bazı şarkıları gönderiyorum. Sizler umudun, direnişin, inancın, sevginin, yiğitliğin, dostluğun adı ve resmisiniz.

Yoldaşça selamlar.

Genç bir işçi yoldaşın/İstanbul
10 Şubat 2001

TKİP dava tutsağı/Ölüm Orucu direnişçisi Düzgün Zengin'in suç duyurusu...**F Tipi hücreler izolasyon/tecrit, teslim alma, onursuzlaştırma/kimlikliksizleştirme aracıdır**

(Başlık ve arabaşlıklar tarafımızdan konulmuştur/Kızıl Bayrak)

Cezaevi Müdürlüğü Kanalı ile Cumhuriyet Başsavcılığı'na/Kandıra-Kocaeli

Konu: "Hayata Dönüş Operasyonu" ile ilgili suç duyurusudur...

"Hayata Dönüş" adı altında saldırı ve katliam

19 Aralık 2000 tarihinde Türkiye'deki cezaevlerinde, biz devrimci tutsaklara yönelik kanlı ve vahşi katliamlar gerçekleştirildi. Sermaye devletinin "Hayata Dönüş" diye yutturmaya çalışarak yürüttüğü bu saldırılarda, 28 devrimci yaşamını yitirenken, yüzlercesi de çeşitli şekillerde yaralandı, onlarcası kalıcı biçimde sakatlandı.

Başta jandarma-komando birlikleri ile polis ve kimi cezaevlerinde de gardiyanlar-cezaevi personeli olmak üzere devletin kolluk güçleri, yürüttükleri saldırı boyunca ateşli silah, bomba, cop, kimyasal-yanıcı gazlar, iş makineleri, itfaiye araçları vs. her türlü teçhizatı kullanarak ve elektrik vermeden yakmaya, çivi çakmadan taciz ve tecavüze, her türlü insanlık dışı işkence yöntemi uygulayarak, cezaevlerini tam bir savaş ve vahşet alanına çevirdiler.

Bununla yetinmeyen sermaye iktidarı, biz devrimci tutsakları yine insanlık dışı bir dizi işkence ve uygulama eşliğinde, tamamen izolasyon/tecrit, teslim alma, onursuzlaştırma/kimlikliksizleştirme amacıyla inşa edilen F Tipi hücre cezaevlerine kapattı. İnsanlık dışı uygulamalar, kaynağını 17 Ocak 2000 tarihli "üçlü protokol"den alarak F Tipi hücrelerde de sürdürüldü, sürdürülmektedir.

Subaylar yönetiminde vahşet

Esasta işçi sınıfı ve ezilen emekçi kitlelere yönelik iktisadi, sosyal, siyasal, kültürel vb. tüm alanlarda yürütülen topyekün saldırının en ileri düzeyde bir parçası olan bu saldırıda ("Hayata Dönüş Operasyonu") kişi olarak yaşadıklarım ise özetle şöyledir;

Tümüyle meşru ve haklı taleplerimiz için 20 Ekim 2000 tarihinde ülke çapındaki cezaevlerinde başlayan Süresiz Açlık Grevi-Ölüm Orucu eylemine, ben de bulunduğum Gebze ÖTC'de 23 Ekim 2000'de başlamıştım. Ölüm Orucu eylemimi sürdürüyorken, diğer cezaevlerine olduğu gibi, o zaman kaldığım Gebze ÖTC'ye de 19 Aralık 2000'de saat 05:10 civarında tam teçhizatlı (robokop giysili, silahlı, gaz bombalı, maskeli, joplu-kalkanlı) yüzlerce jandarma-komando tarafından "operasyon" başlatıldı.

İlk giriş anında bir arkadaşımın, jandarma tarafından bacağına silahla ateş edildiğini ve yaralandığını öğrendim. Cezaevindeki tutsaklar olarak, can güvenliğimizi sağlamak için koşullardaki eşyalarımızla koridor girişlerini kapattık. "Operasyon" timleri ise, kah üst kattan koridor tavanını ve çatıları, kah koğuş duvarlarını kompresör gibi iş araçlarıyla delerek, üstümüze yoğun bir şekilde gaz bombası attılar. Birçok kez de silahla üstümüze ateş ettiler. Bunlardan birinde, Kenan Tayboran adlı koğuş arkadaşım, başından ağır bir şekilde yaralandı.

Devlet güçleri, gaz bombalarından ve silahlardan etkilenme düzeyini en aza indirmek için çekildiğimiz son koğuşa da saat 14.00 civarında girdiler. Başlarındaki Albay rütbeli şahsın talimatı ve cezaevi bölük komutan yüzbaşının somut yönlendirmesiyle, üstümüze gaz bombaları yağdırarak çekildiler. Koğuşun yemekhanesi artık gazdan katlanılmaz duruma gelince topluca havalandırmaya çıktığımızda ise, başta Ölüm Orucunda olan biz 4 kişi (ben, Ali Rıza Dermanlı, Çetin Can, Duygu Mutlu) olmak üzere birçoğumuz, "operasyon" güçleri tarafından cop, dipçik, tekme-yumruk, küfür hakaret eşliğinde diğer arkadaşlarımızın yanından alınıp götürüldük. Bu "götürme" sırasında, bahçede bekletilen bir ambulansa bindirilene kadar "koridor dayaağı" tabir edilen işkenceye maruz kaldım.

Ambulansla götürüldüğümüz Gebze SSK Hastanesi'nde, diğer arkadaşlarım gibi ben de bir yatağa kelepçelendim. 25 Aralık 2000 akşamına kadar yataklara bağlı olarak tutulduğumuz bu hastanede,

Burada yargılanması süren bir "tutuklu" statüsüyle bulunduğum halde, halen tecrit altında, birçok yasal hakkımdan mahrum durumda, üçlü protokolden kaynaklı bir dizi rencide edici ve baskıcı uygulamaya maruz kalarak, tek kişilik bir hücrede tutulmaktayım.

19 Aralık 2000 tarihli katliamın ("Hayata Dönüş Operasyonu"nun) ve bütün bu yaşananların;

Başta Adalet ve İçişleri Bakanları, ayrıca bunlarında parçası oldukları iş başındaki B. Ecevit-D. Bahçeli-M. Yılmaz hükümeti ile, "operasyon"u bizzat emreden ve yaptıran Genelkurmay Başkanlığı ve kendisine bağlı Jandarma Genel Komutanlığı olmak üzere, tüm sorumluları ve sorumluluğu bulunan devlet yetkilileri;

Yanısıra, "operasyon"a bizzat komuta eden ve katılımcısı olan subaylar ile saldırının yürütücülere olan asker, polis, cezaevlerinin idare ve personel gibi devlet güçleri hakkında suç duyurusunda bulunuyor, gerekli yasal işlemlerin yapılmasını talep ediyorum.

Kandıra 1 No'lu F Tipi Cezaevi'ne getirildik. Girişte asker, arama-parmak izi alma-kayıt işlemlerini, tartaklama, küfür-hakaret eşliğinde ve zorla donlarımıza kadar soyarak, onur kırıcı şekilde yaptı. Bu aramada sigara (6 paket 2000), çakmak, kağıt mendil/peçete, not defteri, şeker gibi eşyalarım gaspedildi. İdare girişinde de yere yatırılarak zorla soyma ve küfür-hakaret etme biçiminde ikinci bir aramaya tabi tutuldum. Bu arada ise iki adet kemer ve bir gözlük kutusuna, makbuz verilmeksizin el konuldu. Tarafıma hiçbir açıklama yapılmadan, o gece B2-7/14 No'lu tek kişilik hücreye konuldum.

6 Ocak 2001 tarihine kadar havalandırmaya

bazen en doğal insani ihtiyaçlarımızı dahi gideremedik, buna engel olundu. Avukatlarımızla ve ailelerimizle görüştürülmelik. Buradaki durumumuz, arada bir nöbet nedeniyle değişen jandarma mangalarının başlarındaki uzman çavuş ve astsubayların keyfine bağlıydı; kimisi kendi paramızla da olsa su, şeker, gazete, tuz gibi şeyleri almamıza engel oluyordu...

Kandıra F Tipi hücreleri: İşkence, tecrit, yoksunluk...

25 Aralık 2000 akşam saatlerinde, buradan alınıp

çıkartılmadım. İstemime rağmen B-1 vitamini verilmedi. Isınma, sıcak/ılık suyun akması, kantin ihtiyaçlarının (şeker, sigara, kağıt, içme suyu, kalem, gazete vb.) karşılanmaması gibi problemler yaşadım. Aile görüşünden avukat görüşüne her hakkım sınırlandırıldığı gibi, getiriliş-götürülüşlerde de rencide edici uygulamalarla yüzyüze kaldım. 28 Aralık 2000 tarihindeki akşam sayımında ise, sayım memurları tarafından, Ölüm Orucunun 67. gününde olduğum halde, "meydan dayaağı" biçiminde darp edildim. Yasal olduğu halde kitap, dergi ve bazı gazeteler verilmeyerek, mektup, kart, faks gibi posta araçları sınırlandırılarak, iletişim hakkım gaspedilmiştir.

Şiddete maruz kaldığım zamanlarda (tüm süreç boyunca) adli tabibe çıkarılmadım. Bugün izlerden en ufak bir eser olmasa da, Gebze SSK Hastanesi'ne götürüldüğümde yapılan kayımdan (ki izlerin öyle kabaca ve göz ucuyla bakılarak kaydedildiğini düşünüyorum) şiddete maruz kaldığım görülebilir.

Hükümet, bakanlar, Genelkurmay Başkanı, Jandarma Genel Komutanı vb. hakkında suç duyurusunda bulunuyorum

Burada yargılanması süren bir "tutuklu" statüsüyle bulunduğum halde, halen tecrit altında, birçok yasal hakkımdan mahrum durumda, üçlü protokolden kaynaklı bir dizi rencide edici ve baskıcı uygulamaya maruz kalarak, tek kişilik bir hücrede tutulmaktayım.

19 Aralık 2000 tarihli katliamın ("Hayata Dönüş Operasyonu"nun) ve bütün bu yaşananların; Başta Adalet ve İçişleri Bakanları, ayrıca bunlarında parçası oldukları iş başındaki B. Ecevit-D. Bahçeli-M. Yılmaz hükümeti ile, "operasyon"u bizzat emreden ve yaptıran Genelkurmay Başkanlığı ve kendisine bağlı Jandarma Genel Komutanlığı olmak üzere, tüm sorumluları ve sorumluluğu bulunan devlet yetkilileri;

Yanısıra, "operasyon"a bizzat komuta eden ve katılımcısı olan subaylar ile saldırının yürütücülere olan asker, polis, cezaevlerinin idare ve personel gibi devlet güçleri hakkında suç duyurusunda bulunuyor, gerekli yasal işlemlerin yapılmasını talep ediyorum.

Bilgilerinize sunulur...

Düzgün Zengin
1 No'lu F Tipi Cezaevi/ B2-7/14
1 Şubat 2001

“İnsan onuruyla, kimliğiyle, kişiliğiyle insandır; insan idealleriyle, inancıyla insandır...”

Bu topraklar görkemli bir direniş yaşıyor, görkemli bir zafere de tanıklık edecek!..

Fatime Akalın

(TKİP dava tutsağı/Ölüm Orucu direnişçisi)

19 Aralık 2000 tarihinde saat sabahın 05:00'i. Tüm cezaevlerindeki devrimci tutsaklar gibi biz de, nöbetçinin “Asker girdi!” diye bağırması ile uyanıyoruz. “Asker girdi!..” Bu bizim için o kadar tanıdık bir durum ki. Ümraniye'den, Buca'dan, Ulucanlar'dan, Burdur'dan biliyoruz “Asker girdi!”nin anlamını.

**Ulucanlar ruhuyla doluyuz;
“Öleceğiz, ama teslim olmayacağız!”**

Kimse sormuyor niye gelmişler diye. Çünkü biliyoruz, teslim almaya gelmişler. Bu seferki saldırı, F tipi zindanlara karşı yürüttüğümüz ÖO direnişimize. Böyle bir operasyonla bizi birbirimizden ayırıp direnişimizi kırabileceklerini sanıyorlar. Uzun sürmeyecek, herkes anlayacak, her devrimci tutsağın aynı zamanda örgüt olduğunu. Yine dayatacaklar, “teslimiyet ya da ölüm”ü. Oysa biz kararımızı çok önceden vermişiz; diz çökerek yaşamaktansa, ayakta ölmeye ant içmişiz. Çünkü yaşamak bizim için onurumuzla, devrimci siyasal kimliğimizle, ideallerimizle yaşamaktır. Yaşamak ideolojik, politik, örgütsel değer ve mevzilerimizden vazgeçmemek, taviz vermemektir. Teslim olmaksızın, ölümün ta kendisi!..

Ulucanlar ruhuyla doluyuz; “Öleceğiz, ama teslim olmayacağız!”

“Devrimci tutsaklar teslim alınamaz!”

Hemen saldırıyı mutfağı koğuşa bağlayan merdivenlerde karşıyoruz. Bir yandan dolaplarla merdivene barikat kurarken, bir yandan da sloganlarımızı haykırıyoruz: “Devrimci tutsaklar teslim alınamaz!” Mekan açısından dezavantajlıyız. Mutfak kapımız gece 03:00'te kilitlendiği için mutfakta bir çatışma örgütleyemeden direk koğuş bölümünde başlamış oluyor çatışma. Bir yandan merdivenlerde faşistler güruhunu oyalamaya çalışırken, bir yandan da koğuş barikatının hazırlıklarını tamamlamaya çalışıyoruz.

Sayımız 14, onlarsa yüzlerce... Ama korkuyorlar. Ölesiye bir korku bu. Koğuş barikatımız kurulmadan, merdiven barikati aşıyor. Asker direk koğuş kapısına yükleniyor. Kapı arkasına çektiğimiz dolabı bedenlerimizle destekliyoruz. Çok geçmeden kapı kırılıyor. İtfaiye kancası ve coplar, kırılan kapıdan üzerimize iniyor. Kapıda bulunan arkadaşlar asker tarafından sürüklenerek çıkarılıyor. Robokop kıyafetli onlarca asker doluyor koğuşumuza. Tutsakların geri kalanı birbirine kenetleniyor. Asker çağrı yapmak istiyor. Ancak “Devrimci tutsaklar teslim alınamaz” sloganı lafı ağzına tıkanıyor. Sloganlarımız susmuyor.

Bizi birbirimizden kopararak alıyorlar. Tutunabilen ranza demirlerine tutunarak, götürülüşünü geciktirmeye çalışıyor. Tek tek koparılıp sürüklenerek koğuştan çıkarılıyor, yine sürüklenerek merdivenlerden indiriliyor. Cezaevi

girişinde bir depoya götürülüyor. Götürülürken ve depoda da sloganlarımız hiç susmuyor. “Yaşasın ÖO direnişimiz!”, “İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!”, “Yaşasın SAG direnişimiz!”, “Devrimci tutsaklar teslim alınamaz!” vb.

Depoda yüzükoyun yatırılıyor. Herkesin gözleri ve ayakları bağlanıyor, elleri arkadan kelepçeleniyor. Bundan sonra ise, üzerimizdeki kıyafetler iç çamaşırlarımıza kadar sıyrılarak didik didik aranıyor. Bu, arama adı altında taciz. Arama sivil bayan polisler ve asker tarafından yapılıyor. Her ikisi de iki-üç kez tekrarlanıyor.

Slogan ve marşlarımız hiç susmuyor

Arama bittikten sonra askerler tarafından karga tulumba bir ambulansa konuluyorum. Ambulansa Niğde Devlet Hastanesi'ne götürülüyorum. Hastaneye taşınırken attığım “Yaşasın ÖO direnişimiz!” sloganım, benden önce hastaneye getirilen ÖO direnişçileri tarafından aynı şekilde yanıtlanıyor. Saldırı ÖO direnişimizi kırmak için, o yüzden en çok bu sloganı atıyoruz biz de. SAG'da olan devrimci dostlarımız da SAG sloganlarını haykırıyorlar. Çok geçmeden koğuştaki 14 kişi, hastanedeki iki oda ve koridora dolduruluyor. Slogan ve marşlarımız hiç susmuyor. Göz bağlarımızı açıyoruz, gelip yeniden bağlıyorlar.

Doktor geliyor, isimlerimizi ve muayene kabul edip etmeyeceğimizi soruyor. İsimlerimizi söylemiyor, muayene ve tedavi olmayacağımızı bildiriyoruz. Doktora öncelikle o anda uygulanan işkence ortamına bir son vermesi gerektiğini söylüyorum. Ancak yanıt vermeden çekip gidiyor.

Bir süre sonra, yine karga tulumba taşınarak yanda bir yere götürülüyorum. Gözlerim, ayaklarım bağlı, ellerim arkadan kelepçeli olduğu için, direnme çabam çırpınmaktan öteye geçemiyorum. Zorla muayene için 3-4 asker tarafından sedyede tutuluyorum. Doktor kalp dinlemek için steteskopunu kalbime koyuyor. Bir yandan da tansiyon aletini koluma bağlamaya çalışıyorlar. Var gücümle ÖO'da olduğumu, muayene ve tedavi kabul etmeyeceğimi haykırıyorum. Diğer arkadaşlar da zorla muayene insanlık suçudur şeklinde slogan atıyor. Doktorun kalp sesi alması ya da tansiyon ölçmesi mümkün olmuyor. Çok geçmeden pes ediyor, “bu koşullarda muayene yapamayacağım” diyor. Askerin “Hayati tehlike var mı” sorusunu ise, “Bu kadar direnebildiğine göre hayati tehlike yoktur” şeklinde yanıtlıyor. Bu doktoru son görüşümüz oluyor. Doktor bir daha ne benim, ne de diğer arkadaşların tutuldukları yere uğramıyor. Kelepçeler kemiklere oturmuş. Kelepçelerin gevşetilmesi, tuvalete gitme gibi hiçbir talebimiz karşılanmıyor.

Hastanede saatlerce tutuluyoruz. Slogan ve marşlarımız hiç susmuyor.

Daha sonra hastane koridorlarından sürüklenerek ring araçlarına götürülüyoruz. Slogan attığımız için

bir yandan da ağızlarımız kapatılıyor. Ring araçlarının duvarlarını tekmelerle dövüp sloganlarımızı yol boyunca haykırmaya devam ediyoruz. Niğde Cezaevi'nin önündeyiz. Ring aracında 1,5-2 saat bekletiliyoruz. Henüz diğer cezaevlerindeki operasyonla ilgili bilgimiz yok. Ama genel durumu, yoldaşlarımızı merak ediyoruz. Koğuşta daha iyi bir çatışma, daha iyi bir direniş örgütleyemediğimiz için içimiz buruk. Öfkemiz burnumuzda. Sürekli ring araçlarının duvarlarını tekmeliyor, kırmaya çalışıyoruz. Sonra koğuşa konuluyoruz.

Bir çok arkadaş aldığı cop, tekme ve itfaiye kancası darbeleriyle yaralanmış. Kelepçelerin oturması nedeniyle bilekler yara olmuş, uyuşmuş.

Koğuşumuzu tanımakta güçlük çekiyoruz. Her şey darmadağın edilmiş. Bayraklarımız, pankartlarımız, panolarımız, şehitlerimizin resimleri, kitaplarımız, gazetelerimiz, yoldaşlarımızdan, aile ve arkadaşlarımızdan gelen mektuplar götürülmüş. Hatta hiç kullanılmamış kırtasiye eşyaları bile götürülenler arasında. Mutfak ve giysi dolaplarımız götürülmüş. Tüm giyeceklerimiz birbirine katılmış, çiğnenmiş, üzerine tuz ruhu, çamaşır suyu dökülmüş. Bir çoğu kullanılmaz hale getirilmiş.

Tecrit politikası burada da aynen uygulanıyor

Koğuşa dönüşümüzle birlikte, operasyonun boyutunu da öğrenmiş olduk. Genel bir operasyon olduğuna inanmayız diye olmalı, televizyonumuz müdür tarafından koğuşta bırakılmış. TV'de 20 cezaevinde operasyon haberi var. Önce “Şefkat operasyonu”, sonra “Hayata dönüş” operasyonu, en sonunda “Teröristleri kendi terörizmlerinden kurtarma” diye adlandırılıyor faşist katiller tarafından bu katliam. 28 insanımız katlediliyor. Yüzlercesi yaralı bir şekilde, insanlık dışı işkenceler altında, F tiplerinin “lüks” odalarına konuyor.

Operasyonlar sürdüğü sürece sayım vermedik ve idareyle hiçbir diyaloga girmedik. Ümraniye'deki operasyonun bitmesinin ardından görüş yapabilmek için (sayım vermediğimiz için görüş yaptırılmıyor) sayım vermeye başladık.

Koğuşa geri getirilmiş olmamız gerçekte bir şey ifade etmiyor. Tecrit politikası burada da F tiplerine benzer şekillerde uygulanıyor. Devrimci ve sosyalist basın alınmıyor. Romanlara kadar toplatılma kararı sorduruluyor. Eğer “yayın seçici kurul” beğenmezse, toplatma kararı olmasa bile kitapları vermeyeceklerini söylüyorlar. Bizse dişe diş mücadeleler sonucunda elde etmiş olduğumuz mevzi ve haklarımızın hiçbirinden vazgeçmeye niyetli değiliz. Her birini yeni baştan kazanacağız; bunlar için yeni bedeller ödenmesi gerekiyorsa ödeyeceğiz ve sonuçta kazanacağız. Şimdilerde diğer cezaevleriyle mektuplaşmalarımız konusunda sorunlar yaşansa da, en azından mektuplarımızın bir kısmı yerine ulaşıyor.

20 yıllık direniş geleneğine yeni halkalar ekliyoruz

19 Aralık 2000 tarihinden bu yana F tiplerine konulan yoldaşlarımız ve tüm devrimci tutsaklar, devrimci hareketin 20 yıllık direniş geleneğine yeni halkalar ekliyor. “Örgüt baskısı” gibi faşist katillerin ucuz demagojileri yerle bir oldu. 19 Aralık 2000’in iki yüzü var. Biri işkence ve katliam. Çürümüş çeteleşmiş düzen artık işkence ve katliamla anılıyor. Diğeri destansı bir direniş. Geleceğin temsilcisi devrimci tutsaklar, güçlerini ezilenlerin tarihsel haklılıklarından alıyorlar. Onlar işte bunun için bu destansı direnişi yaratabilme güç ve olanaklarını üzerlerine tank, top, tüfek, bombalarla gelen katillere rağmen bulabiliyorlar. Devrimci tutsaklar bu destansı direnişle anılıyorlar.

Faşist katiller yapabilecekleri herşeyi yaptılar. Buna rağmen direnişi kırmayı başaramadılar. Elleri kullanabilecekleri ne bir demagoji kaldı, ne de dezenformasyonlarının inandırıcılığı. Bugün sahibinin sesi medyaya yapılan uyarılar ile direniş gözden düşürülmeye çalışılıyor. Bununla amaçlanan direnişçilerin umutsuzluğa kapılıp çözümlerini sağlamak. Bu da boşa bir çabadır. Ne kadar gözlerden uzak tutmaya çalışsalar da gerçekler ortadadır. ÖO direnişimiz “Ya zafer ya ölüm” andıyla başladı, aynı kararlılıkla sürüyor.

Tarihsel sorumluluğumuzun bilincindeyiz

Hücre karşıtı mücadelenin dışarı ayağında yaratılan dağılma da, içerideki direniş aynı kararlılıkla sürdüğü sürece geçici olacaktır. Direnişin yarattığı hava yine aynı ruh ile alanlara yansıtacaktır.

Burjuvazinin şiddet araçlarına ideolojik araçlarından daha çok sarılması sıkışmışlığın göstergesidir. Zor aygıtlarına ne kadar sıklıkla başvurmak durumunda kalırsa, toplum nezdinde bu araçların meşruluğu da o ölçüde tartışılmaya başlanacaktır. Zor aygıtlarının kullanılma sıklığı, burjuvazinin manevra olanaklarını yitirdiğinin göstergesidir.

Son süreçte, F tipi karşıtlığı ve ÖO merkezli eylemlerde, sol hareket ve toplumsal muhalefet uzun bir aradan sonra yeniden bir araya gelmiş ve kendisini toparlamıştır. Toparlanan ve biraraya gelen bu hareket, yine merkezinde zindanlara yönelen azgın bir saldırı ile dağıtılmak istendi. Burjuvazi saldırısını meşrulaştırmak için kimi manevralara başvurdu. Hücre karşıtlığını siyasal

temelleri yerine “insani ve hukuki” boyutları ile ele alan kesimlerin duruşunu etkileyecek, böylecek manevralardı bunlar. Sınırlı bir zaman için de olsa şimdilik karşılığını da buldu.

Bugün barolardan reformist partilere kadar tüm kesimlerin siyasal saldırının hedefine konması, yine hareketi ezmeye dönüktür. Devrimcileri yalnızlaştırmak, F tipi saldırısını yalnızca devrimcilerin sorunu gibi göstermektir. Saldırıların aldığı boyut, F tipi saldırısının tüm topluma yönelen bir yaşamı hücreleştirme ve toplumu teslim alma saldırısı olduğunu yeterli açıklıkla ortaya koymaktadır.

Direnişimiz, bu kapsamda bir tarihsel sorumluluğu taşıdığımızın açık bilinciyile sürüyor.

Umudun kendisiyiz biz, umudun kendisi direnişimiz

Her duygu öfkede adını buluyor. Saflar net. İki sınıf var. Sınıf kını kendi kanallarında akıyor. Umut ve umutsuzluk çarpışmıyor şimdi. Hiçbir zaman çarpışmamıştı. Umudun kendisiyiz biz, umudun kendisi direnişimiz. Tezgaha yatırılan bedenimiz, irademiz. Ancak o tezgaha can buluyor, geleceğe güven, inanç, kararlılık. Düşmanın çıkmazını büyütüyor direnişimiz. Düşman sandı ki, gücümüz kararlılığımız sadece bir aradaykendir. Ancak bir kez daha gördüler ki, her birimiz, her bireyimiz bir örgüt.

Yaşama sevincimizi salt tatlı bir can bilenlere yanıtımız: Yaşam bizim için, ölümüne sahip çıkmaktır değerlerimize. İnsanlık adına nice değer varsa bizimdir artık.

İnsan yaşamı her şeyden değerlidir diyerek bizi teslimiyete çağırana yanıtımız: İnsan onuruyla, kimliğiyle, kişiliğiyle insandır; insan idealleriyle, inancıyla insandır. Dünyanın kendi etrafında her dönüşü, ileriye doğru atılmış bir adımdır. Tarihin çarkı kaçınılmaz olarak ileriye doğru döner. Onu durdurmak isteyenler her zaman hüsrana uğradı. En fazla bu dönüşün hızında bir yavaşlama oldu. Bu dönemler ise emekçilerin güç ve öfke biriktirdiği dönemlerdi. Çürüme ve kokuşma, ömrünü doldurmuş olan sistemin kaçınılmaz sonudur.

Biz komünist dünyanın temsilcileriyiz. Kazanacağımıza olan inancımız hiç sarsılmadı. Bu topraklar görkemli bir direniş yaşıyor, görkemli bir zafere de tanıklık edecek!..

**Fatime Akalın
Niğde Cezaevi**

Durmak yok çiçekler çekecek halaylarımızı

*Kanatlanıyor, şahlanıyor o güzelim umut
Yürüyor korkunun, yürüyor üstüne üstüne.*

*Hainin, zalimin şerefsizin
ve onurlu üstün yürüyor.*

*Durmak yok bu kavgada
Evreni kızıla çevirene dek*

*Korkumuz yok ölümden
Zindanlarda da ölsek*

*Kurşuna da dizilsek
Darağacına da çekilsek*

Bilmekteyiz zafere doğru koştuğumuzu.

*Ezgilerimizi, marşlarımızı dağlarımız
söyleyecek*

*Çiçekler çekecek halaylarımızı.
Yarına oğullarımız, kızlarımız var*

yetişmekte.

Yüreğinde DEVRİM sevdası

Gözlerinde mutlak hesaplaşma günü.

*Bir kaç yoldaş daha ayıracaksınız bizden
sonsuz dek*

*Bu binlerce can çoğalmak olacak bahara
Ama gördünüz bir kez daha yendik ölümü*

Ve bir kez daha meydanlardayız

*Bir kez daha yankılanacak sokaklarda
şiarlarımız*

*Biz hep varız kavgaya yiğitçe çünkü biz
halkın umuduyuz*

Biz anaların ağıdındaki yiğitleriz

Kötülüğü yeryüzünden silene dek

Yeni şafaklarda yeni zaferlerle koşacağız.

Sosyalizm bayrağı ellerimizde...

B.Boran

Ölüm Orucu direnişçisi Servet Paksoy’a mektup...**“Direniş bütün görkemiyle sürüyor”**

Sevgilerimle merhaba Servet yoldaş,
Bugün direnişin 116. günü. Bugünkü gazetelerde Kartal Cezaevi’nden 11 tutsağın Haydarpaşa Numune Hastanesi’ne götürüldüğü yazıyordu. Tedaviyi reddettiğiniz için cezaevine geri götürülmüşsünüz. Bu uygulamayı devlet katliamdan sonra çeşitli yerlerde yapmaya çalıştı. Direnişi kırmak amaçlı saldırının bir devamıydı bu uygulamalar.

Sevgili yoldaş, bu mektubun eline ulaşım ulaşmayacağını bilmiyorum. Biraz aceleye de

geldi, yollanması gerektiği için. Belli bir süredir sana, siz yoldaşlara yazmayı planlıyordum. 10 Şubat tarihli *Kızıl Bayrak*’ta kardeşinin bir anlatımı vardı, Ölüm Orucu üzerine görüşte konuştuklarınızı okudum.

Servet yoldaş, senin de dediğin gibi, direniş daha en başından kazanılmış sayılır. Hücrelere atıldık belki, ama devam eden ve yaygınlaşan direniş bütün görkemiyle sürüyor. F tiplerindeki yoldaşlardan gelen mektuplarda güçlü ve tok bir anlatım var. Her okuduğumda gururlanıyorum ve

çok etkileniyorum.

Sevgili Servet yoldaş, bu kısa ve biraz dağınık mektup için kusura bakma. Duygularımı ve düşüncelerimi biraz da olsa paylaşmak istedim. Sana şiir ve şarkı yolluyorum. Seni zafere olan inançla selamlıyor ve öpüyorum. Buradaki yoldaşlar da aynı duygularla selamlıyorlar seni. Orada bulunan dostlara da aynı duygularla selamlar ve sevgiler.

Genç bir işçi yoldaşın/İstanbul

12 Şubat 2001

Yoldaşlarıma mektup...

“Saldırıyı püskürtmek tarihsel sorumluluğumuzdur!”

Haydar Baran*(TKİP tutsağı/Ölüm Orucu direnişçisi)*

Merhaba,

Direnişimizin 108. güne ulaştığı Pazar günü yazıyorum. Sağlığım hala iyi. En azından hala ayaktaım. Sanırım azrail de bizim direnişimizin görkemi karşısında ürktü. Bir türlü yakalayamıyoruz. O kaçıyor, biz kovalıyoruz. Köşeye sıkıştıracağımızdan kuşku yok!

Direnişimiz tarihsel olan niteliğinden ve görkeminden hiçbir şey yitirmeksizin, yeni katılımlarla daha da büyüterek, emin adımlarla zafere doğru yürüyor. Yüreğimiz dingin, yüreğimiz ölüm karşısında tereddütsüz. Havalanan 28 boranımız zaferi kazanmamıza yetmedi. Ve biz biliyoruz ki, zafer daha büyük bedeller istiyor. Bu inanç ve kararlılığımızı işçi sınıfı ve emekçilerin kurtuluş mücadelesine olan inancımızdan alıyoruz. Biz olmasak da hedefine doğru yürüyecek devrim kervanı yoluna devam edecek. Ve biz biliyoruz ki; yaşamak ve ölmek fiziki olarak varlık yokluk sorununa indirgenemez. Aslolan yaşayan ölümlere dönüşmemektir.

Bizleri fiziki olarak her an yok edebileceklerini, insanlığın güzel geleceği olan sosyalizm mücadelesine gönül verdiğim ilk günden beri biliyordum. Peki onbinlerin sıcakık yüreğinden bizleri koparıp alabilirler mi? Tarihin tekerleği dizleri üzerinde, yüreğinin kovuğunda yaşayanlarla değil, sömürü ve zulme boyun eğmeyen, dizleri üzerinde köle gibi yaşamaktansa ölmeyi tercih eden insanlarla ileriye döndü. Yaşam bu insan güzeli kavga insanlarıyla gerçek anlamını buldu.

“Yürü bre Hızır paşa /Senin de çarkın kırılır /Güvendiğin padişahın /O da bir gün yıkılır” diyen Pir Sultanlar’ı, Börklüce Mustafalar’ı, Şeyh Bedrettinler’i, Baba İshaklar’ı ezilenlerin yüreğinden yüzyıllardır söküp alabildiler mi? Boyunlarını ipe geçirirken bir an bile tereddüt etmeyen, idam sehpasında son sözleri sorulduğunda inançlarını haykıran Denizler’i unutturabildiler mi? Mahirler’in, İbrahimler’in yaktığı direniş ateşini söndürebildiler mi? Barikat başında kurşunlara göğüs geren Ümit ve Habip yoldaşları yangın yeri yüreklerimizden sökebildiler mi?

Biz biliyoruz ki, hizmet ettiğimiz sınıfın, onun

parçası olan yoldaşlarımızın yüreğinde, mücadelesinde sonsuza dek yaşayacağız. Attığımız kahkahalarda, doyumsuz sohbetlerinizde, yaktığımız kor direniş ateşinin etrafında oluşturduğunuz halayda, çocuklarınızın söylediği neşeli türkülerde, hüznü gözyaşlarında, mis gibi kokan çiçekte, güneşin insanın içini ısıtan sıcaklığında, toprağın uyanışında yaşayacağız, yanbaşınızda olacağız.

Fabrikalarda, nasırlı ellerin indirdiği şartelerde, kamu emekçilerinin sendikal hak ve özgürlükler mücadelesinde, varoşlarda, gençliğin geleceğinin karartılmak istenmesine karşı ayağa kalkışında, yani yaşamı üreten, bütün değerleri yaratan işçi sınıfı ve emekçilerin olduğu her yerde, onlarla omuz omuza yürek yüreğe olacak ve kavga alanlarında yaşatılacağız. Ve biz yine büyük bir merakla kavganın sonunun bekleyeceğiz.

Yaşamın hücreleştirilmesi saldırısının başarısı öncelikle, devrimci tutsakların siyasal ve sosyal birlikteliğinin parçalanmasına, tecrit ve izolasyon demek olan hücre saldırısının başarısına bağlı. Öndekileri vurup durdurabildikleri oranda işçi ve emekçilerin mücadelesini daha kolay kontrol edebileceklerini biliyorlar. Onun da ötesinde, öncülerini darbelenmiş bir sınıf ve kitle hareketinin kötürümleşebileceğinin, bunun kendilerine yaratacağı muazzam olanakların farkındalar. Başaramadıkları koşullarda, öfkesi ve tepkisi giderek artan sınıf ve kitle hareketinin devrimci öncünün politik etkisine girdiği koşullarda, sömürü ve baskı üzerine oturan iktidarını çok zor günlerin beklediğini biliyor, bunun korkusuyla yaşıyorlar.

Hedefleri ülkemizi emperyalistler ve bir avuç sermayedar için dikensiz gül bahçesine çevirmektir. Bu hedefin karşısına dikilen her tür engeli baskı ve zorla ezip geçmektir. Bundan ötürü omuzlarımızdaki tarihsel sorumluluğun ağırlığı büyüktür. Zira saldırı bizlerin hücrelere atılması amacıyla sınırlı değildir. Asıl hedefleri; düşünmeyen, kendine ve en yakınındakine bile güvenmeyen, değişimin öznesi olma düşüncesi dumura uğratılmış, edilgen ve kendisine bahşedilenle yetinen, geçmişi unutarak bilinmez bir geleceğin gözden

çıkarılmış bireyleri olarak hak talep etmeyen, sormayan, sorgulamayan, atomlarına kadar bireycilemiş, örgütsüz insanlardan oluşan bir toplumsal yapı yaratmaktır. Yaşamın hücreleştirilmesi saldırısının en kritik halkası olan bizlerin tabutlukların kapatılması saldırısını püskürtmek, tarihsel sorumluluğumuz, boynumuzun borcudur. Bu bilinç ve kararlılıkla yüzlerce devrimci tutsak Ölüm Orucu direnişini sürdürüyor.

Zaferi kolay kazanamayacağımızı, sözkonusu saldırının devletin stratejik bir saldırısı olduğunu, bu nedenle hücre politikasının başarısı için tüm araçların kullanılacağını biliyorduk. Politik planda zaferin büyük bedeller gerektirdiğini direniş başlamadan önce öngörmüştük. Bu açıklık, Ölüm Orucu direnişimizin şiarlarına da yansımıştı. Bunun içindir ki, en başından “Zaferi şehitlerimizle kazanacağız!” dedik.

28 boranımız havalandı. Ama zaferi kazanmamız için ödediğimiz bu bedel yetmedi. Zafer daha büyük bedeller gerektiriyor. Sömürü ve kanla beslenen çürümüş düzen daha fazla bedel istiyor. Kararlılığımızı sınamak isteyenlere dün söyledik, bugün de söylüyoruz; “Bizde daha verecek çok can var.” Tek başlarına da kalsalar, devrimci tutsaklar hücre politikasını boşa çıkarmaya kararlılar.

Kışı bahara çevireceğimiz, karanlığı delip güneşin sıcaklığı ile buluşacağımız günler yaklaşıyor. Yüreğimiz çalacak olan zafer borusunun merakıyla kıpır kıpır. Yüreğimiz kışı bahara çevirecek günlerin, sürecin parçası olmaktan dolayı sevinç dolu, gururlu. Biz göremesek de, zafer ateşinin etrafında halaya durduğunuzda, hemen yanbaşınızda olacağız.

Sizleri çok özledim. Ortak bir dava uğruna mücadele zemininde çelikleşen yoldaşlığı özlemle anmamak, ona özlem duymamak mümkün değil.

Özlemleri büyüte büyüte, işkence tezgahlarında direne direne, bedeller ödeye ödeye devrim davasının yenilmezliğini, sermaye iktidarının kaçınılmaz yıkılışını göstereceğiz.

Sizleri özlemle, sevgiyle kucaklıyorum.

Haydar Baran
4 Şubat 2001Ölüm Orucu direnişçisi Düzgün Zengin’e mektup...

“Tarihte hiçbir zafer bedel ödenmeden kazanılmamıştır”

Sevgilerimle merhaba Düzgün yoldaş, Yazmak için biraz geç kalsam da sana yazmak, duygu ve düşüncelerimi paylaşmak istedim.

Seninle tanışmak, birlikte çalışmak fırsatımız pek olmadı. Ancak bir dönem kısa da olsa beraber çalışma imkanı olmuştu. O zaman Ümit yoldaş da vardı. Yanımdaki yoldaşa (daha sonra bana aktarmıştı) hareketimizin ne zorluklarla yola çıktığını, mekan bulunmadığı zaman sokaklarda, dışarda kalındığını ve daha başka şeyleri anlatmıştın. Sen tutuklandığında gazetelerde yayınlanan fotoğraftan tanıdık seni. 19 Aralık katliamından sonra da *Evrinsel* gazetesinde fotoğrafın çıkmıştı. Fiziksel olarak iyi görünmesen de moralinin iyi olduğunu bakışların ve yumruğunla ifade ediyordun. Hücrelere girmedik direndik, eriyen bedenlerimizle hücreleri yıkacağız diyordun sanki. Gebze Cezaevi’nden Kartal Devlet Hastanesi’ne nakledildiğinizde bir yoldaşın işçi arkadaşı

aktarıyordu bize; hastanedeki tutuklular fiziksel olarak çok kötüler, ama bilinç olarak, moral olarak hala dipdiri ve direniyorlar diye.

Sermaye devleti yayılarak devam eden Ölüm Oruçları’nı ve hala tahta hafızalarda duran katliamı gündemden düşürmek için her türlü yola başvurdu ve vuruyor. İçerde ve dışarda iyice teşhir oldu. Dışarda gelişen en küçük bir eylemi kaba kuvvetiyle ezmeye çalışıyor. Tutsak ailelerine, avukatlara, tabiplere durmadan saldırdı. Tüm Yargı-Sen’in yöneticilerini gözaltına aldı ve tutukladı, yetmedi sürdürdü ve tabii tehditler yağdırdı.

Bu direniş daha en baştan kazanımla sonuçlanmıştır. F tiplerindeki yoldaşlardan gelen mektuplarda insanlar üzerinde müthiş bir etki bırakan kırılmaz iradeleri yansıyor. Resul yoldaş “hücrelere sığmadık, sığmayacağız” diyor... Muharrem yoldaş “tarihte hiçbir zafer bedelsiz kazanılmamıştır” diyor... Duygu yoldaş “henüz son

söz söylenmedi, zaferi biz kazanacağız” diyor... Hatice yoldaş “direnişin gücü devrim davasının yenilmezliğinden geliyor” diyor...

Sevgili yoldaş,

Bütün bunların içinde bizleri bekleyen görevlerin bilincindeyiz. Bu mektup sana ulaşır mı bilmiyorum. Bugün direniş 114. gününe giriyor. Günler yeni ölümlere gebe. Ama tarihte hiçbir zafer bedel ödenmeden kazanılmamıştır. Çok bedel ödedik, daha da ödeyeceğiz. Duygu yoldaş mektubunda senin daha kötü durumda olduğunu yazmıştı.

Sevgili yoldaş, mektubumu burada noktalarken, seni devrim davamızın gücüyle (gücüm buna elbet yetmez) kucaklayıp öpüyorum. Oradaki dostları, varsa yoldaşları aynı duygularla selamlarım. Sana Nazım’ın bir şiiri ile birkaç şarkı gönderiyorum.

Yoldaşça selamlar.

Genç bir işçi yoldaşın/İstanbul
10 Şubat 2001

Kuşlar uçmayı sürdürüyor...

(TKİP dava tutsağı/Ölüm Orucu direnişçisi Resul Ayaz tarafından mektubuna ek olarak gönderilmiştir...)

Şeylerin hiçliğine yollanıyorum
Şeylerin hiçlik çekirdeğine

mekan ve mekan arasındaki boşluğa
nefes ve nefes arasındaki sessizliğe

korkunun dağınık sevincin saf olduğu yere
düşlerin mükemmeline
gökkuşağının titreyişine
Şahane bir coşkuya
ve çılgınlığa
Deniz kabuğunun yankısına doğru
Bilemiyorum ilk kez bir sabah yoksa
bir akşam mıydı
Bilemiyorum sonunda bir akşam mı yoksa
bir sabah mı bekleniyordu
Bir sabah mı yoksa bir akşam mı olmuştu
Yapraklar öylece doğdular ve öyle kurudular bile
ve ağacın bittiği yerde henüz başlıyor ağaç
Ve bir şey kendini bir başka yerde gösteriyor
ve aslında hiçbir şey
Ve bir hiç ya da her şey ya da sabah ya da
bir akşam bile değil

Düdüğüyle uyandım
giden trenin
şimdi mehtaba bakıyorum
yaşamak ve ancak herhangi bir şeyi
trenin iki yolu var ancak

Ne zaman öğrenirsen
bir yere gitmeyi
hiç gitmeden

bir yere yönelmeyi
şimdiden bilerek
orada olduğum

ne zaman ki aslında
artık gerekmediğini
gitmenin ve dönmenin

Kuşlar
masum oldukları için uçar
kanatla ne ilgisi var

Krallığın
ölü bir acı olmalı
yaprakların toplayarak gittiği
rüzgar bittiği zaman

şeylere yavaşça dokunarak
terk edilmiş bahçede
Yapraktan yaprağa seken
kırlangıç gibi

Düşüncelerin erişemediği yerde
yalınca
ve yumuşakça
varız
işte
yok olmaktayım

maceracı bir güneş düşlüyorum
küçükük bir uydusu olsun
evreni arasın

galaksiden çok uzak
ve kaybolmaktan mutlu

İçimde uyanan
bir oyun gibi
nehirlerin doğduğu gibi

ya da
en yüksek dallardaki
sıcak yuvalar gibi

Bizi ayıran duvar
bir eşik olmakta

şeylerin isimleri
dökülüyor- yapraklar gibi

Başka halleri vardır
Yaşıyor olmanın
daha gerçek
gizli

bir terk edilmişin sevinci
dünyayı seyretmek
doğumu aşmak
ve ölüm
kırların açıldığı gibi

Duam sana sarı çiçek
Sen ki tepelerde büyür
Kelebeklere su verirsin

Duam sana çiğ damlası
Sen ki günahlardan
gerçek rengi görürsün

Sen ki göklerden
gerçek rengi görürsün

Sen ki yankılardan
başlangıcı ve
infilakı bilirsin
ve sükuttan
şarkıyı

Duam sana bitkilerin
ve toprağın tanrısı

Gri evlerin peyzajı
uçurum kenarında dengede
Kuşlar nehri içiyorlar
dalların tedirgin titreşimi

herşey karışıyor birbirine
alemi saklayan sis
ormana gidiyorum
bir haber arıyorum
çözülemez olması önemsiz
bir yudum rüzgar yeter bana

Bir dalın ince işaretini
duyduğum an beliriyor
örümceğin parıldayan
ağı belleğimde
Hiç başlamayan

Hiç bitmeyen macera
yalnızca çılgın bir düştü
Her şey olmamış olacak
ölüm yaşam,
uçup dönecek

sahilsiz koca nehre
Ne tür bir özürdür can
dolandığı boşluk içinde
bir dalga gibi geçici
eriyiveren sahilde
ve ufku bilir
ve gökyüzünün eğrisini
güneşin doğuşundan ve
batışından haberdar
ve bunların haberini verebilirdi.
Sahil de yok oluvermese
Yok oluyor belirlediği an
Nasıl aşksız bir şair
şair değilse
nasıl ki nerede olduğunu bilmiyorsa
Eğer zamanla yok oluyorsa düşler de
Sonra nasıl uyanıyorsa aşk,
ben
bir bulut içinde onu düşledim
onun için şarkılarım
onun için yazıyorum
ve rüzgar onu bana getirmek istiyor
ve güneş onu yağmura çevirmek

ama kimse onu tutamaz
bu bulut
herhangi bir buluta benzer
aslında bana ait bir yaratıktır o

(Ama sen beni dinlemiyorsun bile
özgürce gidiyorsun
bu uzak gökyüzüne
beni toprağa bırakarak
beni savaşa bırakarak)

Ağaç şimdiden orada
yarın dikeceğim ağaç
uyuyan çekirdekten
uykudaki daldan

Titriyor beyaz nefesinde hülyaların
Yaşıyor bitki yeşil yapraklı meyveleriyle
Ağaç hala ağaç
dün kesip tarlanın boşluğuna attığın
tarla babasıydı onun

Kuşlar uçmayı sürdürüyor
mutlu dalların çizgilerinde
Belki hemen sözlerin ardında
Ya da olmayan aydınlıkta
gece olmayan gölgede
Belki aşktadır
belki ölümü geçerli kalan
acıda ya da düşüncenin boşluğunda belki

Ümit harcanarak çoğalıyor
erişilmekten ziyade
maddesi yoktur sanırım

25 Ocak 2001/Sincan F tipi hücreleri

Türkeş ailesinin miras kavgasıyla ortaya saçılan pislik

K. Ferhat

Son günlerde medyanın gündemindeki temel konulardan biri de, faşist lider Türkeş'in ölümünden sonra ortaya serilen ve sonu gelmeyen yüklü gizli banka hesapları, bunun getirdiği aile içi miras kavgalarıdır.

Özellikle son günlerde ortaya saçılanlara göre, sermeye düzeninin bu eli kanlı faşist köpeğinin yurtdışındaki gizli hesaplarda milyonlarca dolarlık serveti bulunuyor.

İddiaların düzeyi açısından, 14 Şubat günü köşesini Türkeş'in serveti üzerine iddialara ayıran *Radikal*'in çiçeği burnunda Ankara Temsilcisi Murat Yetkin'in söyledikleri çok şeyi anlatıyor. Yetkin iddiaları kast ederek; *"Bunların bir kısmı, bu sütunlarda anılmayacak kadar tehlikeli ya da uçuk. Ancak bir kısmı doğrudan kamu çıkarını ilgilendiriyor..."*

Aynı yazıda Yetkin, Türkeş'in "kamu çıkarını ilgilendiren" şu tutumlarını hatırlatıyor: DYP-CHP koalisyonu döneminde Türkeş'in Terörle Mücadele Yasası'nın 'yumuşatılmasını' öngören yasaya karşı olmasına rağmen lehte oy kullanması; yine erken seçime de karşı olmasına rağmen kararın alınacağı oturuma katılmayarak, dolaylı yoldan erken seçim kararının alınmasına katkıda bulunması. Tabii her şeyin bir fiyatı oluyor. Bu yapılanın da fiyatı 2 milyon dolarlık olmalı. Faşist ülkücü takımının "ülkü"lerinin piyasa fiyatı da dolar cinsinden bu işte.

Ertesi günkü gazetelerde yer aldığına göre, bu para örtülü ödenekten ve DYP'li işadamlarından alınmış. Çiller'e sorulduğunda ise o bunu yalanlayamıyor. Görün "Türk milliyetçileri" daha neler yapmışlar. Örneğin Murat Yetkin tarafından dillendirilen bir iddia daha: Öldürülen kumarhaneler kiralı Lütfü Topal'ın da aralarında bulunduğu "bazı kişilerin Ankara'daki işlerinin yüklü ve kayıtsız bağışlar karşılığında takip edildiği". Bilinir, her türlü iş takipçiliği, "Türk milliyetçilerinin" şerefli(!) görevleri arasındadır. Vurucu gücün it kopuk takımından, toplumun tortusundan devşiren bir hareketten beklenebilecek olağan görevlerinden bunlar. Türkçeye "ülkü mafya" diye bir kavramın yerleşmesi elbette boşuna değil.

İcraatların Murat Yetkin'in yazmaktan bile korktuğu bir düzeyde olduğunu, Başbuğ'un ölümünden sonra yaşanan miras kavgası fazlasıyla kanıtıyor. Ortadaki büyük paraları birbirlerinden kaçırmak için aile üyeleri türlü entrika çevirmiş, çeviriyor. Yaşananlar Brezilya dizilerine taş çıkaracak düzeyde. Aile üyeleri birbirlerine medya yoluyla "iftiralar" atmaktan tutun da sahte belgelerle bankalardan milyarlar çekerek iç etmeye kadar türlü yöntemler geliştirmiş. Ne evlatlar, ne aile! Babalarına ne de yaklaşıyorlar pek yaklaşıyorlar yani.

Sahte belgeyle bankadan para çekmeyi kim mi becermiş? Başbuğ'un sevgili kızı Ayzit Türkeş... Üstelikte Alman bankası Deutsche Bank'tan ve 1,2 trilyon lira.

Bu durum nasıl ortaya çıkıyor? Tabii ki ailenin diğer "şerefli" üyelerinin "babasının kızına" dava açmasıyla.

Gazetelere göre para ile ilgili MHP'de daha önce de kavgalar yaşanmış. Başbuğ, sarsılmaz otoritesini cebini doldurmak için kullanmış. MHP'ye yapılan bağışları kendi kişisel hesaplarında toplamış. Bu hesapları kullanmak için oğluna kişisel vekalet çıkartmış. Fakat kızının yaptıkları yanında Başbuğ'un geri teknikler kullandığı açık. Yurtdışından yapılan yardımlarla ilgili olarak diğer bir kavganın nedeni bu "geri teknikler". 1993'te yurtdışına giden Başbuğ, oradaki yandaşlarının örgütü olan Türk Federasyonları'ndan 1 milyon 250 bin mark alır. Fakat ne hikmetse bu Başbuğ tarafından MHP yönetimine 100 bin dolar olarak açıklanır. Bu durumda federasyon yöneticileri paranın teslim tutanağını bazı yöneticilere gönderince foyası ortaya çıkıyor. Başbuğ ne yapar dersiniz? Tabii ki federasyon yöneticilerini görevden alır.

Medyanın yazdığına göre Devlet Bahçeli MHP'lilere bu kavgaya karışmalarını öğütlemiş. Bunun nedeni ise, söz konusu paraların MHP'ye ait olması durumunda bunun partinin kapatılmasına kadar gidebileceği korkusu imiş. İktidarın nimetlerinden elden geldiğince faydalanan MHP, en azından şimdilerde bu miras kavgasına karışmıyor görünüyor. Medyanın tavrı da faşist partinin tavrıyla örtüşüyor.

Medya sözü daha çok "Parti ve seçim harcamalarının şeffaflıktan yoksun olması"na getiriyor. Yine *Radikal*'den İsmet Berkan, 15 Şubat günü köşesinde şöyle yazıyor: *"Oysa Türkiye'de şahısların aldığı rüşvetler, haksız kazançlar gerçekten devede kulaktır. Esas para her zaman partiye ya da adayların seçim çalışmalarına gider."* Yani bunu sadece MHP değil, herkes yapıyor. Bu, MHP'yi dolaylı biçimde savunmak ve bu son skandal üzerinden kollamak anlamına geliyor doğal olarak.

Yaşananlar aslında Türk faşizminin emekçilerin bildiği resminin bir diğer karesi niteliğindedir. Bu resmin asıl karesi ise, Türkeş liderliğindeki sivil faşist hareketin '60'ların ortasından beri ilerici halk hareketine ve devrimci harekete karşı, ABD emperyalizminin ve işbirlikçi Türk burjuvazisinin vurucu gücü olarak oynadığı kanlı roldür. Asıl resim, asıl hizmet budur, bu alandadır. Ve bu büyük hizmetin karşılığı ise, yerli örtülü ödeneklerden olduğu kadar bizzat CIA'nın kirli ödeneklerinden gizli hasaplara döne döne yatırılarak ödenmiştir. Türkeş'in ABD-CIA güdümünde bir faşist besleme olduğunu, hizmeti onlara ve Türkiye'deki işbirlikçilerine verdiğini, karşılığını da sürekli olarak onlardan aldığını, bu ülkede bilmeyen aklı başında herhangi bir kimse gerçekten var mıdır?

Faşist lider Türkeş'in gizli hesapları...

Kaynak CIA ve örtülü ödenek

Ö. Politika/15 Şubat '01

Türkeş'in İngiltere'den sonra Almanya'da birden fazla hesabı ortaya çıktı. Asıl para kaynağının CIA ve örtülü ödenek olduğu bildirilen Türkeş'in para kaynakları çözümlerse Susurluk'un da çözüleceği söyleniyor.

HABER MERKEZİ/

Kızlarının miras kavgası üzerine yabancı bankalardaki trilyonları tartışma konusu olan "en vatanperver" "Türk milliyetçilerinin Başbuğ'u Alparslan Türkeş'in Almanya'da daha bir çok bankada hesabı olduğunu bildiren Uğur İpekçi rumuzuyla internet sitesi Habertürk'e yazan "ünlü bir gazeteci", "Merhum Alparslan Türkeş'in yaşamı boyunca parayla, malla mülkle bir ilgisi olmadığı söyleniyor. Ben aklıma gelen birkaç notu sıralamak istiyorum" diye şu ilginç açıklamalarda bulundu:

1) 27 Mayıs 1960 ihtilalinde devletin kasasını açtırap, örtülü ödenek paralarıyla meşgul olan şahıs Albay Türkeş'tir.

2) 27 Mayıs, 235'i general 4 bin subay emekli etmeyi düşünmektedir. Ancak bu subaylara verilecek ikramiye tutarı kadar para devletin kasasında yoktur. Devreye Türkeş girer, parayı bulabileceğini söyler ve gidip Amerikalılar'dan alır. 4 bin subay tasfiye edilir!

3)Yine o yıllarda CIA görevlisi Arthur V. Miller, Türkeş'ten bir ricada bulunur. İçişleri Bakanlığı'ndaki 'irtibat bürolarının' askerler tarafından kapatılmak istendiğini bunu ancak kendisinin önleyeceğini söyler. CIA görevlisi ekler, "eğer kapatılmazsa biz de İçişleri bakanlığına para yardımı yaparız." İlk etapta da 200 bin dolar verir. 200 bin dolar deyip geçmeyin o yıllarda hayli iyi

para. Üstelik ilk taksit! Daha sonraki yıllarda 27 Mayıs içindeki 14'lerin tasfiyesi ile Türkeş'in devlet hayatındaki rolü kesintiye uğrar. MHP'nin para işleriyle de doğal olarak lider Türkeş ilgilidir.

4) MHP'ye komünizm mücadelesindeki üstün hizmetlerinden dolayı dünyanın birçok yerinden para yardımları yapılır. CIA görevlisi Mirza Hayit'in MHP Almanya sorumlusu Enver Altaylı aracılığıyla verdiği paralar, MHP ana davasının sayfalarında artık unutulmaya yüz tutmuştur.

5)Savcılar adamın kimliğini bir türlü bulamamışlardır. Adamın adı, Walter jecop Pfersich Jr. dir. ABD adresi, 492 West Reggin St. Monteran Park California. Ancak araştırmalara rağmen bu adamın asıl kimliği ve Türkeş'le neden parasal ilişki kurduğu öğrenilememiştir.

6)Bu miras olayı ortaya çıktıktan sonra sanki Türkeş yaşamında ilk kez yabancı bankalarla çalışmış gibi bir hava verilmektedir. Türkeş yaşamı boyunca hep Alman bankalarını tercih etti. İşte hesapları: a)Commerzbank (Frankfurt) Konto Nr: 6375828-90 b)Deutschebank (Köln) konto Nr: 3673852 Bu banka Türkeş için çok önemli. Biliyorsunuz 1.2 trilyon bu bankanın İngiltere'deki şubesinden çekildi. c) Bank Für Gemeinwirtschaft (BFG Bank) da Türkeş'in çalıştığı bir başka Alman bankası.

Türkeş 1.2.1991 tarihinde TBMM mal beyanında bankadaki para tutarını şöyle açıkladı: 2 milyar 611 milyon 400 bin 158 TL 45 bin Mark 2 bin ABD doları.

Biz iyi niyetimizi bozmayalım. Türkeş mal beyanından sonra

1.2 trilyonluk bir nakit paraya kavuştu diyelim. Peki bunun kaynağı ne olabilir? Milletvekili maaşı değil herhalde. Eee, çalıştığı bir şirketi filan da yok. Hadi 70'li yıllarda olsa partinin Ankara'da sahibi olduğu Burçak Lokantası'nın kârı deriz! O da kapatılmıştı. Peki bu paranın kaynağı nedir? İş burada MHP'nin kara kutularını konuşurmaya kalıyor. Son söz, Türkeş'in para kaynağını bulan Susurluk skandalını çözer. Yoksa siz hala Susurluk skandalını üç beş zavallı özel TİM'cinin mi yaptığını sanıyorsunuz?"

Bir kaynak da Çiller'in örtülü ödeneği

Öte yandan Alparslan Türkeş'le birlikte 12 Eylül sonrası Mamak'ta Sıkıyönetim Mahkemesi'nde idam cezası istemiyle yargılanan eski bir MHP'li, "Bir bakın bakalım" diyor, "bildiğimiz kadanyla Türkeş hapisteyken Kader Sokak'taki evi parasızlık yüzünden satıldı. Daha sonra Türkeş asker emekli maaşıyla, milletvekili maaşıyla mı bu trilyonları tasarruf edip biriktirdi? Hepsini ülkücülerin verdiği bağışlarla mı biriktirdi?" diye sorarak, asıl para kaynağının Çiller döneminde verilen örtülü ödenek olduğunu açıkladı.

1995'te DYP-CHP koalisyonunun bozulmasıyla gündeme gelen erken seçime 13 milletvekili arkadaşıyla birlikte kilit konumda olan Türkeş'in seçime gidilmesine katkıda bulunmasının karşılığı olarak o dönem DYP'ye yakın bazı işadamları ve Başbakan Çiller'e bağlı örtülü ödenekten 2 milyon dolar aldığını açıkladı. DYP ve MHP parti kayıtlarının bu amaçla incelenmesi gerektiği bildiriliyor.

Baskı ve teröre geçit vermeyelim!

Sermayenin soysuz uşakları, tüm baskı ve terör aygıtlarını azgınca kullanmanın verdiği pervasızlıkla, İMF'ye verilen sözleri kararlılıkla uygulayacaklarını, en küçük bir taviz dahi vermeyeceklerini dillerinden düşürmüyorlar. Çıkabilecek her türlü çatlak sesi, zorbalık ve baskıyla ezebileceklerini düşünüyorlar.

Saldırıların fiili başlangıcı devrimcilere yönelik katliam oldu. Devrimci tutsaklar zorbalıkla F tipi tabutluklara atıldılar. Bu aynı süreçte dışarda üç bine yakın insan gözaltına aldı. İHD ve bazı demokratik kitle örgütlerinin kapısına kilit vurdu. Amaç her türlü muhalif sesi denetim altına almaktır. Uygulanan katliamın vahşetini Tüm Yargı-Sen kendi cephesinden teşhir etti. Bu vahşetin perde arkasını açıklayan Tüm Yargı-Sen başkanı ve onaltı üye sendikacıya, 4 yıl 6'şar ay ile 7 yıl 6'şar ay arasında hapis cezası talebiyle dava açıldı. Gerekçe "terör

örgütlerine yardım ve yataklık"! Devlet salt yargıda çalışan emekçilere değil, TTB'ye ve Barolar Birliği'ne de saldırdı. Ancak sergilenen kararlı tutum karşısında amacına ulaşamadı. İMF'ye verilen sözlerin başında, önce

cezaevlerini "düzen"e sokmak, peşi sıra özelleştirmeleri hızlandırmak geliyor. Devlet devrimci tutsakların öyle bir direnişle karşılaştı ki, katlederek, yaralayarak, kaba dayak ve işkenceyle sonuç alamayacağını bir kez daha anladı. Ve şimdi daha da büyüyen ölüm oruçlarına karşı tek bir açıklama yapmaktan kaçınıyor. Miting, gösteri ve şenlikleri yasaklayarak, gözaltı ve tutuklamaları yaygınlaştırarak, gelişebilecek bir hareketliliğin önüne geçmeye çalışıyor. Böyle bir süreçte reformistlerin tutumu ise utanç vericidir. ÖDP, devletin dış göstermesinin hemen ardından, parti örgütlerine gönderdiği genelgeyle sokaklardan çekildi. Ama, reformist parti yöneticileri, herşeye rağmen tabanın eylemlere katılmasını engelleyemedi. Safların ayrıştığı kritik bir süreçten geçiyoruz. Bu süreçte devletin baskısına göğüs geremeyenlerin yarın söyleyebilecek onurlu bir sözleri olmayacaktır.

A. Engin

Lüleburgaz'da küreselleşme üzerine panel

Lüleburgaz'da Kristal-İş Sendikası, 11 Şubat 2001 Pazar günü, Öğretmenevi'nde, küreselleşme konusunda bir panel düzenledi. Gaye Yılmaz panele konuşmacı olarak katıldı. Panele 300 civarında katılım oldu. Cam işçisinin toplu sözleşme dönemi olmasından dolayı ilgi büyüktü.

Paneli Lüleburgaz Şube Başkanı Ahmet Aksungur düzenledi. Şube başkanının açılış konuşması, sınıfın sorunları ve istemlerinden uzaktı ve işçilerin kafasını bulandırmayı amaçlayan bir çerçevedeydi. Laiklikten dem vuran, Esat Coşan'ın gömülmesi olayı vb. konuları dile getiren çerçevede bir konuşmadı bu.

Konuşmacı Gaye Yılmaz, birinci kısımda küreselleşme sürecinin ekonomik boyutlarını kaynağına inerek anlattı. İkinci kısımda ise sorunun Türkiye boyutunu ortaya koydu. Çözüm olarak, sözde emeğin temsilcisi yasal partileri göstermesi ise konuşmanın zayıf yönüydü.

Sonuç kısmında sorulara geçildi. Paneli yöneten sendika başkanı, toplu sözleşmelerdeki

olumsuz tavrını gizlemek kaygısı içinde muhalif kesimin soru sormasını engellemeye çalıştı. F tipleriyle (hücre) ilgili soru sormayın diyerek, işçilerin duyarlılığını bastırma yoluna gitti. ÖDP-EMEP gibi partilerin yandaşları da bu olay karşısında tepkisiz kalarak, uzlaşmacı reformist tavırlarını bir kez daha gösterdiler.

Bu olay, Kristal-İş yöneticilerinin gerçek yüzünü açığa çıkarmıştır. Küreselleşme saldırısının bir parçası olan İMF tipi hapishaneler konusunda konuşmayı bile işçisine yasaklamışlardır. Biz cam işçileri olarak Kristal-İş yöneticilerini protesto ediyoruz.

Bir cam işçisi/Lüleburgaz

Adana polisi gazetemize kargodan el koyuyor..

Baskılar bizi yıldırılmaz!

Faşist sermaye devleti, hücrelerde büyüyerek devam eden direnişin dışarı ayağını kesebilmek için estirdiği teröre devam etmektedir. Son birkaç hafta içerisinde Adana'da gazetemize iki defa polis tarafından el konulmuştur. Yaptığımız araştırmalar sonucunda polisin, Aras Kargo Baraj Yolu Şubesi'nin yetkililerini uyararak gazeteyi bize vermemeleri ve teslim durumunda kendilerini beklemeleri doğrultusunda konuşmalar yapmışlar. Kargo yetkililerinin de polisle işbirliği yaptıklarını ve kargoyu bizden saklayarak polise teslim ettiklerini saptamış bulunuyoruz.

Devletin bize yönelik saldırılarını ve tahammülsüzlüğünü anlıyor, baskıların bizi yıldırılmayacağını bir kez daha tekrarlıyoruz.

Kızıl Bayrak/Adana

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL

Karanfil Sok. No:17/17 Kızılay/ANKARA
Tel: 0 (312) 419 18 32

Ahi Evran Mahallesi 734. Sokak Bekir Kadı Apt.
No: 1 KIRŞEHİR Tel: 0 (386) 214 08 05

İsmet Paşa Cad. Beşiroğlu Altın Han Kat: 3
No:89 Gebze/KOCAELİ

Esenbey Bankalar Cad. Uyanal İşhanı No: 61 NİĞDE

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/510
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat:3/45 KAYSERİ

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

Hürriyet Cad. Namık Kemal Sok. Kaçar İşhanı
Kat: 3 No: 3 ANTAKYA

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 5 000 000 TL Yurt dışı 200 DM
1 Yıllık Yurt içi 10 000 000 TL Yurt dışı 400 DM

İbrahim GÜMÜŞ adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 0093240-0
* DM için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 1002 30100 1051039

No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

Son 50 yılın “vatan haini”ni bugün “vatandaş” yaparak ehlileştirmek isteyenlere Nazım’dan tarihi yanıt:

Vatan haini

*“Nazım Hikmet vatan hainliğine devam ediyor hâlâ.
Amerikan emperyalizminin yarı sömürgeciyiz, dedi Hikmet.
Nazım Hikmet vatan hainliğine devam ediyor hâlâ.”
Bir Ankara gazetesinde çıktı bunlar, üç sütun üstüne,
kapkara haykıran puntolarla,
bir Ankara gazetesinde, fotoğrafı yanında Amiral Vilyamson’un
66 santimetre karede gülüyor, ağzı kulaklarında, Amerikan amirali
Amerika, bütçemize 120 milyon lira hibe etti, 120 milyon lira.
“Amerikan emperyalizminin yarı sömürgeciyiz, dedi Hikmet
Nazım Hikmet vatan hainliğine devam ediyor hâlâ.”
Evet, vatan hainiyim, siz vatanperversiniz, siz yurtseversiniz, ben yurt
hainiyim, ben vatan hainiyim.
Vatan çiftliklerinizse,
kasalarınızın ve çek defterlerinizin içindekilerse vatan,
vatan, şose boylarında gebermekse açlıktan,
vatan, soğukta it gibi titremek ve sıtmadan kıvranmaksa yazın,
fabrikalarınızda al kanımızı içmekse vatan,
vatan tırnaklarıysa ağalarınızın,
vatan, mızraklı ilmühalse, vatan, polis copuysa,
ödeneklerinizse, maaşlarınızsa vatan,
vatan, Amerikan üsleri, Amerikan bombası, Amerikan donanması topuysa,
vatan, kurtulmamaksa kokmuş karanlığımızdan,
ben vatan hainiyim.
Yazın üç sütun üstüne kapkara haykıran puntolarla:
Nazım Hikmet vatan hainliğine devam ediyor hâlâ.*

28 Temmuz '62

**Proletaryanın büyük şairi devrime ve komünizme aittir;
devrimin ve komünizmin
etkili bir silahı olarak kalacaktır!..**